

รวมกฎ ก.ร.

- พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518
- พระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518
- รวมกฎ ก.ร.

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

เรื่อง

- พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518
- พระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518
- รวมกฎ ก.ร.

ปีที่พิมพ์

เมษายน 2548

จำนวนหน้า

221 หน้า

พิมพ์ครั้งที่ 1

จำนวนพิมพ์ 3,000 เล่ม

จัดทำโดย

กลุ่มงานผลิตเอกสาร สำนักประชาสัมพันธ์

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

อาคารธนาคารทหารไทย ถนนพญาไท แขวงทุ่งพญาไท

เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 โทร. 0 2354 5018-21

รวบรวมโดย

นางสาวจุฬารัตน์ เต็มผล

ศิลปกรรม

นายมานะ เรืองสอน

พิมพ์ที่

สำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

อาคารธนาคารทหารไทย ถนนพญาไท แขวงทุ่งพญาไท

เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 โทร. 0 2644 5309

สารบัญ

- พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518	7
- พระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518	47
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2518)	62
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2518)	63
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2518)	64
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2518)	65
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2518)	66
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2519)	67
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2519)	68
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2519)	69
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2520)	70
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2520)	71
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2526)	72
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2537)	73
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2537)	74
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537)	75
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2538)	81
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539)	88
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 17 (พ.ศ. 2539)	89
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2539)	105
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 19 (พ.ศ. 2540)	108

- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 20 (พ.ศ. 2540)	111
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 21 (พ.ศ. 2541)	112
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 22 (พ.ศ. 2541)	114
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 23 (พ.ศ. 2541)	122
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 24 (พ.ศ. 2542)	137
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 25 (พ.ศ. 2542)	141
- กฎ ก.ร. ฉบับที่ 26 (พ.ศ. 2544)	142
- กฎ ก.ร. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2544	150
- กฎ ก.ร. ว่าด้วยการยกเลิก กฎ ก.ร. ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการให้ผู้มีความรู้ความชำนาญจากการศึกษา การฝึกอบรม หรือการทำงานสูงกว่าที่ ก.ร. กำหนดไว้เป็น คุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง ได้รับเงินเดือนสูงกว่าขั้นต่ำ ของเงินเดือนสำหรับตำแหน่ง พ.ศ. 2546	184
- กฎ ก.ร.ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2546	186
- กฎ ก.ร.ว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ พ.ศ. 2547	189
- กฎ ก.ร.ว่าด้วยโรค พ.ศ. 2547	204
- คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามระเบียบข้าราชการ ฝ่ายรัฐสภา	207
- คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ก.ร.)	210
- ประกาศคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา เรื่อง มาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของข้าราชการ	

และลูกจ้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา	214
- คำอธิบายความหมายประกอบ ประกาศคณะกรรมการข้าราชการ ฝ่ายรัฐสภา เรื่อง มาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของ ข้าราชการและลูกจ้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา	218

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518
พระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518
รวมกฎ ก.ร.

พระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
พ.ศ. 2518

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2518
เป็นปีที่ 30 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา” หมายความว่า บุคคลซึ่งรับราชการ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณหมวดเงินเดือนในส่วนราชการสังกัดรัฐสภา

“ประธานรัฐสภา” หมายความว่า ประธานรัฐสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญในกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติสภาเดียว ให้หมายความถึงประธานแห่งสภานั้น

“รองประธานรัฐสภา” หมายความว่า รองประธานรัฐสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติสภาเดียว ให้หมายความถึงรองประธานแห่งสภานั้น

“รัฐสภา” หมายความว่า สภาซึ่งทำหน้าที่นิติบัญญัติตามรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติสภาเดียว ให้หมายถึงสภานั้น

มาตรา 5 ให้ประธานรัฐสภารักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด 1

คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

มาตรา 6* ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา” เรียกโดยย่อว่า “ก.ร.” ประกอบด้วยประธานรัฐสภาเป็นประธานกรรมการ รองประธานรัฐสภาเป็นรองประธานกรรมการ เลขานุการ ก.พ. เลขานุการวุฒิสภา เลขานุการสภาผู้แทนราษฎรและผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งรัฐสภาเลือกมีจำนวนไม่เกินแปดคนเป็นกรรมการ ในกรณีที่มิสองสภา ให้แต่ละสภาเลือกสภาละไม่เกินสี่คน

ให้ประธานรัฐสภาแต่งตั้งเลขานุการวุฒิสภาหรือเลขานุการสภาผู้แทนราษฎรคนใดคนหนึ่งเป็นเลขานุการ ก.ร.

มาตรา 7* ผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา 6 ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(1) เคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่าอธิบดี หรือตำแหน่งเทียบเท่ามาแล้ว หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการข้าราชการประเภทใดประเภทหนึ่งมาแล้ว

(2) ไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ ข้าราชการการเมือง ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง สมาชิกรัฐสภา กรรมการพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

*มาตรา 6 มาตรา 7 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 3 แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

มาตรา 8* กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละ 3 ปี

มาตรา 9 เมื่อตำแหน่งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิว่างลงเพราะออกจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 8 หรือเพราะพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 11 ให้รัฐสภาเลือกตั้งผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 7 ขึ้นแทนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ตำแหน่งว่าง หรือวันเปิดสมัยประชุมรัฐสภา แล้วแต่กรณี

ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับสำหรับกรณีที่ตำแหน่งว่างเพราะการพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 11 และวาระของกรรมการที่เหลือไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน หรือเมื่อรัฐสภาสิ้นอายุ หรือถูกยุบ

ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างเพราะพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 11 อยู่ในตำแหน่งตามวาระของกรรมการซึ่งตนแทน

รัฐสภาอาจเลือกตั้งกรรมการซึ่งออกจากตำแหน่งให้เป็นกรรมการอีกได้

มาตรา 10* ในการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิเป็นกรรมการ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ประธานรัฐสภากำหนด

มาตรา 11 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 8 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

*มาตรา 8 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 3 แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

*มาตรา 10 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

- (1) ตาย
- (2) ลาออก
- (3) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตาม

มาตรา 7

มาตรา 12 การประชุมของ ก.ร. ต้องมีกรรมการมาประชุม ไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในระหว่างที่รัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ ให้ประธานรัฐสภา และรองประธานรัฐสภาคงดำรงตำแหน่งประธาน ก.ร. และรองประธาน ก.ร. อยู่ต่อไปจนกว่าจะได้ทรงแต่งตั้งประธานรัฐสภาและรองประธาน รัฐสภาใหม่แล้วจึงให้พ้นจากตำแหน่ง

ในกรณีที่ตำแหน่งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิว่างลงเพราะออก ตามวาระในระหว่างที่รัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ องค์ประชุมของ ก.ร. ต้อง มีกรรมการมาประชุมไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการที่เหลืออยู่

มาตรา 13 นอกจากอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัตินี้ ให้ ก.ร. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ด้วย คือ

- (1) ควบคุมดูแลให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
- (2) ติความและวินิจฉัยปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้พระราชบัญญัตินี้
- (3) ออกกฎ ก.ร. หรือระเบียบ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ กฎ ก.ร. เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แล้วให้ใช้บังคับได้
- (4) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(5) รักษาทะเบียนประวัติข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

(6) ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

มาตรา 14 ก.ร. มีอำนาจตั้งอนุกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา เรียกโดยย่อว่า “อ.ก.ร.” เพื่อทำการใดๆ แทนได้

ให้นำความในมาตรา 12 มาใช้บังคับแก่การประชุมของอนุกรรมการโดยอนุโลม

หมวด 2 บททั่วไป

มาตรา 15 ข้าราชการฝ่ายรัฐสภามี 2 ประเภท

(1) ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ได้แก่ผู้ซึ่งรับราชการในตำแหน่งประจำ โดยได้รับเงินเดือนในอัตราสามัญ และได้รับแต่งตั้งตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 3

(2) ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง ได้แก่ผู้ซึ่งรับราชการในตำแหน่งการเมืองของรัฐสภา

มาตรา 16* วันเวลาทำงาน วันหยุดราชการตามประเพณี วันหยุดราชการประจำปี และการลาหยุดราชการของข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

*มาตรา 16 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้นี้

ให้เป็นไปตามที่ ก.ร. กำหนด

มาตรา 17 เครื่องแบบของข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และให้ประธานรัฐสภาวางระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

มาตรา 18 การขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ให้แก่ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ให้ ก.ร. พิจารณาตามระเบียบว่าด้วยการนั้น และให้ประธานรัฐสภานำความกราบบังคมทูลเพื่อขอพระราชทาน

มาตรา 19 ข้าราชการฝ่ายรัฐสภามีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ เช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือน

หมวด 3

ข้าราชการรัฐสภาสามัญ

มาตรา 20* การกำหนดตำแหน่ง การให้รับเงินเดือน และการให้ได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนสามัญมาใช้บังคับโดยอนุโลม ทั้งนี้คำว่า “ก.พ.” ให้หมายถึง ก.ร. และคำว่า “ส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม และมีหัวหน้าส่วนราชการรับ

*มาตรา 20 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 6 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

ผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี” ให้หมายถึง ส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม และมีหัวหน้าส่วนราชการรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี

มาตรา 20 ทวิ* (ยกเลิกหมดทั้งมาตรา)

มาตรา 21* อัตราเงินเดือนและอัตราเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการรัฐสภาสามัญให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวกับอัตราเงินเดือนและอัตราเงินประจำตำแหน่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม ทั้งนี้ คำว่า “ก.พ.” ให้หมายถึง ก.ร. และคำว่า “ส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม และมีหัวหน้าส่วนราชการรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี” ให้หมายถึง ส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม และมีหัวหน้าส่วนราชการรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี

การจ่ายเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งให้แก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

*มาตรา 20 ทวิ ความในมาตรา 20 ทวิเดิม แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 3 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2531 ถูกยกเลิกหมดทั้งมาตรา โดยมาตรา 7 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535

*มาตรา 21 ความในมาตรา 21 เดิม แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2531 ถูกยกเลิกโดยมาตรา 8 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

เพื่อประโยชน์ในการออมทรัพย์ของข้าราชการรัฐสภาสามัญ
ให้นำกฎหมายและระเบียบว่าด้วยการหักเงินเดือนข้าราชการไว้เป็นเงิน
สะสมมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 22 การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการ
รัฐสภาสามัญ ต้องบรรจุจากผู้สอบแข่งขันได้ เว้นแต่การบรรจุผู้รับทุน
ของทางราชการในการศึกษาวิชาเข้ารับราชการตามสัญญาการบรรจุ
ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ชำนาญการ และผู้ใช้ฝีมือ และการบรรจุในกรณีที่มีเหตุ
พิเศษซึ่งไม่จำเป็นต้องดำเนินการสอบแข่งขัน ก.ร. จะคัดเลือกบรรจุก็ได้

การสอบแข่งขันตามวรรคหนึ่ง ให้ ก.ร. เป็นผู้ดำเนินการ
สอบโดยเปิดโอกาสให้ผู้มีคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 24 และมี
คุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามที่ ก.ร. กำหนดตามมาตรา 20 เข้า
สมัครสอบได้ และให้สอบสำหรับบรรจุในตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 4 ลงมา
ทั้งนี้ หลักสูตรและวิธีดำเนินการเกี่ยวกับการสอบแข่งขัน ตลอดจน
เกณฑ์การตัดสิน การขึ้นบัญชี และการยกเลิกบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ ให้
เป็นไปตามที่ ก.ร. กำหนด

มาตรา 23 ผู้สมัครสอบแข่งขันในตำแหน่งใด ต้องมี
คุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 24 หรือได้รับการยกเว้นในกรณีที่ขาด
คุณสมบัติตามมาตรา 25 และต้องมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง
นั้นตามที่ ก.ร. กำหนดตามมาตรา 20 ด้วย

สำหรับผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 24 (4) ให้มีสิทธิ
สมัครสอบแข่งขันได้ แต่จะมีสิทธิได้รับบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการ
รัฐสภาสามัญในตำแหน่งที่สอบแข่งขันได้ต่อเมื่อพ้นจากตำแหน่ง
ข้าราชการการเมืองแล้ว

มาตรา 24* ผู้ที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญ ต้องมีคุณสมบัติทั่วไปดังต่อไปนี้

- (1) มีสัญชาติไทย
- (2) อายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปี
- (3) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตย ตามรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ
- (4) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมือง
- (5) ไม่เป็นผู้มีกายทุพพลภาพจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ไร้ความสามารถ จิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคตามที่กำหนด ในกฎ ก.ร.
- (6) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งให้พักราชการหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา หรือตามกฎหมายอื่น
- (7) ไม่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี
- (8) ไม่เป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัว
- (9) ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด ให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือ ความผิดลหุโทษ
- (10) ไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษ ให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากรัฐวิสาหกิจ

*มาตรา 24 ความเดิมใน (11) ของมาตรา 24 ถูกยกเลิกโดยมาตรา 9 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้นี้

(11)* ไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษปลดออกเพราะกระทำผิดวินัย ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา หรือตามกฎหมายอื่น

(12) ไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษไล่ออกเพราะกระทำผิดวินัย ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา หรือตามกฎหมายอื่น

มาตรา 25 ผู้ที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 24 (7) (8) หรือ (9) ก.ร. อาจพิจารณายกเว้นให้เข้ารับราชการได้ ส่วนผู้ที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 24 (10) หรือ (11) ถ้าผู้นั้นได้ออกจากงานหรือออกจากราชการไปเกินสองปีแล้ว หรือผู้ที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 24 (12) ถ้าผู้นั้นได้ออกจากงานหรือออกจากราชการไปเกินสามปีแล้ว และมีใช่เป็นกรณีออกจากงานหรือออกจากราชการเพราะกระทำผิดในกรณีทุจริตต่อหน้าที่ ก.ร. อาจพิจารณายกเว้นให้เข้ารับราชการได้ มติของ ก.ร. ในการประชุมปรึกษา ยกเว้นเช่นนี้ต้องเป็นเอกฉันท์ การลงมติให้กระทำโดยลับ

มาตรา 26 ผู้สอบแข่งขันได้ ซึ่งอยู่ในลำดับที่ที่จะได้รับบรรจุและแต่งตั้ง ถ้าปรากฏว่าขาดคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 24 โดยไม่ได้รับการยกเว้นในกรณีที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 25 หรือขาดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามที่ ก.ร. กำหนดตามมาตรา 20 อยู่ก่อนหรือภายหลังการสอบแข่งขัน จะบรรจุและแต่งตั้งผู้นั้นมิได้

มาตรา 27 ผู้ใดได้รับบรรจุเข้ารับราชการแล้ว หากภายหลังปรากฏว่าผู้นั้นขาดคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 24 โดยไม่ได้รับการยกเว้นในกรณีที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 25 หรือขาดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามที่ ก.ร. กำหนด ตามมาตรา 20 โดยไม่ได้รับอนุมัติจาก ก.ร. ตามมาตรา 33 อยู่ก่อนก็ดี มีกรณีต้องหาอยู่ก่อนและภายหลังเป็น

ผู้ขาดคุณสมบัติเนื่องจากกรณีต่อนั้นก็ดี ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการโดยพลัน แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการกระทบกระเทือนถึงการใดที่ผู้นั้นได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่และการได้รับเงินเดือนก่อนมีคำสั่งให้ออกนั้น และถ้าการเข้ารับราชการเป็นไปโดยสุจริตแล้ว ให้ถือว่าเป็นการสั่งให้ออกเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุสุดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

มาตรา 28* การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญและการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ให้ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้เป็นผู้สั่งบรรจุและแต่งตั้ง

(1) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ 10 และระดับ 11 ให้ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎรแล้วแต่กรณี ด้วยความเห็นชอบของ ก.ร. เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง

(2) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ 9 ให้ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณีเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง

(3) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 8 ลงมาให้หัวหน้าส่วนราชการระดับกรมเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง

มาตรา 29 ผู้สอบแข่งขันได้ และผู้ได้รับคัดเลือก ผู้ใดได้รับบรรจุเข้าเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญในตำแหน่งใด ให้ทดลองปฏิบัติ

*มาตรา 28 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 10 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

หน้าที่ราชการในตำแหน่งนั้นเป็นเวลาตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. ในระหว่างเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่าผู้นั้นมีความประพฤติไม่ดีหรือไม่มีความรู้หรือไม่มีความสามารถเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง หรือเมื่อครบกำหนดเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาทำรายงานผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้นั้นเสนอตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ ตามวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

เมื่อได้รับรายงานจากผู้บังคับบัญชาตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุพิจารณาว่าผู้นั้นมีความประพฤติ ความรู้ และความสามารถเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งหรือไม่ ถ้าเห็นว่าไม่ควรให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปหรือควรให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปอีกระยะหนึ่ง จะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการหรือสั่งให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปก็ได้ แต่ถ้าเห็นว่าผู้นั้นควรรับราชการต่อไปได้เมื่อครบกำหนดเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุรายงานให้ ก.ร. ทราบตามวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

ผู้อยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งใด ถ้าได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอื่นให้เริ่มทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามวรรคหนึ่งใหม่

ผู้ซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีความประพฤติไม่ดี หรือไม่มีความรู้ หรือไม่มีความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งตามวรรคสอง ให้ถือเสมือนหนึ่งว่าไม่เคยเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญ แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนถึงการปฏิบัติหน้าที่ราชการ

หรือการรับเงินเดือนหรือผลประโยชน์อื่นใดที่ได้รับในระหว่างที่ผู้นั้นปฏิบัติหน้าที่ราชการ

มาตรา 30 การย้ายข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ดำรงตำแหน่งใดไป แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอื่น ต้องแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับเดียวกัน

การย้ายข้าราชการรัฐสภาสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่ต่ำกว่าเดิมและการย้ายข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้มิได้ดำรงตำแหน่งที่ ก.ร. กำหนดตามมาตรา 20 ไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ ก.ร. กำหนดตามมาตรา 20 จะกระทำได้อต่อเมื่อได้รับอนุมัติจาก ก.ร. แล้ว

มาตรา 31 การเลื่อนข้าราชการรัฐสภาสามัญขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นตำแหน่งใดให้เลื่อนและแต่งตั้งจากผู้สอบแข่งขันเพื่อดำรงตำแหน่งนั้นได้ หรือจากผู้ได้รับการประเมินสมรรถภาพแล้วปรากฏว่าเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และความเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนั้นได้

กรณีใดจะเลื่อนและแต่งตั้งจากผู้สอบแข่งขันได้ หรือจากผู้ได้รับการประเมินสมรรถภาพให้เป็นไปตามที่ ก.ร. กำหนด

การสอบแข่งขันเพื่อเลื่อนข้าราชการรัฐสภาสามัญขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับ 2 และระดับ 3 ให้สอบร่วมกับการสอบแข่งขันเพื่อบรรจุบุคคลเข้ารับราชการตามมาตรา 22 ส่วนการสอบแข่งขันเพื่อเลื่อนข้าราชการรัฐสภาสามัญขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับ 4 ขึ้นไป ให้ ก.ร. กำหนดผู้ดำเนินการสอบแข่งขัน หลักสูตรและวิธีดำเนินการเกี่ยวกับการสอบแข่งขันตลอดจนเกณฑ์การตัดสิน การขึ้นบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ และการยกเลิกบัญชีผู้สอบแข่งขันได้

การประเมินสมรรถภาพของข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

มาตรา 32 การบรรจุและการเลื่อนตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญจากผู้สอบแข่งขันได้ ให้ผู้มีอำนาจบรรจุและแต่งตั้งบรรจุและแต่งตั้งตามลำดับที่ในบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ ส่วนการเลื่อนตำแหน่งจากผู้ได้รับการประเมินสมรรถภาพ ให้เลื่อนและแต่งตั้งได้ตามความเหมาะสม

มาตรา 33 ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญตำแหน่งใด ต้องมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น ตามที่ ก.ร. กำหนดในมาตรา 20

ในกรณีที่มีความจำเป็น ก.ร. อาจอนุมัติให้แต่งตั้งข้าราชการรัฐสภาสามัญที่มีคุณสมบัติเฉพาะต่างไปจากที่กำหนดไว้ในมาตรา 20 ก็ได้

ในกรณีที่ ก.ร. กำหนดให้ปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพใดเป็นคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง ให้หมายถึงปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ ก.ร. รับรอง

มาตรา 34 การแต่งตั้งข้าราชการรัฐสภาสามัญให้ดำรงตำแหน่งที่ ก.ร. ยังมิได้กำหนดตามมาตรา 20 จะกระทำมิได้

มาตรา 35 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา 30 มาตรา 31 และมาตรา 40 แล้วหากภายหลังปรากฏว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งสั่งแต่งตั้งผู้นั้นให้กลับไปดำรงตำแหน่งเดิม หรือตำแหน่งระดับเดียวกันที่ต้องใช้คุณสมบัติเฉพาะที่ผู้นั้นมีอยู่

มาตรา 36* การเลื่อนขึ้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญ โดยปกติให้สั่งเลื่อนได้ปีละหนึ่งขั้น และเลื่อนได้ไม่เกินขั้นสูงของระดับที่ผู้นั้นได้รับเงินเดือนอยู่ โดยคำนึงถึงคุณภาพและปริมาณของงานที่ได้ปฏิบัติมา การรักษาวินัย ตลอดจนความสามารถ ความอดุสาหะในการปฏิบัติงาน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

การเลื่อนขึ้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญในกรณีพิเศษเกินกว่าหนึ่งขั้น ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. และให้เสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณาอนุมัติเป็นราย ๆ ไป

การเลื่อนขึ้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 แล้วแต่กรณีเป็นผู้พิจารณาและสั่งเลื่อน

มาตรา 37 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดถึงแก่ความตาย เนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ก.ร. จะพิจารณาอนุมัติให้เลื่อนขึ้นเงินเดือนเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญก็ได้ การเลื่อนเงินเดือนในกรณีเช่นนี้ จะเลื่อนเกินกว่าขั้นสูงของระดับที่ผู้นั้นได้รับเงินเดือนอยู่ก็ได้

มาตรา 38 ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญประจำส่วนราชการสังกัดรัฐสภาเป็นการชั่วคราว โดยให้พ้นจากตำแหน่งหน้าที่เดิมได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

การสั่งและการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้เกี่ยวกับข้าราชการรัฐสภาสามัญตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และ

*มาตรา 36 ความเดิมในมาตรา 36 วรรคสาม ถูกยกเลิกโดยมาตรา 11 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

วิธีการที่ ก.ร. กำหนด

มาตรา 39 การโอนข้าราชการรัฐสภาสามัญไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญในต่างส่วนราชการที่สังกัดรัฐสภา อาจกระทำได้เมื่อส่วนราชการเจ้าสังกัดทั้งสองฝ่ายได้ตกลงยินยอมในการโอนนั้นแล้ว โดยให้แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ไม่สูงกว่าเดิมและรับเงินเดือนในขั้นที่ไม่สูงกว่าเดิม เว้นแต่การโอนข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้สอบแข่งขันได้ สอบคัดเลือกได้หรือได้รับคัดเลือก ให้กระทำได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

การโอนข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้มีได้ดำรงตำแหน่งที่ ก.ร. กำหนดตามมาตรา 20 ไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาสามัญที่ ก.ร. กำหนดตามมาตรา 20 ในต่างส่วนราชการที่สังกัดรัฐสภาจะกระทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจาก ก.ร. แล้ว ในการนี้ให้ ก.ร. พิจารณาโดยคำนึงถึงประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับ และให้ ก.ร. กำหนดระดับของตำแหน่งที่จะแต่งตั้งและเงินเดือนที่จะให้ได้รับด้วย

มาตรา 40* การโอนข้าราชการตามกฎหมายอื่น หรือพนักงานเทศบาลมาบรรจุเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญ อาจกระทำได้ถ้าเจ้าตัวสมัครใจ โดยผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 แล้วแต่กรณี ทำความตกลงกับเจ้าสังกัดแล้วเสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณาอนุมัติ ทั้งนี้จะแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับใด และได้รับเงินเดือนเท่าใดให้ ก.ร. เป็นผู้พิจารณา กำหนด แต่เงินเดือนที่จะให้ได้รับจะต้องไม่สูงกว่าข้าราชการรัฐสภา

*มาตรา 40 ความในมาตรา 40 วรรคหนึ่งถูกยกเลิกโดยมาตรา 12 แห่ง พ.ร.บ. ๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

สามัญที่มีคุณวุฒิ ความสามารถ และความชำนาญงานในระดับเดียวกัน เพื่อประโยชน์ในการนับเวลาราชการ ให้ถือเวลาราชการ หรือเวลาทำงานของผู้ที่โอนมาตามวรรคหนึ่งในขณะที่เป็นข้าราชการ หรือพนักงานเทศบาลนั้นเป็นเวลาราชการของข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

การโอนข้าราชการการเมือง ข้าราชการวิสามัญ พนักงานเทศบาลวิสามัญ และข้าราชการที่อยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการมาเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญตามพระราชบัญญัตินี้จะกระทำได้

มาตรา 41* ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร เมื่อผู้นั้นพ้นจากราชการทหารโดยไม่มีความเสียหายแล้วประสงค์จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการสังกัดรัฐสภาตามเดิมภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันพ้นจากราชการทหารให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 28 สั่งบรรจุแต่งตั้ง และให้ได้รับเงินเดือนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งได้รับบรรจุเข้ารับราชการตามวรรคหนึ่ง ให้มีสิทธิได้นับวันรับราชการก่อนถูกสั่งให้ออกจากราชการ รวมกับวันรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร และวันรับราชการเมื่อได้รับบรรจุกลับเข้ารับราชการเป็นเวลาราชการติดต่อกันเพื่อประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายว่าด้วย

*มาตรา 41 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 13 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้นี้

บำเหน็จบำนาญข้าราชการเสมือนว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกสั่งให้ออกจาก
ราชการ

ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติ
หน้าที่ราชการไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร
เมื่อได้รับบรรจุและแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่
ราชการต่อไปในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง ทั้งนี้ ให้นำมาตรา 29 มาใช้
บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 41* ทวิ ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดได้รับอนุมัติ
จาก ก.ร. ให้ออกจากราชการไปปฏิบัติงานใด ๆ ซึ่งให้นับเวลาระหว่าง
นั้นสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญเหมือนเต็มเวลาราชการตาม
กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ถ้าผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ
ภายในกำหนดเวลา 4 ปีนับแต่วันออกจากราชการไปปฏิบัติงาน
ดังกล่าวให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 28 สั่งบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่งและรับเงินเดือนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

มาตรา 42 ข้าราชการรัฐสภาสามัญลาออกจากราชการ
เพื่อสมัครรับเลือกตั้งประสงค์จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภา
สามัญในส่วนราชการสังกัดรัฐสภาตามเดิม ถ้าข้าราชการผู้นั้นได้แสดง
ความจำนงไว้ในขณะลาออกกว่าจะกลับเข้ามารับราชการ และระยะเวลา
ที่ออกจากราชการไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวัน ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 28 สั่ง
บรรจุ แต่งตั้งและให้ได้รับเงินเดือนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

*มาตรา 41 ทวิ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา 14 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4)

ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ไปสมัครรับเลือกตั้ง เมื่อได้รับบรรจุและแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งแล้วให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งทั้งนี้ให้นำมาตรา 29 มาใช้บังคับ

มาตรา 43 ข้าราชการหรือพนักงานเทศบาลผู้ได้ออกจากราชการ หรือออกจากงานไปแล้ว ถ้าสมัครเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญ และทางราชการต้องการจะรับผู้นั้นเข้ารับราชการให้ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาเสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณาอนุมัติ ทั้งนี้จะแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับใดและได้รับเงินเดือนเท่าใด ให้ ก.ร. เป็นผู้พิจารณากำหนด แต่เงินเดือนที่จะให้ได้รับจะต้องไม่สูงกว่าข้าราชการรัฐสภาสามัญที่มีคุณวุฒิ ความสามารถ และความชำนาญงานในระดับเดียวกัน

เพื่อประโยชน์ในการนับเวลาราชการ ให้ถือเวลาราชการหรือเวลาทำงานของผู้เข้ารับราชการตามวรรคหนึ่งในขณะที่เป็นข้าราชการหรือพนักงานเทศบาลนั้น เป็นเวลาราชการของข้าราชการรัฐสภาสามัญตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

ความในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการการเมือง ข้าราชการวิสามัญ พนักงานเทศบาลวิสามัญ และผู้ซึ่งออกจากราชการในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

มาตรา 44* ข้าราชการรัฐสภาสามัญออกจากราชการเมื่อ

*มาตรา 44 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 15 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

(1) ตาย

(2) พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการ

(3) ได้รับอนุญาตให้ลาออกหรือลาออกตามมาตรา 45
วรรคสอง

(4) ถูกสั่งให้ออกตามมาตรา 46 มาตรา 46 ทวิ มาตรา
46 ตริ และมาตรา 46 จัตวา

(5) ถูกลงโทษไล่ออก หรือปลดออก

เว้นออกจากราชการตาม (4) หรือ (5) ให้เป็นไปตามระเบียบที่
ก.ร. กำหนด

การต่อเวลาราชการให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญที่ต้องออก
จากราชการตาม (2) รับราชการต่อไปอีกจะกระทำมิได้

มาตรา 45 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดประสงค์จะลา
ออกจากราชการ ให้ยื่นหนังสือขอลาออกต่อผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไป
ชั้นหนึ่ง เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 เป็นผู้พิจารณา เมื่อ
ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 สั่งอนุญาตแล้ว จึงให้ออกจากราชการ
ตามคำสั่ง

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญขอลาออกเพื่อดำรง
ตำแหน่งทางการเมืองหรือเพื่อสมัครรับเลือกตั้ง ให้การลาออกมีผลนับ
ตั้งแต่วันที่ยื่นใบลาออกต่อผู้บังคับบัญชา

ในกรณีที่ผู้ขอลาออกมีเรื่องถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย
หรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตลาออกจะสั่ง
อนุญาตให้ลาออกก็ได้ โดยมีเงื่อนไขว่าเมื่อสอบสวนพิจารณาแล้วได้

ความว่าผู้ได้รับอนุญาตให้ลาออกกระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการส่งลงโทษหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้ตรงตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ การลาออกในกรณีนี้ยังไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ

มาตรา 46* ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้ แต่ในการสั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน นอกจากให้ทำได้ในกรณีที่ระบุไว้ในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการแล้วให้ทำได้ในกรณีต่อไปนี้ด้วยคือ

(1) เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนได้โดยสม่ำเสมอ ถ้าผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเห็นสมควรให้ออกจากราชการแล้ว ให้สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการได้

(2) เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดสมัครไปปฏิบัติงานใด ๆ ตามความประสงค์ของทางราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

(3) เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลในระดับอันเป็นที่พอใจของทางราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

*มาตรา 46 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 16 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

(4) เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดขาดคุณสมบัติตามมาตรา 24 (1) (4) หรือ (5) ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

(5) เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

มาตรา 46* ทวิ ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการหรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ และผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 เห็นว่ากรณีมีมูล ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยไม่ชักช้า ในการสอบสวนนี้จะต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุข้อพยานก็ได้ และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ด้วยเมื่อได้มีการสอบสวนพิจารณาแล้วและผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเห็นสมควรให้ออกจากราชการ ก็สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนได้ ทั้งนี้ให้นำมาตรา 55 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้สอบสวน หรือคณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนในกรณีที่เกี่ยวข้อง หรือพนักงาน

*มาตรา 46 ทวิ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา 17 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4)

สอบสวนได้สอบสวนทางอาญา หรือศาลได้มีคำพิพากษาเกี่ยวกับเรื่องที่จะต้องสอบสวนตามวรรคหนึ่งอยู่แล้ว คณะกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่งจะนำสำนวนการสอบสวนของผู้บังคับบัญชาชั้นต้น สำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน สำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวน สำนวนของพนักงานอัยการ สำนวนการพิจารณาของศาล หรือสำเนาคำพิพากษาอย่างหนึ่งอย่างใดมาใช้เป็นสำนวนการสอบสวนและทำความเข้าใจกับผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยถือว่าได้มีการสอบสวนตามวรรคหนึ่งแล้วก็ได้ แต่ทั้งนี้ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยจะระบุหรือไม่ระบุข้อพยานก็ได้ และต้องให้โอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ด้วย

หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณา ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ร.

ในกรณีที่เป็นการผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. จะดำเนินการตามวรรคหนึ่งโดยไม่สอบสวนก็ได้

มาตรา 46 ตริ* ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา 53 และการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 เห็นว่ากรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้นั้นได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะพึงลงโทษตามมาตรา 53 ถ้าให้รับราชการต่อไปจะ

*มาตรา 46 ตริ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา 17 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4)

เป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมีวามองในกรณีที่ถูกสอบสวนเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนได้

มาตรา 46 จัตวา* เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 จะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนก็ได้

มาตรา 47 การออกจากราชการของข้าราชการรัฐสภาสามัญตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 10 ขึ้นไป ในกรณีถูกลงโทษ ให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่ง ส่วนการออกจากราชการในกรณีอื่นให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงทราบ

มาตรา 48 ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องรักษาวินัยตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ร. ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม ถือว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย จักต้องได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 50

มาตรา 49 ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ส่งเสริมและดูแลระมัดระวังให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตามวินัย

ถ้าผู้บังคับบัญชารู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาคนใดกระทำผิดวินัยจะต้องดำเนินการทางวินัยทันที ถ้าเห็นว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะต้องได้รับโทษและอยู่ในอำนาจของตนที่จะลงโทษได้ให้สั่งลงโทษ แต่ถ้าเห็น

*มาตรา 46 จัตวา บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา 17 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4)

ว่าผู้นั้นควรจะต้องได้รับโทษสูงกว่าที่ตนมีอำนาจสั่งลงโทษ ให้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาของผู้กระทำผิดวินัยเหนือขึ้นไป เพื่อให้พิจารณาดำเนินการสั่งลงโทษตามควรแก่กรณี

ผู้บังคับบัญชาผู้ใดละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรฐานโดยไม่สุจริต ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย

มาตรา 50* โทษผิดวินัยมี 5 สถาน คือ

- (1) ภาคทัณฑ์
- (2) ตัดเงินเดือน
- (3) ลดขั้นเงินเดือน
- (4) ปลดออก
- (5) ไล่ออก

มาตรา 51 การลงโทษข้าราชการรัฐสภาสามัญ ผู้สั่งลงโทษต้องสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความผิด ในคำสั่งลงโทษให้แสดงว่าผู้ถูกลงโทษกระทำผิดวินัยในกรณีใด ตามมาตราใด

มาตรา 52 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยหรือมีเหตุอันควรลดหย่อน ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้อง

*มาตรา 50 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 18 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

ถูกลงโทษตัดเงินเดือน

ในกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและเป็นความผิดครั้งแรก ผู้บังคับบัญชาเห็นว่ามิเหตุอันควรงดโทษจะงดโทษให้โดยว่ากล่าวตักเตือนหรือให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือไว้ก่อนก็ได้

การลงโทษตามมาตรา ๕๓ ผู้บังคับบัญชาใดจะมีอำนาจลงโทษผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาได้เพียงใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ร.

มาตรา 53* ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดถูกกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. ให้ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยไม่ชักช้า ในการสอบสวนนี้จะต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาด้วย เมื่อได้มีการสอบสวนแล้วและผู้บังคับบัญชาดังกล่าวพิจารณาเห็นว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. ก็ให้สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษให้ก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ผู้ถูกสั่งปลดออกตามมาตรา ๕๓ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ

ในการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ให้นำมาตรา 46 ทวิ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ ก.ร. มีอำนาจออกกฎ ก.ร. กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณาระยะเวลาสอบสวนพิจารณาและสิ่ง

*มาตรา 53 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 19 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

ลงโทษ การสั่งสอบสวน การมอบหมายให้สอบสวน การตั้งกรรมการสอบสวน ตลอดจนการส่งประเด็นไปสอบสวนพยานบุคคลซึ่งอยู่ต่างท้องที่ การรวบรวมพยานหลักฐานและกิจการอื่น ๆ เพื่อให้ได้ความจริง

มาตรา 54 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ร. หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือต่อผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้สอบสวนหรือต่อคณะกรรมการสอบสวนผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 จะสั่งลงโทษโดยไม่สอบสวนต่อไปก็ได้

มาตรา 55 ให้ผู้บังคับบัญชาผู้สอบสวน ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้สอบสวนและกรรมการสอบสวนเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และให้มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพียงเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาผู้สอบสวนผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้สอบสวนและกรรมการสอบสวนและโดยเฉพาะให้มีอำนาจดังต่อไปนี้ด้วย คือ

(1) เรียกให้กระทรวง ทบวง กรม หน่วยราชการ หรือรัฐวิสาหกิจชี้แจงข้อเท็จจริง ส่งเอกสาร และหลักฐาน ส่งผู้แทน หรือบุคคลในสังกัด มาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

(2) เรียกผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารและหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

(3) ส่งประเด็นไปให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวน เพื่อการนี้ให้พนักงานสอบสวน ผู้ทำการสอบสวนเป็นกรรมการสอบสวน และให้ถือว่าการสอบสวนของพนักงานสอบสวนเป็นการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน เมื่อได้สอบสวนเสร็จแล้วให้เป็นหน้าที่ของ

พนักงานสอบสวนดังกล่าวส่งรายงานที่จำเป็นและพยานหลักฐานต่าง ๆ ทั้งหมดไปยังคณะกรรมการสอบสวน

มาตรา 56 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยหรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาตาม มาตรา 28 ก็ยังมีอำนาจสั่งลงโทษหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้เป็นไปตาม หมวดนี้ได้ เว้นแต่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้นั้นจะออกจากราชการ เพราะเหตุตาย

มาตรา 57* ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ผู้บังคับบัญชาตาม มาตรา 28 มีอำนาจสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาได้ แต่ถ้าภายหลังปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาว่า ผู้นั้นมิได้กระทำผิดหรือกระทำผิดไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออก และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่นให้ ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมหรือ ตำแหน่งในระดับเดียวกันที่ต้องใช้คุณสมบัติเฉพาะที่ผู้นั้นมีอยู่

*มาตรา 57 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 20 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

เงินเดือนของผู้ถูกสั่งพักราชการ ให้เป็นไปตามกฎหมายหรือระเบียบว่าด้วยการนั้น ส่วนในกรณีสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนถ้าปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาเป็นยุติแล้วว่าผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนมิได้กระทำผิดหรือกระทำผิดไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้ผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเดือนในระหว่างถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเสมือนว่าผู้นั้นถูกสั่งพักราชการ

ให้ ก.ร. มีอำนาจออกกฎ ก.ร. กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนและการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา

มาตรา 58* เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษหรือดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไปแล้ว ให้ส่งรายงานการลงโทษหรือการดำเนินการทางวินัยนั้นต่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้นั้นตามลำดับจนถึงประธานรัฐสภาและให้ประธานรัฐสภารายงานต่อ ก.ร.

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้นั้นซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งตามวรรคหนึ่งเห็นว่าการลงโทษหรือการดำเนินการทางวินัยนั้นไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวมีอำนาจที่จะสั่งลงโทษ เพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษ ตามควรแก่กรณีได้ แต่ถ้าจะลงโทษหรือเพิ่มโทษแล้วโทษที่ลงหรือเพิ่มขึ้นรวมกับที่สั่งไว้แล้วเดิมต้องไม่เกินอำนาจของผู้ซึ่งสั่งใหม่

*มาตรา 58 ความเดิมในมาตรา 58 วรรคสาม ถูกยกเลิกโดยมาตรา 21 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษหรือดำเนินการทางวินัย แก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดแล้ว แต่ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 แล้ว แต่กรณีเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชา ดังกล่าวมีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 53 ถ้าจะต้องสอบสวนตามมาตรา 53 ก่อนก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวมีอำนาจสอบสวนตามมาตรา 53 ในกรณีที่จะต้องลงโทษตามมาตรา 53 ถ้ามีการตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนไปแล้ว ก็ให้เป็นอันพับไป

มาตรา 59 เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษหรือดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญในเรื่องใดไปแล้ว ถ้า ก.ร. พิจารณาเห็นว่าเป็นการสมควรที่จะต้องสอบสวนเพิ่มเติม หรือสอบสวนใหม่เพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ก็ให้ ก.ร. มีอำนาจสอบสวนเพิ่มเติมหรือสอบสวนใหม่ในเรื่องนั้นได้ตามความจำเป็น โดยจะสอบสวนเองหรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือมอบหมายให้ข้าราชการที่เห็นสมควรสอบสวนแทนก็ได้

มาตรา 60 การอุทธรณ์การถูกลงโทษของข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยกฎ ก.ร.

มาตรา 60* ทวิ ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดถูกสั่งให้ออกจากราชการตามพระราชบัญญัตินี้ด้วยเหตุใด ๆ ให้ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ได้

การร้องทุกข์ตามวรรคหนึ่ง ให้ร้องทุกข์ต่อ ก.ร. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง และให้นำมาตรา 60 ตลอดจนหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 60 ทวิ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา 22 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4)

มาตรา 60 ตริ* ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมายหรือมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตนในกรณีตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. ผู้นั้นอาจร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาหรือ ก.ร. แล้วแต่กรณี ตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ร. เพื่อขอให้แก้ไขหรือแก้ความคับข้องใจได้ ทั้งนี้ เว้นแต่กรณีที่มีสิทธิอุทธรณ์ตามมาตรา 60

การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร.

หมวด 4

ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง

มาตรา 61* ตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองมีดังนี้

- (1) ที่ปรึกษาประธานรัฐสภา
- (2) ที่ปรึกษารองประธานรัฐสภา
- (3) ที่ปรึกษาประธานวุฒิสภา
- (4) ที่ปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎร

*มาตรา 60 ตริ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา 22 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535

*มาตรา 61 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 23 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

- (5) ที่ปรึกษาองประธานวุฒิสภา
- (6) ที่ปรึกษาองประธานสภาผู้แทนราษฎร
- (7) เลขานุการประธานรัฐสภา
- (8) เลขานุการรองประธานรัฐสภา
- (9) เลขานุการประธานวุฒิสภา
- (10) เลขานุการประธานสภาผู้แทนราษฎร
- (11) เลขานุการรองประธานวุฒิสภา
- (12) เลขานุการรองประธานสภาผู้แทนราษฎร
- (13) เลขานุการผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร

ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามวรรคหนึ่งจะมีจำนวนเท่าใดให้เป็นไปตามอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 62* ให้ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง

บทบัญญัติตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2499 มิให้ใช้บังคับแก่การรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ตามพระราชบัญญัตินี้

*มาตรา 62 ความเดิมแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 24 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ถูกยกเลิกโดยมาตรา 3 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2538 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองซึ่งดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรด้วย ถ้าได้เงินประจำตำแหน่ง หรือเงินเพิ่มสำหรับสมาชิกสภาดังกล่าวแล้ว ไม่มีสิทธิได้รับเงินเดือน และเงินประจำตำแหน่งในฐานะข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองอีก

การจ่ายเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

มาตรา 63* การแต่งตั้งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามมาตรา 61 (1) (2) (3) (4) (5) และ (6) ให้ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภาหรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี แต่งตั้งบุคคลซึ่งเห็นสมควรตามเหตุผลในทางการเมืองและต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติทั่วไปที่จะเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญได้ตามมาตรา 24 ยกเว้น (4) และไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ

การแต่งตั้งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามมาตรา 61 (7) (8) (9) (10) (11) (12) และ (13) ให้ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภาหรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี แต่งตั้งบุคคลซึ่งเห็นสมควรตามเหตุผลในทางการเมืองและต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติทั่วไปที่จะเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญได้ตามมาตรา 24 ยกเว้น (4) และไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ

*มาตรา 63 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 25 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้นี้

มาตรา 64* ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองออกจากตำแหน่งเมื่อ

(1) ตาย

(2) ลาออก

(3) สำหรับข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามมาตรา 61 (1) (2) (3) (4) (5) และ (6) ผู้แต่งตั้งสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง หรือผู้แต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง หรือเมื่อรัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ

(4) สำหรับข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามมาตรา 61 (7) (8) (9) (10) (11) (12) และ (13) ผู้แต่งตั้งสั่งให้พ้นจากตำแหน่งจะโดยมีความผิดหรือไม่มีความผิดก็ตาม หรือประธานหรือรองประธานแห่งสภาที่ผู้นั้นสังกัด หรือผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรพ้นจากตำแหน่งแล้วแต่กรณี

หมวด 5

บทเฉพาะกาล

มาตรา 65 บรรดาพระราชบัญญัติ ประกาศของคณะปฏิวัติ พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง กฎ ก.พ. ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งที่ยังคงใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในส่วนราชการสังกัดรัฐสภา

*มาตรา 64 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 25 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

นอกจากที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ให้มีผลใช้บังคับแก่
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ตามพระราชบัญญัตินี้ต่อไป เว้นแต่พระราชบัญญัตินี้
หรือ กฎ ก.ร. ที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ จะบัญญัติเป็นอย่างอื่น

มาตรา 66 ให้ผู้ซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือนของส่วนราชการ
สังกัดรัฐสภา อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นข้าราชการฝ่าย
รัฐสภาตามพระราชบัญญัตินี้ และคงดำรงตำแหน่งและมีอัตราเงินเดือน
ตามที่ได้รับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้สำหรับข้าราชการ
พลเรือนสามัญ ให้เป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญ สำหรับข้าราชการการเมือง
ให้เป็นข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง ส่วนข้าราชการพลเรือนวิสามัญ
ให้เป็นข้าราชการรัฐสภาวิสามัญ และให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบ
ข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนวิสามัญมาใช้
บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 67 ในระหว่างที่รัฐสภายังไม่ได้เลือกตั้งผู้ทรง
คุณวุฒิเป็นกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ให้คณะกรรมการข้าราชการ
พลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนทำหน้าที่ ก.ร. ตาม
พระราชบัญญัตินี้

มาตรา 68 ในระหว่างที่ ก.ร. ยังมิได้กำหนดตำแหน่ง
ข้าราชการรัฐสภาสามัญตามมาตรา 20 การดำเนินการเกี่ยวกับ
ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้เสนอ ก.ร. พิจารณานุมัติเป็นราย ๆ ไป

มาตรา 69 การใดหรือสิทธิใดที่ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
ตามมาตรา 66 กระทำหรือมีอยู่ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
พลเรือนก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นการกระทำหรือ
สิทธิตามพระราชบัญญัตินี้

การใดที่ทางราชการได้ดำเนินการเกี่ยวกับข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามมาตรา 66 ไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีปัญหาตามมาตรา นี้ ให้ ก.ร. เป็นผู้วินิจฉัย

มาตรา 70 การใดที่เคยดำเนินการได้ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และมีได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ จะดำเนินการได้ประการใดให้เป็นไปตามที่ ก.ร. กำหนด โดยไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมาย

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

สัญญา ธรรมศักดิ์

นายกรัฐมนตรี

***บัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง**

ตำแหน่ง	จำนวนตำแหน่ง	อัตรา(บาท)
ที่ปรึกษาประธานรัฐสภา	1	50,270
ที่ปรึกษารองประธานรัฐสภา	1	50,270
ที่ปรึกษาประธานวุฒิสภา	2	50,270
ที่ปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎร	2	50,270
ที่ปรึกษารองประธานวุฒิสภา	เท่าจำนวนรองประธานวุฒิสภา	41,200
ที่ปรึกษารองประธานสภาผู้แทนราษฎร	เท่าจำนวนรองประธานสภาผู้แทนราษฎร	41,200
เลขานุการประธานรัฐสภา	1	38,630
เลขานุการรองประธานรัฐสภา	1	38,630
เลขานุการประธานวุฒิสภา	1	38,630
เลขานุการประธานสภาผู้แทนราษฎร	1	38,630
เลขานุการรองประธานวุฒิสภา	เท่าจำนวนรองประธานวุฒิสภา	38,630
เลขานุการรองประธานสภาผู้แทนราษฎร	เท่าจำนวนรองประธานสภาผู้แทนราษฎร	38,630
เลขานุการผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร	1	38,630

หมายเหตุ ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรแต่งตั้งเลขานุการประธานรัฐสภาหรือเลขานุการประธานสภาผู้แทนราษฎรได้เพียงตำแหน่งเดียว และให้ประธานวุฒิสภาแต่งตั้งเลขานุการรองประธานรัฐสภาหรือเลขานุการประธานวุฒิสภาได้เพียงตำแหน่งเดียว

บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง

ตำแหน่ง	จำนวนตำแหน่ง	อัตรา(บาท)
ที่ปรึกษาประธานรัฐสภา	1	15,000
ที่ปรึกษารองประธานรัฐสภา	1	15,000
ที่ปรึกษาประธานวุฒิสภา	2	15,000
ที่ปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎร	2	15,000
ที่ปรึกษารองประธานวุฒิสภา	เท่าจำนวนรองประธานวุฒิสภา	10,000
ที่ปรึกษารองประธานสภาผู้แทนราษฎร	เท่าจำนวนรองประธานสภาผู้แทนราษฎร	10,000
เลขานุการประธานรัฐสภา	1	4,900
เลขานุการรองประธานรัฐสภา	1	4,900
เลขานุการประธานวุฒิสภา	1	4,900
เลขานุการประธานสภาผู้แทนราษฎร	1	4,900
เลขานุการรองประธานวุฒิสภา	เท่าจำนวนรองประธานวุฒิสภา	4,900
เลขานุการรองประธานสภาผู้แทนราษฎร	เท่าจำนวนรองประธานสภาผู้แทนราษฎร	4,900
เลขานุการผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร	1	4,900

หมายเหตุ ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรแต่งตั้งเลขานุการประธานรัฐสภาหรือเลขานุการประธานสภาผู้แทนราษฎรได้เพียงตำแหน่งเดียว และให้ประธานวุฒิสภาแต่งตั้งเลขานุการรองประธานรัฐสภาหรือเลขานุการประธานวุฒิสภาได้เพียงตำแหน่งเดียว

พระราชบัญญัติ
จัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา
พ.ศ. 2518

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2518
 เป็นปีที่ 30 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับ ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา 4* ในพระราชบัญญัตินี้

“รัฐสภา” หมายความว่า วุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติสภาเดียวให้หมายถึงสภานั้น

“วุฒิสภา” หมายความว่า วุฒิสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

“สภาผู้แทนราษฎร” หมายความว่า สภาผู้แทนราษฎรตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

“ประธานรัฐสภา” หมายความว่า ประธานรัฐสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติสภาเดียว ให้หมายความถึงประธานแห่งสภานั้น

“รองประธานรัฐสภา” หมายความว่า รองประธานรัฐสภาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติสภาเดียว ให้หมายความถึงรองประธานแห่งสภานั้น

*มาตรา 4 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.จัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

“ก.ร.” หมายความว่า คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา”

มาตรา 5 ให้ประธานรัฐสภารักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด 1*

การจัดระเบียบปฏิบัติราชการของรัฐสภา

มาตรา 6* ให้มีส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ดังนี้

- (1) สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
- (2) สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
- (3) ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น

ส่วนราชการตาม (1) (2) และ (3) มีฐานะเทียบกรมและเป็นนิติบุคคล

มาตรา 6 ทวิ* ในกรณีที่มีสภานิติบัญญัติสภาเดียว ให้ประธานของสภานิติบัญญัติดังกล่าวเป็นผู้กำหนดให้สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา หรือสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักงาน

*หมวด 1 *มาตรา 6 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ. (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

*มาตรา 6 ทวิ เพิ่มเดิมโดยมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ. (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535

หนึ่งสำนักงานใด หรือทั้งสองสำนักงานร่วมกันปฏิบัติหน้าที่สำนักงาน
เลขานุการของสภานิติบัญญัติดังกล่าวข้างต้น

การกำหนดตามวรรคหนึ่ง ให้ทำเป็นประกาศของสภานิติบัญญัติดังกล่าวและให้ประธานสภานิติบัญญัติเป็นผู้ลงนาม

มาตรา 7* การจัดตั้งส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) หรือการยุบส่วนราชการตามมาตรา 6 (1) (2) หรือ (3) ให้ตราเป็นพระราชบัญญัติ

การแบ่งส่วนราชการภายในของส่วนราชการตามมาตรา 6 ให้ทำเป็นประกาศรัฐสภา ด้วยความเห็นชอบของ ก.ร.

ให้ ก.ร. เป็นผู้พิจารณาแบ่งส่วนราชการภายในตามวรรคสอง กำหนดอำนาจหน้าที่และจัดอัตรากำลังของส่วนราชการดังกล่าวด้วย

ประกาศรัฐสภาตามวรรคสอง ให้ประธานรัฐสภาเป็นผู้ลงนามและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 8* สำนักงานเลขานุการวุฒิสภา มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการประจำทั่วไปของวุฒิสภา มีเลขานุการวุฒิสภาเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อประธานวุฒิสภาและจะให้ มีรองเลขานุการวุฒิสภา หรือผู้ช่วยเลขานุการวุฒิสภา หรือมีทั้งตำแหน่งรองเลขานุการวุฒิสภา และผู้ช่วยเลขานุการวุฒิสภา เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการรองจากเลขานุการวุฒิสภา และผู้ช่วยเลขานุการวุฒิสภาพับัติราชการก็ได้

*มาตรา 7 *มาตรา 8 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ.7 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้นี้

รองเลขาธิการวุฒิสภา หรือผู้ช่วยเลขาธิการวุฒิสภา มีอำนาจหน้าที่ตามที่เลขาธิการวุฒิสภากำหนดหรือมอบหมาย

มาตรา 8 ทวิ* สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการประจำทั่วไปของสภาผู้แทนราษฎร มีเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการ ขึ้นตรงต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร และจะให้มีรองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรหรือมีทั้งตำแหน่งรองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการรองจากเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรปฏิบัติราชการก็ได้

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจหน้าที่ตามที่เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรกำหนดหรือมอบหมาย

มาตรา 9* ส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) จะมีเลขาธิการผู้อำนวยการหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของส่วนราชการนั้นให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด และจะให้มีรองเลขาธิการ รอง

*มาตรา 9 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

ผู้อำนวยการ หรือตำแหน่งรองของตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น หรือ ผู้ช่วยเลขาธิการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หรือตำแหน่งผู้ช่วยของตำแหน่งที่ เรียกชื่ออย่างอื่น หรือมีทั้งรองเลขาธิการ และผู้ช่วยเลขาธิการหรือทั้ง รองผู้อำนวยการและผู้ช่วยผู้อำนวยการ หรือทั้งตำแหน่งรองและ ตำแหน่งผู้ช่วยของตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นเป็นผู้บังคับบัญชา ข้าราชการรองจากเลขาธิการ ผู้อำนวยการหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่าง อื่น และช่วยเลขาธิการ ผู้อำนวยการ หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น ปฏิบัติราชการก็ได้

รองเลขาธิการ รองผู้อำนวยการ ตำแหน่งรองของตำแหน่ง ที่เรียกชื่ออย่างอื่น ผู้ช่วยเลขาธิการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หรือตำแหน่ง ผู้ช่วยของตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นมีอำนาจหน้าที่ตามที่เลขาธิการ ผู้อำนวยการหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น กำหนดหรือมอบหมาย

มาตรา 9 ทวิ* สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา สำนักงาน เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) อาจ แบ่งส่วนราชการภายในเป็นกองหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น ซึ่งมี ฐานะเทียบกอง

ในกรณีที่มีความจำเป็น จะแบ่งส่วนราชการโดยให้มีส่วน ราชการอื่นนอกจากที่กำหนดในวรรคหนึ่งก็ได้

ส่วนราชการตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้มีอำนาจหน้าที่ ตามที่ได้กำหนดไว้ให้เป็นหน้าที่ของส่วนราชการนั้น ๆ โดยมีผู้อำนวยการ

*มาตรา 9 ทวิ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา 6 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 2)

การกอง หัวหน้ากอง หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการ

มาตรา 10 อำนาจบังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ของข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง ให้เป็นไปตามระเบียบที่ประธานรัฐสภา กำหนด ด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

หมวด 2

การปฏิบัติราชการแทนและการรักษาราชการแทน

มาตรา 11* อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการหรือการดำเนินการอื่นที่ผู้ดำรงตำแหน่งใดจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งใด หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องใด ถ้ากฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือ คำสั่งนั้น หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้น มิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นอาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทนได้ ดังต่อไปนี้

(1) ประธานรัฐสภา อาจมอบอำนาจให้รองประธานรัฐสภา เลขาธิการวุฒิสภา หรือเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3)

*มาตรา 11 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 7 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

(2) ประธานวุฒิสภาอาจมอบอำนาจให้รองประธานวุฒิสภาหรือเลขาธิการวุฒิสภา

(3) ประธานสภาผู้แทนราษฎร อาจมอบอำนาจให้รองประธานสภาผู้แทนราษฎร หรือเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

(4) เลขาธิการวุฒิสภา อาจมอบอำนาจให้รองเลขาธิการวุฒิสภา ผู้ช่วยเลขาธิการวุฒิสภา ผู้อำนวยการกอง หัวหน้ากอง หัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 9 ทวิ วรรคสอง หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

(5) เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร อาจมอบอำนาจให้รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ผู้อำนวยการกอง หัวหน้ากอง หัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 9 ทวิ วรรคสอง หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

(6) หัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) อาจมอบอำนาจให้รองหัวหน้าส่วนราชการ ผู้ช่วยหัวหน้าส่วนราชการ ผู้อำนวยการกอง หัวหน้ากอง หัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 9 ทวิ วรรคสอง หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

(7) ผู้อำนวยการกอง หัวหน้ากอง หัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 9 ทวิ วรรคสอง หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า อาจมอบอำนาจให้ข้าราชการในกอง หรือส่วนราชการที่มีฐานะเทียบกอง หรือส่วนราชการตามมาตรา 9 ทวิ วรรคสอง ได้ตามระเบียบที่เลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) กำหนด

การมอบอำนาจตามมาตรานี้ให้ทำเป็นหนังสือ

มาตรา 12* ในกรณีที่ประธานรัฐสภาไม่อาจปฏิบัติราชการได้ให้รองประธานรัฐสภาเป็นผู้รักษาราชการแทน

ในกรณีที่ประธานวุฒิสภาไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้รองประธานวุฒิสภาคคนที่หนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้ารองประธานวุฒิสภาคคนที่หนึ่งไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ ให้รองประธานวุฒิสภาคคนที่สองเป็นผู้รักษาราชการแทน

ในกรณีที่ประธานสภาผู้แทนราษฎรไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้รองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่หนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้ารองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่หนึ่งไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ ให้รองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่สองเป็นผู้รักษาราชการแทน

ผู้รักษาราชการแทนตามมาตรา นี้ มีอำนาจเช่นเดียวกับผู้ซึ่งตนแทน

มาตรา 13 ในกรณีที่รัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ ให้ผู้ดำรงตำแหน่งประธานรัฐสภาและรองประธานรัฐสภาอยู่ในขณะนั้น ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะได้มีพระบรมราชโองการแต่งตั้งประธานรัฐสภา และรองประธานรัฐสภาใหม่แล้ว จึงให้พ้นจากตำแหน่ง

มาตรา 14* (ยกเลิกหมดทั้งมาตรา)

*มาตรา 12 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 7 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้มี

*มาตรา 14 ยกเลิกหมดทั้งมาตราโดยมาตรา 8 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535

มาตรา 15* ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการวุฒิสภา หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้รองเลขาธิการวุฒิสภาเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้ามีรองเลขาธิการวุฒิสภาหลายคน ให้ประธานวุฒิสภาแต่งตั้งรองเลขาธิการวุฒิสภาคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้าไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการวุฒิสภาหรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้ประธานวุฒิสภาแต่งตั้งผู้ช่วยเลขาธิการวุฒิสภา หรือข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการนั้น ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่าขึ้นไปคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน

ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้ามีรองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรหลายคน ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎร แต่งตั้งรองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้าไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรแต่งตั้งผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการนั้น ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่าขึ้นไปคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน

ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการตาม มาตรา 6 (3) หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้รองหัวหน้าส่วน

*มาตรา 15 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 9 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

ราชการตามมาตรา 6 (3) เป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้ามีรองหัวหน้าส่วนราชการ ตามมาตรา 6 (3) หลายคน ให้ประธานรัฐสภาแต่งตั้งรองหัวหน้าส่วนราชการคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้าไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งรองหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้ประธานรัฐสภาแต่งตั้งผู้ช่วยหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) หรือข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการนั้น ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่าขึ้นไปคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทนก็ได้

มาตรา 16* ในกรณีที่มีผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) แต่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการวุฒิสภา รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือรองหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ เลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) แล้วแต่กรณี จะแต่งตั้งผู้ช่วยเลขาธิการวุฒิสภา ผู้ช่วยเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ผู้ช่วยหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 6 (3) หรือข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการนั้น ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากอง หรือเทียบเท่าขึ้นไปคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาราชการแทนก็ได้

มาตรา 17* ในกรณีที่ไม่ได้มีผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 9 ทวิ วรรคสอง หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ เลขาธิการ

*มาตรา 16 *มาตรา 17 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 9 แห่ง พ.ร.บ.ฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

วุฒิสภา เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการ ตามมาตรา 6 (3) แล้วแต่กรณี จะแต่งตั้งข้าราชการรัฐสภาสามัญในส่วนราชการนั้น ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่าขึ้นไปคนหนึ่ง เป็นผู้รักษาราชการแทนก็ได้

มาตรา 18 ให้ผู้รักษาราชการแทนตามมาตรา 15 มาตรา 16 และมาตรา 17 มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ซึ่งตนแทน

ในกรณีที่ผู้ดำรงตำแหน่งใดหรือผู้รักษาราชการแทนผู้ดำรงตำแหน่งนั้น มอบหมายหรือมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทน ให้ผู้ปฏิบัติราชการแทนมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ซึ่งมอบหมาย หรือมอบอำนาจ

ในกรณีที่มิมีกฎหมายอื่น แต่งตั้งให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดเป็นกรรมการหรือให้มีอำนาจหน้าที่อย่างใด ให้ผู้ปฏิบัติราชการแทนหรือผู้รักษาราชการแทน ทำหน้าที่กรรมการหรือมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ดำรงตำแหน่งนั้นในระหว่างที่ปฏิบัติราชการแทน หรือรักษาราชการแทนด้วย แล้วแต่กรณี

มาตรา 19* ให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทำหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยในบริเวณของรัฐสภา

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตามวรรคหนึ่ง เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และให้มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงาน

*มาตรา 19 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา 10 แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

ฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
ภายในบริเวณของรัฐสภา

บทเฉพาะกาล

มาตรา 20 บรรดากฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งใดที่ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนหรือลูกจ้างให้นำมาใช้บังคับแก่ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา หรือลูกจ้างด้วยโดยอนุโลม เว้นแต่จะมีกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับ หรือคำสั่งของคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภาบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา 21 บรรดาอำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ หรือการปฏิบัติราชการตามที่กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งใดกำหนดว่าเป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรี ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภาเฉพาะที่เกี่ยวกับราชการของส่วนราชการฝ่ายรัฐสภา

มาตรา 22* บรรดาอำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ หรือการปฏิบัติราชการตามที่กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งใดกำหนดว่าเป็นอำนาจของนายกรัฐมนตรี ให้เป็นอำนาจของประธานรัฐสภา อำนาจของรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ให้เป็นอำนาจของประธานวุฒิสภา

*มาตรา 22 ความเดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา ๒๒ แห่ง พ.ร.บ.๗ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความใหม่แทน ดังที่พิมพ์ไว้

สำหรับสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา หรือของประธานสภาผู้แทนราษฎร
 สำหรับสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และอำนาจของปลัด
 กระทรวง ให้เป็นอำนาจของเลขาธิการวุฒิสภาหรือเลขาธิการสภา
 ผู้แทนราษฎร เฉพาะที่เกี่ยวกับราชการของส่วนราชการในสังกัด

มาตรา 23 ให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการ
 ของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา และบรรดาอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่
 สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ตามข้อ 34 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ
 ฉบับที่ 216 ลงวันที่ 29 กันยายน พุทธศักราช 2515 มาเป็นของ
 สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา หรือของเจ้าหน้าที่สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา
 ตามพระราชบัญญัตินี้แล้วแต่กรณี

มาตรา 24 ให้โอนบรรดากิจการทรัพย์สิน หนี้ ข้าราชการ
 ลูกจ้าง และเงินงบประมาณของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ตาม
 ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 216 ลงวันที่ 29 กันยายน พุทธศักราช
 2515 มาเป็นของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 25 พระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการของ
 สำนักงานเลขาธิการรัฐสภาที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ
 ให้คงใช้บังคับเป็นการแบ่งส่วนราชการของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา
 ได้ต่อไปจนกว่าจะได้มีกฎหมายแบ่งส่วนราชการของสำนักงาน
 เลขาธิการรัฐสภาตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

สัญญา ธรรมศักดิ์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ตามกฎหมายปัจจุบัน ฝ่ายบริหารเป็นผู้จัดแบ่งส่วนราชการ และจัดงานธุรการให้แก่ฝ่ายนิติบัญญัติ แต่โดยสภาพของการปฏิบัติราชการสมควรจะให้ฝ่ายนิติบัญญัติดำเนินการดังกล่าวเอง เพราะจะทำให้ฝ่ายนิติบัญญัติสามารถปรับปรุงส่วนราชการ และระเบียบปฏิบัติราชการของฝ่ายนิติบัญญัติให้เหมาะสมและอำนวยความสะดวกให้แก่ราชการของฝ่ายนิติบัญญัติได้มากยิ่งขึ้น จึงสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบราชการฝ่ายนิติบัญญัติโดยเฉพาะ และเพื่อการนี้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

**ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่ม 92 ตอนที่ 27
ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2518 (ฉบับพิเศษ หน้า 48-59)**

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2518)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

ยกเลิก

โดยให้ใช้ กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2518)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ยกเลิก

โดยให้ใช้ กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 25 (พ.ศ. 2542) แทน

ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2518)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการให้ผู้มีความรู้ความชำนาญจากการศึกษา การฝึกอบรม
หรือการทำงานสูงกว่าที่ ก.ร. กำหนดไว้
เป็นคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง
ได้รับเงินเดือนสูงกว่าขั้นต่ำของเงินเดือนสำหรับตำแหน่ง
ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร. ว่าด้วยการยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 3
(พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
ฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการให้ผู้มีความรู้ความชำนาญจาก
การศึกษา การฝึกอบรม หรือทำงานสูงกว่าที่ ก.ร. กำหนดไว้เป็น
คุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง ได้รับเงินเดือนสูงกว่าขั้นต่ำของ
เงินเดือนสำหรับตำแหน่ง พ.ศ. 2546 แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2518)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยโรค

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2526) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2518)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน

หรือลดขั้นเงินเดือน

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2537) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2519)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2537) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2519)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์การถูกลงโทษ
ยกเลิก

โดยให้ใช้ กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2538) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2519)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน
และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา

ยกเลิก

โดยให้ใช้ กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 17 (พ.ศ. 2539) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2520)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยกรณีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2520)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

ยกเลิก

โดยให้ใช้ กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 23 (พ.ศ. 2541) แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2526)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยโรค

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร. ว่าด้วยโรค พ.ศ. 2547 แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2537)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน

หรือลดขั้นเงินเดือน

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร. ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์

ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน พ.ศ. 2546 แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2537)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 19 (พ.ศ. 2540)

แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) มาตรา 48 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และกฎ ก.ร. ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2520) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518

ข้อ 3 วินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญได้แก่ข้อห้ามและข้อปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วยความบริสุทธิ์ใจ

(2) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม

ห้ามมิให้อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น

การปฏิบัติหรือการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(3) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ด้วยความอดุสาหะเอาใจใส่ และระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และต้องไม่ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ

การประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการหรือปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(4) ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ต้องถือว่าเป็นหน้าที่พิเศษที่จะสนใจและรับทราบเหตุการณ์เคลื่อนไหวอันอาจเป็นภัยอันตรายต่อประเทศชาติ และต้องป้องกันภัยอันตราย ซึ่งจะบังเกิดแก่ประเทศชาติจนเต็มความสามารถ

(5) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องรักษาความลับของทางราชการ

การเปิดเผยความลับของทางราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

การเปิดเผยรายงานการประชุมลับ หรือข้อมูลที่ได้จากการประชุมลับของรัฐสภา วุฒิสภา หรือสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งสภาดังกล่าวยังมีได้มีมติให้เปิดเผยได้ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(6) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการโดยไม่ขัดขืนหรือหลีกเลี่ยง แต่ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เสียหายแก่ราชการ หรือจะเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการ จะเสนอความเห็นเป็นหนังสือทันทีเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้นก็ได้และเมื่อได้เสนอความเห็นแล้ว ถ้าผู้บังคับบัญชายินยอมให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม

การขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(7) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องปฏิบัติราชการโดยมิให้เป็นการกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่ผู้บังคับบัญชานเหนือขึ้นไปเป็นผู้สั่งให้กระทำ หรือได้รับอนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว

(8) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา การรายงานโดยปกปิดข้อความซึ่งควรต้องแจ้ง ถือว่าเป็นการรายงานเท็จด้วย

การรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(9) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ

(10) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการจะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการมิได้

การละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง หรือละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(11) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องสุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี และไม่กระทำการอย่างใดที่เป็นการกลั่นแกล้งกันและต้องช่วยเหลือกันในการปฏิบัติราชการระหว่างข้าราชการด้วยกันและผู้ร่วมปฏิบัติราชการ

(12) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องต้อนรับ และให้ความสะดวกแก่สมาชิกรัฐสภาและประชาชนผู้ติดต่อราชการอันเกี่ยวกับหน้าที่ของตนโดยไม่ชักช้า และด้วยความสุภาพเรียบร้อยห้ามมิให้ดูหมิ่นเหยียดหยามสมาชิกรัฐสภาและประชาชนผู้ติดต่อราชการ

การดูหมิ่น เหยียดหยาม สมาชิกรัฐสภาและประชาชนผู้ติดต่อราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(13) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องไม่กระทำการ หรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน

(14) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องไม่เป็นกรรมการผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกันนั้น ในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท

(15) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องไม่เป็นสมาชิกพรรคการเมือง กรรมการพรรคการเมือง หรือดำรงตำแหน่งอื่นใดในพรรคการเมือง

(16) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องวางตนเป็นกลางทางการเมืองในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ

(17) ข้าราชการรัฐสภาสามัญต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุกเว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ให้ไว้ ณ วันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2537

ศาสตราจารย์มารุต บุณนาค

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้ คือ โดยเห็นเป็นการสมควรปรับปรุงกฎ ก.ร. ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ และกฎ ก.ร. ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2520) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2538)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์การอุทธรณ์โทษ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2519) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518

ข้อ 3 การอุทธรณ์การอุทธรณ์โทษ ให้ทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้อุทธรณ์และให้อุทธรณ์ได้สำหรับตนเองเท่านั้นจะอุทธรณ์แทนคนอื่นหรือมอบหมายให้คนอื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้

ข้อ 4 เพื่อประโยชน์ในการอุทธรณ์ ผู้ถูกสั่งลงโทษอาจขอตรวจหรือคัดรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนได้ ส่วนการขอตรวจหรือคัดบันทึกถ้อยคำพยานบุคคลหรือเอกสารอื่นหรือเอกสารการพิจารณาโทษในกรณีที่ไม่มี การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้สั่งลงโทษ โดยให้พิจารณาถึงประโยชน์ในทางการรักษาวินัยของข้าราชการรัฐสภาสามัญ เหตุผลและความ

จำเป็นเป็นเรื่อง ๆ ไป

ข้อ 5 การอุทธรณ์การอุทธรณ์โทษให้อุทธรณ์ต่อ ก.ร. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งลงโทษ

ผู้อุทธรณ์จะขอแถลงการณ์ด้วยวาจา เพื่อประกอบการพิจารณาของ ก.ร. ก็ได้โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อ ก.ร. ก่อนที่ ก.ร. จะพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จ

ข้อ 6 การอุทธรณ์ต่อ ก.ร. ให้ทำเป็นหนังสือถึงประธาน ก.ร. หรือเลขานุการ ก.ร. และยื่นที่สำนักงานเลขานุการ ก.ร. พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งฉบับด้วย หรือจะยื่นผ่านผู้บังคับบัญชาเพื่อให้ส่งต่อไปยังสำนักงานเลขานุการ ก.ร. หรือจะยื่นโดยส่งทางไปรษณีย์ก็ได้

เมื่อได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ไว้แล้ว ผู้อุทธรณ์จะยื่นหนังสืออุทธรณ์เพิ่มเติมก่อนที่ ก.ร. จะพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จก็ได้

ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่ประสงค์จะให้พิจารณาอุทธรณ์ต่อไป จะขอถอนอุทธรณ์เสียเมื่อใดก็ได้โดยทำเป็นหนังสือ และเมื่อได้ถอนอุทธรณ์แล้ว การพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นอันระงับ เว้นแต่ขอถอนอุทธรณ์หลังจากที่ ก.ร. พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จแล้ว ก็ให้ดำเนินการต่อไปได้เสมือนว่าไม่ได้มีการถอนอุทธรณ์

ข้อ 7 เพื่อประโยชน์ในการนับกำหนดเวลาอุทธรณ์ เมื่อมีผู้นำหนังสืออุทธรณ์มายื่น ให้ผู้รับหนังสือออกใบรับหนังสือ ประทับตรารับหนังสือและลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่รับหนังสือให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ และให้ถือวันที่รับหนังสือตามหลักฐาณดังกล่าวเป็นวันยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์

ในกรณีที่ส่งหนังสืออุทธรณ์ทางไปรษณีย์ ให้ถือวันที่

ที่ทำการไปรษณียอกอไบรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่ง หรือวันที่ที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตราวันที่ซองหนังสือเป็นวันที่ยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์

สำหรับวันทราบคำสั่งลงโทษ ให้ถือวันที่ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง หรือวันที่มีการแจ้งให้ผู้ถูกลงโทษรับทราบคำสั่งในกรณีที่ผู้ถูกลงโทษไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบหรือสิบวันหลังจากวันที่ได้ส่งคำสั่งลงโทษทางไปรษณีย์ลงทะเบียนแล้วแต่กรณีเป็นเวลาเริ่มต้นกำหนดเวลาอุทธรณ์

การนับเวลาเริ่มต้นตามวรรคสาม ให้นับวันถัดจากวันรับทราบคำสั่งลงโทษส่วนเวลาสิ้นสุดนั้น ถ้าวันสุดท้ายแห่งเวลาตรงกับวันหยุดราชการ ให้นับวันเริ่มเปิดราชการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งเวลา

ข้อ 8 อุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้ต้องเป็นอุทธรณ์ที่ถูกต้องในสาระสำคัญตามข้อ 3 ข้อ 5 และข้อ 6

ในกรณีที่มีปัญหาว่าอุทธรณ์รายใดเป็นอุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ ให้ ก.ร. เป็นผู้พิจารณาวินิจฉัย

ข้อ 9 ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษได้รับหนังสืออุทธรณ์ที่ได้ยื่นหรือส่งตาม ข้อ 6 วรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการจัดส่งหนังสืออุทธรณ์ที่ได้รับไว้พร้อมทั้งหลักฐานการรับทราบคำสั่งลงโทษของผู้อุทธรณ์ ส่วนวนการดำเนินการทางวินัย และคำชี้แจงของตน (ถ้ามี) ไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกลงโทษเหนือตนขึ้นไปตามลำดับ เพื่อประกอบการพิจารณาตามมาตรา 58

ข้อ 10 เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไปแล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้นั้นได้อุทธรณ์การถูกลงโทษต่อ ก.ร. ก็

ให้ ก.ร. พิจารณาเรื่องอุทธรณ์ร่วมกับเรื่องรายงานการลงโทษหรือการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 58 แต่ถ้าเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาเหนือผู้สั่งลงโทษได้สั่งยกโทษตามมาตรา 58 วรรคสอง การอุทธรณ์ก็ให้เป็นอันพับไป

ข้อ 11 ในการพิจารณาอุทธรณ์ให้พิจารณาจากสำนวนการดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชา และอาจเรียกเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใด ๆ หรือให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท ข้าราชการ หรือบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่นัดให้ผู้อุทธรณ์มาแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อที่ประชุม ก.ร. ให้แจ้งให้ผู้สั่งลงโทษทราบด้วยว่า ถ้าประสงค์จะแถลงแก้ก็ให้มาแถลงหรือมอบหมายให้ข้าราชการที่เกี่ยวข้องเป็นผู้แทนมาแถลงแก้ด้วยวาจาต่อที่ประชุมได้ ทั้งนี้ ให้แจ้งล่วงหน้าตามควรแก่กรณี และเพื่อประโยชน์ในการแถลงแก้ดังกล่าวให้ผู้แถลงแก้เข้าฟังคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้อุทธรณ์ได้

ในการพิจารณาอุทธรณ์ซึ่งพิจารณาร่วมกับเรื่องรายงานการลงโทษ หรือการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 58 ถ้า ก.ร. เห็นเป็นการสมควรที่จะต้องสอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลให้ถูกต้องและเหมาะสมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ก็ให้สอบสวนใหม่หรือสอบสวนเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น โดยจะสอบสวนเองหรือแต่งตั้งคณะ

กรรมการสอบสวน หรือมอบหมายให้ข้าราชการที่เห็นสมควรสอบสวน แทนก็ได้

ข้อ 12 การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ถ้า ก.ร. เห็นว่า

(1) การลงโทษถูกต้องและเหมาะสมกับความผิดแล้ว ก็ให้ มีมติยกอุทธรณ์

(2) การลงโทษไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก็ให้มีมติ สั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษให้โดยว่ากล่าวตักเตือน หรือให้ทำทัณฑ์บน เป็นหนังสือ ให้ออกหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นให้ออกจากราชการ หรือ ยกโทษ รวมทั้งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการแล้วแต่กรณี

(3) เป็นกรณีที่สมควรให้ออกหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นให้ออกจากราชการตามมาตรา 46 ทวิ หรือกรณีเป็นการกระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรง ถ้ายังไม่มี การสอบสวนตามมาตรา 46 ทวิ หรือมาตรา 53 และไม่ใช่เป็นกรณีตามมาตรา 54 ก็ให้มีมติสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา 46 ทวิ หรือมาตรา 53 แล้วแต่กรณีเสียก่อน

(4) ควรดำเนินการอื่นได้อีก ก็ให้มีมติให้ดำเนินการได้ตาม ควรแก่กรณี

**ข้อ 12 ทวิ ในกรณีที่การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ก.ร. มีมติเป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์และมีผู้ถูกลงโทษคนอื่นถูกลงโทษทางวินัยใน

*เพิ่มความข้อ 12 ทวิ แห่งกฎ ก.ร. ฉบับที่ 21 (พ.ศ. 2541) ออกตามความ ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการ อุทธรณ์การถูกลงโทษลงโทษในกฎ ก.ร. ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2538) ดังข้อความที่พิมพ์ไว้

ความผิดที่ได้กระทำร่วมกันกับผู้อุทธรณ์อันเป็นความผิดในเรื่องเดียวกัน โดยมีพฤติการณ์แห่งการกระทำอย่างเดียวกัน แต่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ หากพฤติการณ์ของผู้ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์เป็นเหตุในลักษณะคดีอันเป็นเหตุเดียวกับกรณีของผู้อุทธรณ์แล้ว ให้ ก.ร. มีมติให้ผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ได้รับการพิจารณาการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเช่นเดียวกับผู้อุทธรณ์ด้วย”

*ข้อ 13 เมื่อ ก.ร. ได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และมีมติตามข้อ 12 และข้อ 12 ทวิ เป็นประการใดแล้ว ให้เลขานุการ ก.ร. แจ้งให้ประธานวุฒิสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา 6 (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 แล้วแต่กรณี ทราบหรือดำเนินการให้เป็นไปตามมติ ก.ร. โดยเร็ว พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็วด้วย
มติของ ก.ร. ให้เป็นที่สุด

*ยกเลิกความเดิมในข้อ 13 แห่งกฎ ก.ร. ฉบับที่ 15 (2538) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์การถูกลงโทษและให้ใช้ข้อความกฎ ก.ร. ฉบับที่ 21 (พ.ศ. 2541) แทนดังข้อความที่พิมพ์ไว้

ในกรณีที่สั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการให้นำมาตรา 57
มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ไว้ ณ วันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2538

ศาสตราจารย์มารุต บุณนาค

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน

พ.ศ. 2544 แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 17 (พ.ศ. 2539)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการสั่งพักราชการ และการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน
และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. จึงออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎก.ร. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2519) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา

ข้อ 3 การสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญพักราชการ หรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาและการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ใน กฎ ก.ร. นี้

ข้อ 4 เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ผู้มีอำนาจตามมาตรา 57 จะสั่งให้ผู้นั้นพักราชการได้ก็ต่อเมื่อมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(1) ผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาในเรื่องเกี่ยวกับการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือเกี่ยวกับความประพฤติหรือพฤติการณ์อันไม่น่าไว้วางใจและผู้ที่ถูกฟ้องนั้นพนักงานอัยการมิได้รับเป็นทนายแก้ต่างให้ และผู้มีอำนาจดังกล่าวพิจารณาเห็นว่าถ้าให้ผู้นั้นคงอยู่ในหน้าที่ราชการอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการ

(2) ผู้นั้นมีพฤติการณ์ที่แสดงว่าถ้าคงอยู่ในหน้าที่ราชการจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา หรือจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้น

(3) ผู้นั้นอยู่ในระหว่างถูกควบคุมหรือขังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญา หรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษา และได้ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุกเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวันแล้ว

(4) ผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวนและต่อมามีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น หรือผู้นั้นถูกตั้งกรรมการสอบสวนภายหลังที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น และผู้มีอำนาจดังกล่าวพิจารณาเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้น

ได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าการกระทำความผิดอาญาของผู้นั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ 5 การสั่งพักราชการให้สั่งพักตลอดเวลาที่สอบสวนพิจารณา เว้นแต่กรณีผู้ถูกสั่งพักได้ร้องทุกข์และผู้มีอำนาจพิจารณา เห็นว่าคำร้องทุกข์ฟังขึ้นและไม่สมควรที่จะสั่งพักราชการ ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการก่อนการสอบสวนพิจารณาเสร็จสิ้นได้

ข้อ 6 ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนหลายสำนวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาหลายคดี เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือผู้ที่ถูกฟ้องนั้นพนักงานอัยการรับเป็นทนายแก้ต่างให้ ถ้าจะสั่งพักราชการให้สั่งพักทุกสำนวนและทุกคดี

ในกรณีที่ได้สั่งพักราชการในสำนวนใดหรือคดีใดไว้แล้ว ภายหลังปรากฏว่าผู้ถูกสั่งพักราชการนั้นมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนในสำนวนอื่น หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาในคดีอื่นเพิ่มขึ้นอีก เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือผู้ที่ถูกฟ้องนั้นพนักงานอัยการรับเป็นทนายแก้ต่างให้ ก็ให้สั่งพักราชการในสำนวนหรือคดีอื่นที่เพิ่มขึ้นนั้นด้วย

ข้อ 7 การสั่งพักราชการ ห้ามมิให้สั่งพักย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่งเว้นแต่

(1) ผู้ซึ่งจะถูกสั่งพักราชการอยู่ในระหว่างถูกควบคุมหรือขัง โดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญา หรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษา การสั่งพัก

ราชการในเรื่องนั้นให้สั่งพักย้อนหลังไปถึงวันที่ถูกควบคุม ชั่งหรือต้องจำคุก

(2) ในกรณีที่ได้มีการสั่งพักราชการไว้แล้วถ้าจะต้องสั่งใหม่เพราะคำสั่งเดิมไม่ถูกต้อง ให้สั่งพักตั้งแต่วันที่พักราชการตามคำสั่งเดิมหรือตามวันที่ควรต้องพักราชการในขณะที่ออกคำสั่งเดิม

ข้อ 8 คำสั่งพักราชการต้องระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกสั่งพักตลอดจนกรณีและเหตุที่สั่งให้พักราชการ

เมื่อได้มีคำสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดพักราชการแล้ว ให้แจ้งคำสั่งให้ผู้นั้นทราบพร้อมทั้งส่งสำเนาคำสั่งให้ด้วยโดยพลัน ในกรณีที่ไม้อาจแจ้งให้ผู้นั้นทราบได้ หรือผู้นั้นไม่ยอมรับทราบคำสั่งให้ปิดสำเนาคำสั่งไว้ ณ ที่ทำการที่ผู้นั้นรับราชการอยู่ และมีหนังสือแจ้งพร้อมทั้งส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปให้ผู้นั้น ณ ที่อยู่ของผู้นั้นซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ในกรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้นสิบวันนับแต่วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าวให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งพักราชการแล้ว

ข้อ 9 เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีเหตุที่อาจถูกสั่งพักราชการตามข้อ 4 และผู้มีอำนาจตามมาตรา 57 พิจารณาเห็นว่าการสอบสวนพิจารณา หรือการพิจารณาคดีที่เป็นเหตุที่อาจถูกสั่งพักราชการนั้น จะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว ผู้มีอำนาจดังกล่าวจะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนก็ได้

ให้นำข้อ 5 ข้อ 6 และข้อ 8 มาใช้บังคับแก่การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนโดยอนุโลม

ข้อ 10 เมื่อได้สั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดพักราชการไว้แล้ว ผู้มีอำนาจตามมาตรา 57 จะพิจารณาตามข้อ 9 และสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนอีกชั้นหนึ่งก็ได้

ข้อ 11 การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน จะสั่งให้ออกตั้งแต่วันใด ให้นำข้อ 7 มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่สำหรับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนกรณีตามข้อ 10 ให้สั่งให้ออกตั้งแต่วันพักราชการเป็นต้นไป

ข้อ 12 การสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 10 ขึ้นไป ออกจากราชการไว้ก่อน ให้ดำเนินการนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่งนับแต่วันออกจากราชการไว้ก่อน

ข้อ 13 เมื่อได้สั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอผลการสอบสวนพิจารณาแล้วภายหลังปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาเป็นประการใดให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้สั่งลงโทษตามมาตรา 53

(2) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และไม่มีกรณีจะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยกรณีอื่น ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิม หรือตำแหน่งในระดับเดียวกันที่ผู้นั้นมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น แล้วดำเนินการตามมาตรา 52

การสั่งให้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 10 ขึ้นไป เว้นแต่การให้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมสำหรับกรณีผู้ถูกสั่งพักราชการให้ดำเนินการนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งด้วย

ในกรณีที่ไม้อาจให้กลับเข้ารับราชการได้ เนื่องจากผู้นั้น มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์และสิ้นปีงบประมาณที่มีอายุครบหกสิบปี บริบูรณ์นั้นแล้ว ก็ให้ดำเนินการตามมาตรา 52 โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ แต่ถ้าเป็นผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ก็ให้มีคำสั่ง ยกเลิกคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เพื่อให้ผู้นั้นพ้นจากราชการ ตาม กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ในการดำเนินการตามมาตรา 52 สำหรับกรณีตามวรรคสาม ถ้ามีกรณีที่จะสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือน การลงโทษดังกล่าวให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันสุดท้ายก่อนวันพ้นจากราชการตาม กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

(3) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยยังไม่ถึงขั้น เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่มีกรณีจะต้องถูกสั่งให้ออกจาก ราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้ดำเนินการตามมาตรา 52 แล้วสั่งให้ผู้นั้นออก จากราชการตามเหตุนั้น โดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ การ ดำเนินการตามมาตรา 52 ถ้ามีกรณีที่จะสั่งลงโทษตัดเงินเดือน หรือลด ขั้นเงินเดือน การลงโทษดังกล่าวให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันสุดท้ายก่อนวัน ออกจากราชการ

(4) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นมิได้กระทำผิดวินัย และไม่มี กรณีจะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้ยุติเรื่อง และสั่ง

ให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามนัย (2) ในกรณีที่ไม้อาจให้กลับเข้ารับราชการได้สำหรับกรณีผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ก็ให้สั่งยกเลิกคำสั่งตามนัย (2) วรรคสาม

(5) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นมีได้กระทำผิดวินัย แต่มีกรณีจะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้ยุติเรื่อง และสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการตามเหตุนั้น โดยไม่ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ

ข้อ 14 การออกคำสั่งพักราชการ คำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน หรือคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ให้มีสาระสำคัญตามแบบ พอร. 1 พอร. 2 พอร. 3 หรือ พอร. 4 แล้วแต่กรณี ท้ายกฎ ก.ร. นี้

ให้ไว้ ณ วันที่ 20 มิถุนายน 2539

(นายบุญเอื้อ ประเสริฐสุวรรณ)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎก.ร. ฉบับนี้ คือ โดยเห็นเป็นการสมควรปรับปรุงกฎ ก.ร. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2519) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

คำสั่ง.....(ระบุชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง)
 ที่...../.....(เลข พ.ศ.ที่ออกคำสั่ง)
 เรื่อง ให้ข้าราชการพักราชการ

ด้วย.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งพักราชการ)..... ข้าราชการรัฐสภาสามัญ
 ตำแหน่ง.....ระดับ .. สังกัด.....
 รับเงินเดือนในอันดับ.....ขั้น.....บาท มีกรณี.....
 (ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดี
 อาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา).....ในเรื่อง.....
 และมีเหตุให้พักราชการได้ตามกฎ ก.ร.ฉบับที่ .. (พ.ศ.) ข้อ 4 (.....)
 คือ.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ประกอบกับกฎ ก.ร.ฉบับที่ ..
 (พ.ศ.) ข้อ 4 (.....) จึงให้.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งพักราชการ).....
 พักราชการเพื่อรอถึงผลการสอบสวนพิจารณา

ทั้งนี้ ตั้งแต่.....เป็นต้นไป
 สั่ง ณ วันที่.....พ.ศ.

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)
(ตำแหน่ง).....

(เลขหน้า)

หมายเหตุ

1. การระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกสั่งให้ระบุชื่อตัว ชื่อสกุล ตำแหน่งในการบริหารงาน และตำแหน่งในสายงาน
2. การระบุเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ถ้ามีหลายเรื่องให้ระบุทุกเรื่อง
3. การระบุเหตุการณ์การพักราชการตามกฎหมาย ก.ร. ข้อ 4 ถ้ามีหลายเหตุให้ระบุทุกเหตุ

คำสั่ง.....(ระบุชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง)
ที่...../.....(เลข พ.ศ. ที่ออกคำสั่ง)
เรื่อง ให้ข้าราชการออกจากราชการไว้ก่อน

ด้วย.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....
ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่ง.....ระดับ .. สังกัด.....
.....รับเงินเดือนในอันดับ.....ขั้น.....บาท
มีกรณี.....(ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกต้องตั้งกรรมการสอบสวน
หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา).....ในเรื่อง.....
.....
และมีเหตุให้พักราชการได้ตามกฎ ก.ร.ฉบับที่ .. (พ.ศ.) ข้อ 4 (.....)
คือ.....
และได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการสอบสวนพิจารณาหรือการพิจารณาคดีที่เป็นเหตุให้สั่งพัก
ราชการนั้นจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ประกอบกับกฎ ก.ร.ฉบับที่ ..
(พ.ศ.) ข้อ 9 จึงให้.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....
ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณา

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป
สั่ง ณ วันที่.....พ.ศ.

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้สั่ง.....)
.....(ตำแหน่ง).....

(เลขหน้า)

หมายเหตุ

1. การระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกสั่งให้ระบุชื่อตัว ชื่อสกุล ตำแหน่งในการบริหารงาน และตำแหน่งในสายงาน
2. การระบุเรื่องที่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ถ้ามีหลายเรื่องให้ระบุทุกเรื่อง
3. การระบุเหตุการณ์การพิเคราะห์ตามกฎ ก.ร. ข้อ 4 ถ้ามีหลายเหตุให้ระบุทุกเหตุ

แบบ พอร.3
(ให้กลับโดยไม่มีความคิด)

คำสั่ง.....(ระบุชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง)
ที่...../.....(เลข พ.ศ. ที่ออกคำสั่ง)
เรื่อง ให้ข้าราชการกลับเข้ารับราชการ

ตามคำสั่ง.....ที่...../.....วันที่.....
พ.ศ. สั่งให้.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งพักราชการหรือผู้ถูกสั่งให้
ออกจากราชการไว้ก่อน).....ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่ง.....
ระดับ .. สังกัด.....รับเงินเดือนในอันดับ.....
ชั้น.....บาท พักราชการหรือออกจากราชการไว้ก่อนตั้งแต่.....
.....เป็นต้นไป นั้น

บัดนี้ ผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งพักราชการ
หรือผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....มิได้กระทำความผิดวินัยและ ไม่มีกรณีที่จะต้อง
ออกจากราชการ

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ประกอบกับกฎ ก.ร.ฉบับที่ ..
(พ.ศ.) ข้อ 13 (.....) จึงให้.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งพักราชการหรือผู้ถูก
สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....กลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง.....
ระดับ...สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....โดยให้ได้รับเงินเดือน
ในอันดับ.....ชั้น.....บาท

(เลขหน้า)

ทั้งนี้ ตั้งแต่..... เป็นต้นไป
 ตั้ง ณ วันที่..... พ.ศ.

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้ส่ง.....)

.....(ตำแหน่ง).....

หมายเหตุ

1. การระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกส่งให้ระบุชื่อตัว ชื่อสกุล ตำแหน่งในการบริหารงาน และตำแหน่งในสายงาน
2. ชื่อความใดที่มิได้ใช้ให้คัดออก

แบบ พอร.4
(ให้กลับโดยมีความคิด)

คำสั่ง.....(ระบุชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง)
ที่...../.....(เลข พ.ศ.ที่ออกคำสั่ง)
เรื่อง ให้ข้าราชการกลับเข้ารับราชการ

ตามคำสั่ง.....ที่...../.....วันที่.....
พ.ศ. สั่งให้.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งพักราชการหรือผู้ถูกสั่งให้
ออกจากราชการไว้ก่อน).....ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ตำแหน่ง.....
ระดับ .. สังกัด.....รับเงินเดือนในอันดับ.....
ชั้น.....บาท พักราชการหรือออกจากราชการไว้ก่อนตั้งแต่.....
.....เป็นต้นไป นั้น

บัดนี้ ผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่า.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งพักราชการ
หรือผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....กระทำผิดยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิด
วินัยอย่างร้ายแรงและไม่มีการผิดที่จะต้องออกจากราชการ

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ประกอบกับกฎ ก.ร.ฉบับที่ ..
(พ.ศ.) ข้อ 13 (.....) จึงให้.....(ระบุชื่อผู้ถูกสั่งพักราชการหรือผู้ถูก
สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน).....กลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง.....
ระดับ.....สังกัด.....ตำแหน่งเลขที่.....โดยให้ได้รับเงินเดือน
ในอันดับ.....ชั้น.....บาท

(เลขหน้า)

ทั้งนี้ ตั้งแต่.....เป็นต้นไป
 ถึง ๗ วันที่.....พ.ศ.

(ลงชื่อ)

(.....ชื่อผู้ส่ง.....)

.....(ตำแหน่ง).....

หมายเหตุ

1. การระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกสั่งให้ระบุชื่อตัว ชื่อสกุล ตำแหน่ง
ในการบริหารงาน และตำแหน่งในสายงาน
2. ชื่อความใดที่มิได้ใช้ให้ตัดออก

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2539)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยกรณีหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการหรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ที่ปรากฏชัดแจ้ง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 46 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออก กฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ และได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือต่อคณะกรรมการสอบสวน ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา และได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ ให้ถือเป็นกรณีที่ปรากฏชัดแจ้ง

ถ้าผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 เห็นว่า หากให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวจะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการตามนัยมาตรา 46 ทวิ โดยไม่สอบสวนก็ได้

ให้ไว้ ณ วันที่ 28 สิงหาคม 2539

(นายบุญเหลือ ประเสริฐสุวรรณ)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้ คือ โดยที่ มาตรา 46 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า กรณีหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการสั่งให้ออกจากราชการโดยไม่สอบสวนก็ได้ จึงจำเป็นต้องออกกฎ ก.ร. นี้

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 19 (พ.ศ. 2540)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
พ.ศ. 2518 ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518

ข้อ 3 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังต่อไปนี้เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะสั่งลงโทษโดยไม่สอบสวนก็ได้ คือ

(1) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้ลงโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(2) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวัน และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มี

เหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

การละทิ้งหน้าที่ราชการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเกิดขึ้นภายหลังจากที่ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการต่อผู้บังคับบัญชาไว้ก่อนแล้วไม่ถือว่าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

ให้ไว้ ณ วันที่ 1 พฤษภาคม 2540

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้ คือ โดยเห็นเป็นการสมควรปรับปรุงกฎ ก.ร. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งได้กำหนดกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ป. มีมติเรื่องที่สอบสวนมีมูลว่าได้กระทำความผิด และกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง แต่เนื่องจากกรณีดังกล่าวยังไม่อาจถือเป็นยุติได้ว่ามีการกระทำการอันเป็นความผิดวินัยเกิดขึ้น หรือมิฉะนั้นเป็นเรื่องที่ยากแก่การวินิจฉัยว่าเกิดผลเสียหายแก่ทางราชการหรือไม่ จึงสมควรปรับปรุงกฎ ก.ร. ดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 20 (พ.ศ. 2540)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน

พ.ศ. 2544 แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 21 (พ.ศ. 2541)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์การอุทธรณ์การลงโทษ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ 12 ทวิ แห่งกฎ ก.ร. ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2538) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์การอุทธรณ์การลงโทษ

“ข้อ 12 ทวิ ในกรณีที่การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ก.ร. มีมติเป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์และมีผู้อุทธรณ์คนอื่นอุทธรณ์ทางวินัยในความผิดที่ได้กระทำร่วมกันกับผู้อุทธรณ์อันเป็นความผิดในเรื่องเดียวกัน โดยมีพฤติการณ์แห่งการกระทำอย่างเดียวกัน แต่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ หากพฤติการณ์ของผู้ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์เป็นเหตุในลักษณะคดีอันเป็นเหตุเดียวกับกรณีของผู้อุทธรณ์แล้ว ให้ ก.ร. มีมติให้ผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ได้รับการพิจารณาการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเช่นเดียวกับผู้อุทธรณ์ด้วย”

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 22 (พ.ศ. 2541)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์
ขอให้แก้ไขการปฏิบัติไม่ถูกต้องหรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 60 ตรี แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. นี้

ข้อ 3 เพื่อให้เกิดความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา เมื่อมีกรณีเป็นปัญหาขึ้นระหว่างกันควรจะได้ปรึกษาหารือทำความเข้าใจกัน ฉะนั้น เมื่อผู้อยู่ใต้บังคับ

บัญชีามีปัญหาเกี่ยวกับการที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตน ไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย และแสดงความประสงค์ที่จะปรึกษาหารือกับผู้บังคับบัญชา ให้ผู้บังคับบัญชานั้นให้โอกาสและรับฟังหรือสอบถามเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวเพื่อเป็นทางแห่งการทำความเข้าใจและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในขั้นต้น

ถ้าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาไม่ประสงค์ที่จะปรึกษาหารือ หรือปรึกษาหารือแล้วไม่ได้รับคำชี้แจงหรือได้รับคำชี้แจงไม่เป็นที่พอใจ ก็ให้ร้องทุกข์ตามข้อ 4

ข้อ 4 การร้องทุกข์ ให้ร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะร้องทุกข์แทนผู้อื่นหรือมอบหมายให้ผู้อื่นร้องทุกข์แทนไม่ได้ และให้ร้องทุกข์เป็นหนังสือภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์ การร้องทุกข์ตามวรรคหนึ่งให้ร้องทุกข์ต่อ ก.ร. และให้ ก.ร. เป็นผู้พิจารณา

ข้อ 5 หนังสือร้องทุกข์ต้องลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้ร้องทุกข์และต้องประกอบด้วยสาระสำคัญที่แสดงข้อเท็จจริงและปัญหาของเรื่องให้เห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมายอย่างใดและความประสงค์ของการร้องทุกข์

ถ้าผู้ร้องทุกข์ประสงค์จะแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นพิจารณาของ ก.ร. ให้แสดงความประสงค์ไว้ในหนังสือร้องทุกข์ หรือจะทำเป็นหนังสือต่างหากก็ได้ แต่ต้องยื่นหรือส่งก่อนที่ ก.ร. เริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์โดยยื่นหรือส่งตรงต่อ ก.ร.

ข้อ 6 เพื่อประโยชน์ในการนับระยะเวลาร้องทุกข์

(1) ในกรณีที่เหตุร้องทุกข์เกิดจากการที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ร้องทุกข์ให้ถือวันที่ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ถ้าผู้ถูกสั่งไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง และมีการแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกสั่งทราบกับมอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกสั่ง แล้วทำบันทึกลงวันเดือนปี เวลา และสถานที่ที่แจ้งและลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยายามรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถือวันที่แจ้งนั้นเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งได้โดยตรง และได้แจ้งเป็นหนังสือส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกสั่ง ณ ที่อยู่ของผู้ถูกสั่ง ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ โดยส่งสำเนาคำสั่งไปให้สองฉบับเพื่อให้ผู้ถูกสั่งเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งส่งกลับคืนมาเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ ในกรณีเช่นนี้ เมื่อล่วงพ้นสามสิบวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่าผู้ถูกสั่งได้รับเอกสารดังกล่าวหรือมีผู้รับแทนแล้ว แม้ยังไม่ได้รับสำเนาคำสั่งฉบับที่ให้ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งกลับคืนมาให้ถือว่าผู้ถูกสั่งได้ทราบคำสั่งแล้ว

(2) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาไม่มีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ร้องทุกข์โดยตรงให้ถือวันที่มีหลักฐานยืนยันว่าผู้ร้องทุกข์รับทราบหรือควรได้ทราบคำสั่งนั้นเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

(3) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายต่อผู้ร้องทุกข์โดยไม่ได้มีคำสั่ง

อย่างไรก็ดีให้ถือว่าวันที่ผู้ร้องทุกข์ควรได้ทราบถึงการใช้อำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ข้อ 7 การร้องทุกข์ต่อ ก.ร. ให้ทำหนังสือร้องทุกข์ถึงประธาน ก.ร. หรือเลขานุการ ก.ร. พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งฉบับและยื่นที่สำนักงานเลขานุการ ก.ร.

ผู้ร้องทุกข์จะยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งฉบับผ่านผู้บังคับบัญชาหรือผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ก็ได้ และให้ผู้บังคับบัญชานั้นดำเนินการตามข้อ 9 วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่มีผู้นำหนังสือร้องทุกข์มายื่นเอง ให้ผู้รับหนังสือออกใบรับหนังสือประทับตรารับหนังสือ และลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่รับหนังสือตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ และให้ถือว่าวันที่รับหนังสือตามหลักฐานดังกล่าวเป็นวันยื่นหนังสือร้องทุกข์

ในกรณีที่ส่งหนังสือร้องทุกข์ทางไปรษณีย์ ให้ถือว่าวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออกใบรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่ง หรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ซองหนังสือเป็นวันส่งหนังสือร้องทุกข์

เมื่อได้ยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์ไว้แล้ว ผู้ร้องทุกข์จะยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมก่อนที่ ก.ร. เริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ก็ได้ โดยยื่นหรือส่งตรงต่อ ก.ร.

ข้อ 8 ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่ประสงค์จะให้มีการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ต่อไปจะขอถอนเรื่องร้องทุกข์ก่อนที่ ก.ร. พิจารณาเรื่องร้องทุกข์เสร็จสิ้นก็ได้ โดยทำเป็นหนังสือยื่นหรือส่งตรงต่อ ก.ร. เมื่อได้

ถอนเรื่องร้องทุกข์แล้ว การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้นให้เป็นอันระงับ

ข้อ 9 เมื่อได้รับหนังสือร้องทุกข์ตามข้อ 7 วรรคหนึ่ง ให้สำนักงานเลขานุการ ก.ร. มีหนังสือแจ้งพร้อมทั้งส่งสำเนาหนังสือร้องทุกข์ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ทราบโดยเร็ว และให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์นั้นส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องและคำชี้แจงของตน (ถ้ามี) ไปเพื่อประกอบการพิจารณาภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันได้รับหนังสือ

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้รับหนังสือร้องทุกข์ที่ได้ยื่นหรือส่งตามข้อ 7 วรรคสอง ให้ผู้บังคับบัญชานั้นส่งหนังสือร้องทุกข์พร้อมทั้งสำเนาต่อไปยังผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ภายในสามวันทำการนับแต่วันได้รับหนังสือร้องทุกข์

เมื่อผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ได้รับหนังสือร้องทุกข์ที่ได้ยื่นหรือส่งตามวรรคสอง หรือข้อ 7 วรรคสอง ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์นั้นจัดส่งหนังสือร้องทุกข์พร้อมทั้งสำเนาและเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง และคำชี้แจงของตน (ถ้ามี) ไปยังสำนักงานเลขานุการ ก.ร. ภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันได้รับหนังสือร้องทุกข์

ข้อ 10 การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้ ก.ร. พิจารณาเรื่องราวการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ของผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ และในกรณีจำเป็นและสมควรอาจขอเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม รวมทั้งคำชี้แจงจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือบุคคลใด ๆ หรือขอให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วน บริษัท

ข้าราชการ หรือบุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา หาก ก.ร. พิจารณาเห็นว่า การแถลงการณ์ด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การพิจารณา วินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ จะให้งดการแถลงการณ์ด้วยวาจาเสียก็ได้

ข้อ 11 การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ ถ้า ก.ร. เห็นว่า

(1) การที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ ต่อผู้ร้องทุกข์นั้นถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ให้มีมติยกคำร้องทุกข์

(2) การที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ ต่อผู้ร้องทุกข์นั้นไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้มีมติให้แก้ไขโดยเพิกถอน หรือยกเลิกการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายนั้น หรือให้ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(3) การที่ผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ ต่อผู้ร้องทุกข์นั้นถูกต้องตามกฎหมายแต่บางส่วน และไม่ถูกต้องตามกฎหมายบางส่วน ให้มีมติให้แก้ไขหรือให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย

(4) ควรดำเนินการโดยประการอื่นใดเพื่อให้มีความถูกต้องตามกฎหมายและมีความเป็นธรรม ก็ให้มีมติให้ดำเนินการได้ตามควรแก่กรณี

การพิจารณามีมติตามวรรคหนึ่ง ให้บันทึกเหตุผลของการพิจารณาวินิจฉัยไว้ในรายงานการประชุมด้วย

ข้อ 12 เมื่อ ก.ร. ได้พิจารณาวินิจฉัยและมีมติตามข้อ 11 เป็นประการใดแล้วให้เลขานุการ ก.ร. แจ้งให้ประธานวุฒิสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือ

หัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา 6 (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 แล้วแต่กรณี ทราบหรือดำเนินการให้เป็นไปตามมติ ก.ร. โดยเร็ว พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็วด้วย
มติของ ก.ร. ให้เป็นที่สุด

ข้อ 13 การนับระยะเวลาตามกฎหมาย ก.ร. นี้ สำหรับเวลาเริ่มต้นให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับระยะเวลาส่วนเวลาสิ้นสุด ถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการให้นับวันเริ่มเปิดราชการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งเวลา

ให้ไว้ ณ วันที่ 16 มิถุนายน 2541

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้คือ โดยที่มาตรา 60 ตีรี้ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 กำหนดว่า การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ขอให้แก้ไขการปฏิบัติไม่ถูกต้องหรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. จึงจำเป็นต้องออกกฎ ก.ร. นี้

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 23 (พ.ศ. 2541)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 มาตรา 46 ทวิ วรรคสาม และมาตรา 53 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2520) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518

ข้อ 3 หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณา เพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรมแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ซึ่งมีกรณีถูกกล่าวหา หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา 46 ทวิ และหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณา ระยะเวลา

สอบสวนพิจารณาและสั่งลงโทษ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน การรวบรวมพยานหลักฐาน การส่งประเด็นไปสอบสวนพยานบุคคลซึ่งอยู่ต่างท้องที่และกิจการอื่น ๆ เพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรมแก่ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งถูกกล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามกฎหมาย ก.ร. ว่าด้วยวินัยข้าราชการรัฐสภาสามัญ ออกตามความในมาตรา 48 และมาตรา 53 ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ร. นี้

ข้อ 4 การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้งจากข้าราชการที่เห็นสมควร โดยแต่งตั้งประธานกรรมการ และกรรมการมีจำนวนรวมกันไม่น้อยกว่าสามคน และจะให้มีเลขานุการด้วยก็ได้

ประธานกรรมการต้องดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่า หรือดำรงตำแหน่งเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา

ข้อ 5 คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ทำเป็นหนังสือตามแบบคำสั่งของทางราชการระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา และเรื่องที่ถูกกล่าวหา ตลอดจนชื่อและตำแหน่งของผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ 6 เมื่อได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบพร้อมทั้งสำเนาคำสั่งให้โดยพลันแต่ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบได้ให้ปิดสำเนาคำสั่งไว้ ณ ททำการของผู้ถูกกล่าวหาและแจ้งโดยหนังสือส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปให้ ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการด้วยในกรณีเช่นนี้ เมื่อล่วงพ้นสิบวันนับแต่วันที่ส่งสำเนาคำสั่งดังกล่าว ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหา

ได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว

เมื่อได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการส่งเรื่องกล่าวหาทั้งหมด พร้อมทั้งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและหลักฐานการแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไปให้ประธานกรรมการเพื่อแจ้งให้กรรมการทราบและทำการสอบสวนให้เสร็จโดยเร็ว ประธานกรรมการทราบคำสั่งวันใดให้บันทึกไว้ในสำนวนด้วย

ข้อ 7 ผู้ถูกกล่าวหาอาจคัดค้านกรรมการ หรือเลขานุการในคณะกรรมการสอบสวนที่มีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

- (1) เป็นผู้ที่ได้รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่กระทำการตามเรื่องที่ถูกกล่าวหา
- (2) เป็นผู้มิประโยชน์ได้เสียในเรื่องที่สอบสวน
- (3) เป็นผู้มิเหตุโกรธเคืองกับผู้ถูกกล่าวหา
- (4) เป็นผู้กล่าวหาหรือเป็นคู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดา มารดา หรือร่วมบิดาหรือมารดาของผู้กล่าวหาหรือของคู่กรณี

การคัดค้าน ให้คัดค้านต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยทำเป็นหนังสือแสดงเหตุที่คัดค้านนั้นยื่นต่อประธานกรรมการภายในเจ็ดวัน นับแต่วันทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

เมื่อได้รับหนังสือคัดค้านแล้ว ให้ประธานกรรมการส่งหนังสือคัดค้านนั้นไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาสั่งการโดยด่วน ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าการ

คัดค้านนั้นมีเหตุอันควรฟังได้ก็ให้สั่งเปลี่ยนกรรมการ หรือเลขานุการที่ ถูกคัดค้าน แต่ถ้าเห็นว่าการคัดค้านนั้นไม่มีเหตุอันควรรับฟัง หรือเห็นว่าแม้จะให้ผู้ที่ถูกคัดค้านนั้นร่วมเป็นคณะกรรมการสอบสวนก็ไม่ทำให้ เสียความเป็นธรรมจะสั่งยกคำคัดค้านนั้นเสียก็ได้ แล้วแจ้งให้ผู้ถูก กล่าวหาที่คัดค้านทราบ และส่งเรื่องให้คณะกรรมการสอบสวนรวม ส่วนไว้

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาคัดค้านกรรมการ หรือเลขานุการใน คณะกรรมการสอบสวนและผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนยังมีได้ สั่งการตามวรรคสาม ห้ามมิให้ผู้ที่ถูกคัดค้านนั้นร่วมในการสอบสวน

ข้อ 8 กรรมการ หรือเลขานุการคนใดในคณะกรรมการ สอบสวนมีเหตุอันอาจถูกคัดค้านตามข้อ 7 วรรคหนึ่ง ให้ผู้นั้นรายงาน ต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กรณีเช่นนี้ให้ข้อ 7 วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ 9 เมื่อได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ถ้า ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า มีเหตุอันควรหรือจำเป็นที่จะ ต้องเปลี่ยนตัวกรรมการหรือเลขานุการคนใดในคณะกรรมการสอบสวน หรือเปลี่ยนทั้งคณะ หรือแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือลดให้น้อยลง ก็ให้ดำเนินการ ได้ ทั้งนี้ ให้ข้อ 4 ข้อ 5 และข้อ 6 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

การเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับคณะกรรมการสอบสวนตาม วรรคหนึ่ง ไม่กระทบกระเทือนการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ข้อ 10 คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่รวบรวมพยาน หลักฐานเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับเรื่อง ที่กล่าวหา

เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนให้ใช้ต้นฉบับที่แท้จริงแต่ถ้ามีความจำเป็นไม่อาจนำต้นฉบับมาได้ จะใช้สำเนาที่กรรมการ หรือเลขานุการในคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบรับรองว่าเป็นสำเนาที่ถูกต้องก็ได้

ข้อ 11 ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ประธานกรรมการได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ถ้ามีความจำเป็น ซึ่งจะสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าวไม่ได้ ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนขยายเวลาสอบสวนได้อีกสองครั้งแต่ละครั้งเป็นเวลาไม่เกินสิบห้าวัน โดยให้คณะกรรมการสอบสวนบันทึกแสดงเหตุความจำเป็นที่ต้องขยายเวลาทุกครั้งไว้ในสำนวนด้วย

ในกรณีที่ได้ขยายเวลาการสอบสวนสองครั้งตามวรรคหนึ่งแล้วยังสอบสวนไม่แล้วเสร็จให้คณะกรรมการสอบสวนเร่งทำการสอบสวนต่อไปให้แล้วเสร็จโดยเร็ว แต่ทั้งนี้ให้รายงานเหตุที่ทำให้การสอบสวนไม่แล้วเสร็จต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนภายในสามวันนับแต่วันครบกำหนดเวลาที่ได้ขยายครั้งสุดท้าย และต่อไปทุกสิบห้าวัน และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนติดตามเร่งรัดการสอบสวนให้แล้วเสร็จโดยเร็วด้วย

ข้อ 12 ในการสอบสวนปากคำบุคคล ต้องมีกรรมการสอบสวน อย่างน้อยสองคนจึงจะเป็นองค์คณะทำการสอบสวนได้

ข้อ 13 ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ห้ามมิให้บุคคลอื่นมาร่วมทำการสอบสวน

ในการสอบสวนห้ามมิให้บุคคลอื่นนอกจากผู้กำลังถูกสอบสวน

ปากคำอยู่เข้าฟังการสอบสวนเว้นแต่บุคคลที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกมาเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน

การสอบสวนปากคำบุคคลให้บันทึกถ้อยคำเป็นหนังสือแสดงชื่อ ที่อยู่ อายุ อาชีพ สัญชาติ และศาสนาของผู้ให้ถ้อยคำ และชื่อของกรรมการสอบสวนทุกคนไว้ด้วยเมื่อได้สอบสวนบันทึกถ้อยคำเสร็จแล้วให้อ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟัง หรือจะให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้ เมื่อรับว่าถูกต้องแล้ว ก็ให้ผู้ให้ถ้อยคำและกรรมการสอบสวนทุกคนลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานทำบันทึกถ้อยคำนั้นด้วยกรรมการผู้ใดมิได้ร่วมสอบสวนด้วยห้ามมิให้ลงลายมือชื่อในบันทึกถ้อยคำนั้น ถ้าบันทึกถ้อยคำมีหลายหน้าให้ผู้ให้ถ้อยคำกับกรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนลงลายมือชื่อไว้ทุกหน้าด้วย ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ ก็ให้บันทึกเหตุนั้นไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้น

ในการบันทึกถ้อยคำ ห้ามมิให้ขูดลบ หรือบันทึกข้อความทับ ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้ว ให้ใช้วิธีขีดฆ่า หรือตอกเติม และให้ผู้ให้ถ้อยคำกับกรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้นำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 9 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ 14 เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รับเรื่องที่ยกกล่าวหาทั้งหมดตามข้อ 6 แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้ง และอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ยกกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบรวมทั้งแจ้งให้ทราบด้วยว่า ในการสอบสวนนี้ผู้ถูกกล่าวหาจะมีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้

ข้อกล่าวหาตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้
ข้อกล่าวหาได้ด้วย แล้วให้ถามผู้ถูกกล่าวหาเพียงว่าได้กระทำการตามที่
ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพว่าได้กระทำ
การตามข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจะไม่ทำการสอบสวนต่อไป
ก็ได้ หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์
อันเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวนนั้นโดยละเอียด จะทำการสอบสวนต่อไป
ตามควรแก่กรณีได้

ในกรณีที่ได้อาถามผู้ถูกกล่าวหาตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ถูกกล่าว
หามิได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพให้คณะกรรมการสอบสวนเริ่มทำการสอบสวน
โดยรวบรวมพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาทั้งหมดเสียก่อน แล้ว
สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ
โดยจะระบุหรือไม่ระบุข้อพยานก็ได้ และให้โอกาส ผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้
ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตลอดจนนำสืบ แก่ข้อกล่าวหาได้ภายใน
เวลาอันสมควร

การนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาจะนำพยานหลักฐาน
มาเอง หรือจะอ้างพยานหลักฐานโดยขอให้คณะกรรมการสอบสวนเรียก
พยานหลักฐานนั้นมาก็ได้

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการตามข้อนี้แล้ว ให้
คณะกรรมการสอบสวนบันทึกไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ 15 ในกรณีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาจะให้
ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนหรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือลงลายมือ
ชื่อของผู้ถูกกล่าวหายื่นต่อคณะกรรมการสอบสวนก็ได้

ก่อนการสอบสวนเสร็จ ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้ให้ถ้อยคำ หรือ ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาไว้แล้วจะขอให้ถ้อยคำเพิ่มเติม หรือยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติม หรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการสอบสวนอีกก็ได้

ข้อ 16 ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำ หรือไม่ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาภายในเวลาที่คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ทราบล่วงหน้าตามสมควรแล้ว และโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรคณะกรรมการสอบสวนจะดำเนินการสอบสวนไปโดยไม่สอบสวนตัวผู้ถูกกล่าวหาก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในสำนวนการสอบสวน ในกรณีเช่นนี้ถ้าภายหลังผู้ถูกกล่าวหาขอให้ถ้อยคำ หรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ก่อนสอบสวนเสร็จ ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหา

ข้อ 17 ถ้าผู้ถูกกล่าวหายื่นคำชี้แจงเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวนต่อคณะกรรมการสอบสวนหรือต่อผู้มีอำนาจพิจารณาในเวลาใด ๆ ก่อนมีคำสั่งให้ออกจากราชการหรือคำสั่งลงโทษ หรือคำวินิจฉัยสั่งการอย่างอื่น ให้คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจพิจารณานั้น รับคำชี้แจงเข้าสำนวนได้พิจารณาด้วย

ข้อ 18 ในกรณีที่พยานไม่มา หรือไม่ยอมให้ถ้อยคำ หรือคณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานไม่ได้ภายในเวลาอันสมควร คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนพยานนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย ทั้งนี้ เว้นแต่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าเหตุผลสมควรที่พยานไม่สามารถมาได้ตามกำหนด หรือได้ตัวพยานมาให้ถ้อยคำก่อนการสอบสวนพยานสิ้นสุดลงก็ให้พยานนั้นได้ตามควรแก่กรณี

ข้อ 19 ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า การสอบสวนพยานหลักฐานใด จะทำให้การสอบสวนล่าช้าโดยไม่จำเป็น หรือ มิใช่เป็นพยานหลักฐานในประเด็นสำคัญ คณะกรรมการสอบสวนจะงด การสอบสวนพยานหลักฐานนั้นเสียก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ใน ส่วนวนการสอบสวน

ข้อ 20 ในกรณีที่จะต้องสอบสวนพยานซึ่งอยู่ต่างท้องที่ คณะกรรมการสอบสวนจะส่งประเด็นไปสอบสวนโดยมอบหมายให้ หัวหน้าหน่วยราชการหรือหัวหน้าส่วนราชการในท้องที่นั้นทำการ สอบสวนพยานแทนก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ให้หัวหน้าหน่วยราชการหรือ หัวหน้าส่วนราชการเลือกข้าราชการที่เห็นสมควรอย่างน้อยอีกหนึ่งคนมา ร่วมเป็นองค์คณะทำการสอบสวน

ข้อ 21 ในกรณีที่มีการสอบสวนปรากฏกรณีมีมูลว่าผู้ถูก กล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง หน้าที่ราชการ หรือกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอื่นนอกจากที่ ระบุไว้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ประธานกรรมการราย งานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยไม่ชักช้า ถ้าผู้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ควรให้คณะกรรมการสอบสวนที่ได้แต่งตั้งไว้แล้วทำการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องอื่นที่เพิ่มขึ้นนั้นด้วย ก็ให้ทำเป็นคำสั่งเพิ่มเติมขึ้น และให้นำข้อ 5 ข้อ 6 และข้อ 14 มาใช้ บังคับโดยอนุโลม ในกรณีเช่นนี้ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการ สอบสวนรวมเป็นส่วนวนเดียวกันได้ แต่ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนเห็นว่า ควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นใหม่ เพื่อ

ทำการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องที่ปรากฏเพิ่มขึ้นนั้น ก็ให้เป็นไปตามที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะสั่ง

ข้อ 22 ในกรณีที่มีการสอบสวนปรากฏกรณีมีมูลพาดพิงไปถึงข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้อื่นที่มีได้ระบุตัวเป็นผู้ถูกกล่าวหาตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนว่ามีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นอันควรถูกกล่าวหาว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงด้วย ให้ประธานกรรมการรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการตามควรแก่กรณีโดยไม่ชักช้า

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าควรให้คณะกรรมการสอบสวนที่ได้มีการแต่งตั้งไว้แล้วทำการสอบสวนผู้มีส่วนร่วมกระทำการนั้นด้วย ก็ให้ดำเนินการตามข้อ 5 และข้อ 6 โดยอนุโลม ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้พยานหลักฐานที่ได้ทำการสอบสวนมาแล้ว ประกอบการพิจารณากรณีของผู้มีส่วนร่วมกระทำการนั้นได้เท่าที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าไม่ทำให้เสียความเป็นธรรม และให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนรวมเป็นสำนวนเดียวกันได้

ในกรณีที่ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่เพื่อทำการสอบสวนผู้ที่มีส่วนร่วมกระทำการ ให้ใช้พยานหลักฐานที่คณะกรรมการสอบสวนเดิมได้ทำการสอบสวนมาแล้ว ประกอบการพิจารณาได้เท่าที่คณะกรรมการสอบสวนที่แต่งตั้งขึ้นใหม่เห็นว่าไม่ทำให้เสียความเป็นธรรม

ข้อ 23 เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการตามข้อ 14 วรรคหนึ่งแล้ว ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้บังคับบัญชาชั้นต้น หรือ คณะกรรมการสอบสวนในกรณีที่เกี่ยวข้องได้สอบสวน หรือพนักงานสอบสวนได้สอบสวนทางอาญา หรือได้มีคำพิพากษาเกี่ยวกับเรื่องที่จะต้องสอบสวนตามข้อ 5 และข้อ 14 วรรคหนึ่ง อยู่แล้ว ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามทางสอบสวนหรือทางพิจารณา หรือตามคำพิพากษานั้นได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการตามข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจะนำเอาสำนวนการสอบสวนของผู้บังคับบัญชาชั้นต้น หรือของคณะกรรมการสอบสวนในกรณีที่เกี่ยวข้อง หรือของพนักงานสอบสวน หรือสำนวนของพนักงานอัยการ สำนวนการพิจารณาของศาล หรือสำเนา คำพิพากษานั้นอย่างหนึ่งอย่างใดมาใช้เป็นสำนวนการสอบสวนและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาโดยไม่สอบสวนพยานหลักฐานอื่นก็ได้ และเมื่อได้ดำเนินการตามข้อ 14 วรรคสามแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนประชุมปรึกษาและดำเนินการตามข้อ 24 ต่อไป

ข้อ 24 เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำการรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เสร็จแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนประชุมปรึกษาเพื่อทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ พร้อมทั้งแสดงความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือบกพร่องในหน้าที่ราชการหรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา 46 ทวิ หรือไม่ อย่างไร หรือได้

กระทำผิดวินัยอย่างไรหรือไม่ โดยอาศัยพยานหลักฐานและเหตุผลอย่างไร ถ้ากระทำผิดวินัยเป็นความผิดตามกฎหมาย ก.ร. ฉบับใด ข้อใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการตามมาตรา 46 ตี หรือไม่ อย่างไร หากกรรมการสอบสวนคนใดมีความเห็นแย้ง ให้ทำความเห็นแย้งติดไว้กับรายงานการสอบสวนด้วย รายงานการสอบสวนเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการสอบสวน และให้คณะกรรมการสอบสวนทำสำนวนสำนวนการสอบสวนติดสำนวนไว้ด้วย

ในการประชุมปรึกษาของคณะกรรมการสอบสวนต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด และไม่น้อยกว่าสามคนจึงจะเป็นองค์คณะทำการประชุมปรึกษาได้ ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธาน ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำรายงานการสอบสวนตามวรรคหนึ่งและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้วจึงจะถือว่าได้สอบสวนเสร็จ

ข้อ 25 ในระหว่างการสอบสวน แม้จะมีการโอน และแต่งตั้งผู้ถูกกล่าวหาไปดำรงตำแหน่งนอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวน

ต่อไปจนเสร็จ แล้วทำรายงานการสอบสวนและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาส่งไปให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามมาตรา 53 พิจารณาดำเนินการต่อไป

ข้อ 26 เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอสำนวนสอบสวนแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาตามข้อ 25 แล้วแต่กรณีพิจารณาสั่งการให้เสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับสำนวนการสอบสวนนั้น ถ้ายังพิจารณาสั่งการไม่เสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ขยายเวลาได้หนึ่งครั้งเป็นเวลาไม่เกินสิบห้าวัน และให้เร่งพิจารณาสั่งการให้เสร็จภายในเวลาดังกล่าว ถ้าขยายเวลาแล้วยังพิจารณาสั่งการไม่เสร็จ ให้รายงานเหตุที่ทำให้พิจารณาสั่งการไม่เสร็จนั้นต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 ของผู้ถูกกล่าวหาระดับเหนือขึ้นไปภายในสามวัน นับแต่วันครบกำหนดเวลาที่ได้ขยายนั้น และให้ผู้บังคับบัญชาที่ได้รับรายงานนั้น ติดตามเร่งรัดการพิจารณาให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

ข้อ 27 ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจตามมาตรา 53 หรือมาตรา 58 วรคสาม แล้วแต่กรณีเห็นสมควรให้สอบสวนเพิ่มเติมประการใด ก็ให้กำหนดประเด็นพร้อมทั้งส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้ประธานกรรมการเพื่อดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น เมื่อประธานกรรมการได้รับเรื่องที่จะต้องสอบสวนเพิ่มเติมแล้ว ให้บันทึกวันรับเรื่องนั้นไว้ในสำนวน

ในกรณีที่จะต้องสอบสวนเพิ่มเติมนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมให้เสร็จภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่

ประธานกรรมการได้รับเรื่องที่จะต้องสอบสวนเพิ่มเติม และเมื่อสอบสวนเสร็จแล้วให้ส่งพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนเพิ่มเติมไปให้ผู้สั่งสอบสวนโดยไม่ต้องทำความเห็น

ข้อ 28 ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือการสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามกฎหมาย ก.ร. นี้ ในส่วนที่มีข้อสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ไม่ทำให้ส่วนงานการสอบสวนทั้งหมดเสียไป ผู้มีอำนาจตามมาตรา 53 หรือมาตรา 58 วรรคสาม แล้วแต่กรณี จะสั่งให้แก้ไขหรือดำเนินการเสียใหม่เฉพาะตอนที่ไม่ต้องนั้นก็ได้อ

ข้อ 29 การนับเวลาตามกฎหมาย ก.ร. นี้ สำหรับเวลาเริ่มต้นให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับวันเวลา แต่ถ้าเป็นกรณีขยายเวลาให้นับวันต่อจากวันสุดท้ายแห่งเวลาเดิมเป็นวันเริ่มเวลาที่ขยายออกไป ส่วนเวลาสุดสิ้นนั้นถ้าวันสุดท้ายแห่งเวลาตรงกับวันหยุดราชการให้นับวันเริ่มเปิดราชการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งเวลา

ให้ไว้ ณ วันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2541

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้คือ โดยเห็นเป็นการสมควรปรับปรุงกฎ ก.ร. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2520) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาโดยเพิ่มกรณีถูกกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 46 ทวิ เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

กฏ ก.ร.

ฉบับที่ 24 (พ.ศ. 2542)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญออกจากราชการ
กรณีไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพและเกิด
ประสิทธิผล

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 46 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออกกฏ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฏ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 การสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุขาดแทนกรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลนั้น ให้ส่วนราชการพิจารณาจากผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้นั้นเป็นหลัก และให้ส่วนราชการดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฏ ก.ร. นี้

ข้อ 3 การพิจารณาผลการปฏิบัติงานของข้าราชการ

รัฐสภาสามัญในสังกัดตามข้อ 2 ให้ผู้บังคับบัญชากำหนดเป้าหมายหรือมาตรฐานการปฏิบัติงานและคุณลักษณะของการปฏิบัติงานที่ทางราชการพึงประสงค์ และประกาศให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญในสังกัดได้ทราบโดยทั่วกันเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหกเดือนก่อนการประเมินผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญในสังกัด โดยให้ผู้บังคับบัญชาประเมินผลการปฏิบัติงานตามวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.ร. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน โดยอนุโลม

ข้อ 4 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดซึ่งผู้บังคับบัญชาได้ประเมินผลการปฏิบัติงานแล้วเห็นว่ามีการปฏิบัติงานต่ำกว่าเป้าหมายหรือมาตรฐานการปฏิบัติงานตามข้อ 3 และไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีเป็นเวลาติดต่อกันเป็นเวลาสองปี ให้ผู้บังคับบัญชาแจ้งผลการประเมินหรือผลการพิจารณาพร้อมเหตุผลและกำหนดให้ผู้นั้นพัฒนาหรือปรับปรุงตนเองภายในระยะเวลาสามเดือนแต่ไม่เกินหกเดือนหรือตามจำนวนครั้งที่กำหนดภายในระยะเวลาดังกล่าวนับแต่วันที่แจ้งผลการประเมินหรือผลการพิจารณาให้ทราบโดยให้ลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐาน

ในกรณีที่เห็นสมควร ผู้บังคับบัญชาอาจเสนอความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 เพื่อพิจารณาแต่งตั้งให้ไปดำรงตำแหน่งอื่นในระดับเดียวกันกับที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้นั้นมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง ซึ่งอาจคาดหมายได้ว่าจะทำให้ผู้นั้นปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

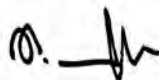
เมื่อได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาประเมินผลการปฏิบัติงานภายหลังการปรับปรุงตนเองของ

ผู้นั้นอย่างน้อยสองครั้งภายในระยะเวลาห่างเท่า ๆ กัน ในการประเมินผลการปฏิบัติงานภายหลังการปรับปรุงตนเองแต่ละครั้งผู้บังคับบัญชาอาจแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อดำเนินการและเสนอแนะความคิดเห็นต่อผู้บังคับบัญชาก็ได้

ข้อ 5 ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้ประเมินผลการปฏิบัติงานตามกฎ ก.ร. นี้ แล้วเห็นว่าข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีผลการปฏิบัติงานต่ำกว่าเป้าหมายหรือมาตรฐานการปฏิบัติงานตามข้อ 3 แต่ไม่เข้ากรณีตามข้อ 4 ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นสมควรให้ได้รับการพัฒนาและปรับปรุงตนเองเพื่อให้การปฏิบัติราชการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลแล้ว ผู้บังคับบัญชาอาจพิจารณาดำเนินการตามข้อ 4 ได้

ข้อ 6 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดซึ่งผู้บังคับบัญชาได้ให้โอกาสพัฒนาและปรับปรุงตนเองตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ 4 แล้ว แต่ผลการประเมินยังต่ำกว่าเป้าหมายหรือมาตรฐานการปฏิบัติงานตามข้อ 3 ให้ผู้บังคับบัญชาทำความเห็นเสนอผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 เพื่อพิจารณาสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการต่อไป

ให้ไว้ ณ วันที่ 29 มกราคม 2542

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้คือ โดยที่ มาตรา 46 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 กำหนดว่า เมื่อข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใด ไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลในระดับ อันเป็นที่พอใจของทางราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวสั่งให้ผู้นั้นออก จากระาชการ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. จึงจำเป็นต้อง ออกกฎ ก.ร. นี้

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 25 (พ.ศ. 2542)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ยกเลิก

โดยให้ใช้กฎ ก.ร. ว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

พ.ศ. 2547 แทน

กฎ ก.ร.

ฉบับที่ 26 (พ.ศ. 2544)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

พ.ศ. 2518

ว่าด้วยกรณีที่อาจร้องทุกข์ การร้องทุกข์ และการพิจารณา
เรื่องร้องทุกข์ขอให้แก้ไขหรือแก้ความคับข้องใจ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 80 ตรี แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 กรณีที่อาจร้องทุกข์ การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตน ให้เป็นไปตามกรณีและหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. นี้

ข้อ 3 ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชา อาจร้องทุกข์ได้ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติต่อตน ดังนี้

(1) บริหารงานบุคคลโดยเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อกฎหมาย

(2) ไม่มอบหมายงานให้ปฏิบัติ หรือ

(3) ประวิงเวลาหรือหน่วงเหนี่ยวการดำเนินการบางเรื่อง เป็นเหตุให้เสียสิทธิหรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ในเวลาอันสมควร

ข้อ 4 เมื่อผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตนในกรณีที่กำหนดไว้ตามข้อ 3 ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชานั้นจะร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจก็ได้ หรือถ้าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาไม่ประสงค์จะร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาดังกล่าว อาจร้องทุกข์โดยตรงต่อ ก.ร. ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ข้อ 5 ในกรณีที่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีความคับข้องใจได้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจ ให้ผู้บังคับบัญชาจัดให้มีการปรึกษาหารือหรือแก้ไขความคับข้องใจนั้นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการร้องทุกข์ ถ้าผู้บังคับบัญชามีได้ดำเนินการใด ๆ หรือดำเนินการแล้วแต่ไม่เป็นที่พอใจ ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาอาจร้องทุกข์ต่อ ก.ร. ต่อไปได้อีกภายในสิบห้าวันนับแต่วันสิ้นสุดระยะเวลาสามสิบวันดังกล่าว

ข้อ 6 การร้องทุกข์ขอให้แก้ไขหรือแก้ความคับข้องใจ จะต้องร้องทุกข์ด้วยตนเอง

การร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจจะกระทำด้วยวาจาหรือทำเป็นหนังสือก็ได้

คำร้องทุกข์ในกรณีที่ร้องทุกข์ต่อ ก.ร. ต้องทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อและตำแหน่งของผู้ร้องทุกข์และต้องมีสาระสำคัญที่แสดงข้อเท็จจริงและปัญหาของเรื่องให้เห็นว่าผู้บังคับบัญชาปฏิบัติต่อตนทำให้เกิดความคับข้องใจอย่างไร และความประสงค์ของการร้องทุกข์

ถ้าผู้ร้องทุกข์ประสงค์จะแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นพิจารณาของ ก.ร. ให้แจ้งไว้ในหนังสือร้องทุกข์หรือจะทำเป็นหนังสือต่างหากก็ได้แต่ต้องยื่นหรือส่งก่อนที่ ก.ร. เริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์โดยยื่นหรือส่งตรงต่อ ก.ร.

ข้อ 7 เพื่อประโยชน์ในการนับระยะเวลาร้องทุกข์

(1) ในกรณีที่เหตุร้องทุกข์เกิดจากการที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ร้องทุกข์ให้ถึงวันที่ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ถ้าผู้ถูกสั่งไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง และมีการแจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกสั่งทราบกับมอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกสั่ง แล้วทำบันทึกลงวันเดือนปี เวลา และสถานที่ที่แจ้งและลงลายมือชื่อผู้แจ้งพร้อมทั้งพยานรู้เห็นไว้เป็นหลักฐานแล้ว ให้ถึงวันที่แจ้งนั้นเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ถ้าไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกสั่งลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งได้โดยตรง และได้แจ้งเป็นหนังสือส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกสั่ง ณ ที่อยู่ของผู้ถูกสั่ง ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ โดยส่งสำเนาคำสั่งไปให้สองฉบับเพื่อให้ผู้ถูกสั่งเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้

ผู้ถูกส่งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งส่งกลับคืนมาเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานหนึ่งฉบับ ในกรณีเช่นนี้ เมื่อล่วงพ้นสามสิบวันนับแต่วันที่ปรากฏในใบตอบรับทางไปรษณีย์ลงทะเบียนว่าผู้ถูกส่งได้รับเอกสารดังกล่าวหรือมีผู้รับแทนแล้ว แม้ยังไม่ได้รับสำเนาคำสั่งฉบับที่ให้ผู้ถูกส่งลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบคำสั่งกลับคืนมาให้ถือว่าผู้ถูกส่งได้รับทราบคำสั่งแล้ว

(2) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาไม่มีคำสั่งเป็นหนังสือต่อผู้ร้องทุกข์โดยตรง ให้ถือวันที่มีหลักฐานยืนยันว่าผู้ร้องทุกข์รับทราบหรือควรได้ทราบคำสั่งนั้นเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

(3) ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์โดยไม่ได้มีคำสั่งอย่างใด ให้ถือวันที่ผู้ร้องทุกข์ควรได้ทราบถึงการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นวันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์

ข้อ 8 การร้องทุกข์ต่อ ก.ร. ให้ทำหนังสือร้องทุกข์ถึงประธาน ก.ร. หรือเลขานุการ ก.ร. พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งฉบับ และยื่นที่สำนักงานเลขานุการ ก.ร.

ผู้ร้องทุกข์จะยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์พร้อมกับสำเนารับรองถูกต้องหนึ่งฉบับผ่านผู้บังคับบัญชาหรือผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจก็ได้ และให้ผู้บังคับบัญชานั้นดำเนินการตามข้อ 12 วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี

ข้อ 9 ในกรณีที่มิให้นำหนังสือร้องทุกข์มายื่นเอง ให้ผู้รับหนังสือร้องทุกข์ออกไปรับหนังสือประทับตรารับหนังสือ และลงทะเบียนรับหนังสือไว้เป็นหลักฐานในวันที่ได้รับหนังสือตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ และให้ถือวันที่รับหนังสือตามหลักฐาณดังกล่าวเป็นวันยื่น

หนังสือร้องทุกข์

ในกรณีที่ส่งหนังสือร้องทุกข์ทางไปรษณีย์ ให้ถือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางออกใบรับฝากเป็นหลักฐานฝากส่งหรือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับที่ซองหนังสือเป็นวันส่งหนังสือร้องทุกข์

ข้อ 10 เมื่อได้ยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์ไว้แล้ว ผู้ร้องทุกข์จะยื่นหรือส่งหนังสือร้องทุกข์หรือเอกสารหลักฐานเพิ่มก่อนที่ ก.ร. เริ่มพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ก็ได้ โดยยื่นหรือส่งตรงต่อ ก.ร.

ข้อ 11 ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่ประสงค์จะให้มีการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ต่อไปจะขอถอนเรื่องร้องทุกข์ก่อนที่ ก.ร. พิจารณาเรื่องร้องทุกข์เสร็จสิ้นก็ได้ โดยทำเป็นหนังสือยื่นหรือส่งตรงต่อ ก.ร.

เมื่อได้ถอนเรื่องร้องทุกข์แล้ว การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์นั้นให้เป็นอันระงับไป

ข้อ 12 เมื่อได้รับหนังสือร้องทุกข์ตามข้อ 8 วรรคหนึ่ง ให้สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. มีหนังสือแจ้งพร้อมทั้งส่งสำเนาหนังสือร้องทุกข์ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจทราบโดยเร็วและให้ผู้บังคับบัญชาผู้นั้นทำคำชี้แจง และส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี) ไปยังสำนักงานเลขาธิการ ก.ร. ภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับหนังสือ

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้รับหนังสือร้องทุกข์ที่ได้ยื่นหรือส่งตามข้อ 8 วรรคสอง ให้ผู้บังคับบัญชานั้นส่งหนังสือร้องทุกข์พร้อมทั้งสำเนาต่อไปยังผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจภายในสามวันทำการนับแต่วันที่ได้รับหนังสือร้องทุกข์

เมื่อผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจได้รับหนังสือร้องทุกข์ที่ได้ยื่นหรือส่งตามวรรคสอง หรือข้อ 8 วรรคสอง ให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจนั้นจัดส่งคำชี้แจงของตนและเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี) ไปยังสำนักงานเลขานุการ ก.ร. ภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันได้รับหนังสือร้องทุกข์

ข้อ 13 การพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ให้ ก.ร. พิจารณาจากเรื่องราวการปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ของผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจ ในกรณีจำเป็นและสมควรอาจขอเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม รวมทั้งคำชี้แจงจากหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือบุคคลใด หรือขอให้ผู้แทนหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือบุคคลใดมาให้อภัยคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา หาก ก.ร. พิจารณาเห็นว่า การแถลงการณ์ด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์จะให้งดการแถลงการณ์ด้วยวาจาเสียก็ได้

ข้อ 14 การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ ถ้า ก.ร. เห็นว่า

(1) การปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อผู้ร้องทุกข์มิได้มีลักษณะตามที่กำหนดในข้อ 3 ให้มีมติยกคำร้องทุกข์

(2) การปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อผู้ร้องทุกข์มีลักษณะที่กำหนดในข้อ 3 ให้มีมติให้แก้ไข หรือถ้าแก้ไขไม่ได้ ให้สั่งดำเนินการประการอื่นหรือให้ขอแนะนำตามที่เห็นสมควรเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ

การพิจารณามิมิตตามวรรคหนึ่ง ให้บันทึกเหตุผลของการพิจารณาวินิจฉัยไว้ในรายงานการประชุมด้วย

ข้อ 15 เมื่อ ก.ร. ได้พิจารณาวินิจฉัยและมิมิตตามข้อ 13 เป็นประการใดแล้วให้เลขานุการ ก.ร. แจ้งให้ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร เลขานุการวุฒิสภา หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา 6 (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบบริหารราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดระเบียบบริหารราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 แล้วแต่กรณีสั่งผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจให้ปฏิบัติให้เป็นไปตามมตินั้น และเมื่อได้สั่งหรือปฏิบัติตามมติดังกล่าวแล้ว ให้แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว

มติของ ก.ร. ให้เป็นที่สุด

ข้อ 16 การนับระยะเวลาตามกฎหมาย ก.ร. นี้ สำหรับเวลาเริ่มต้นให้นับวันถัดจากวันแรกแห่งเวลานั้นเป็นวันเริ่มนับระยะเวลาส่วนเวลายี่สิบสี่ ชั่วโมง ถ้าวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการให้นับวันเริ่มเปิดราชการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งเวลา

ให้ไว้ ณ วันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2544

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้คือ เนื่องจาก มาตรา 60 ตริ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ.2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 บัญญัติให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ซึ่งมีความ คับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตนในกรณีตามที่ กำหนดในกฎ ก.ร. อาจร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชา หรือ ก.ร. แล้วแต่กรณี ตามที่กำหนดไว้เพื่อขอให้แก้ไขหรือแก้ความคับข้องใจได้ ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. จึงจำเป็นต้องออกกฎ ก.ร. นี้

กฎ ก.ร.
ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือน
พ.ศ. 2544

เพื่อให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ปฏิบัติราชการมี
ประสิทธิภาพและประสิทธิผลในระดับอันเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ
ได้รับบำเหน็จความชอบโดยการเลื่อนชั้นเงินเดือน

ก.ร. จึงเห็นสมควรวางหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาเลื่อน
ชั้นเงินเดือน เพื่อให้ผู้บังคับบัญชานำไปใช้ประกอบการพิจารณาเลื่อนชั้น
เงินเดือนให้เกิดความเป็นธรรม ได้มาตรฐาน และเป็นสิ่งจูงใจให้
ข้าราชการเกิดความกระตือรือร้นที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างมี
ประสิทธิภาพและประสิทธิผลดียิ่งขึ้น รวมทั้งดำเนินการเพื่อให้ผู้ที่ไม่
ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือมีความประพฤติที่ไม่เหมาะสมได้เกิด
ความสำนึก โดยได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างจากผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ
อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล รักษาวินัย และปฏิบัติตนเหมาะ
สมกับการเป็นข้าราชการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 และมาตรา 36 แห่ง
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ.2518 ซึ่งแก้ไข
เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4)
พ.ศ.2535 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2544 เป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิก

(1) กฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน

(2) กฎ ก.ร. ฉบับที่ 20 (พ.ศ.2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ.2518 ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน

ข้อ 3 ในกฎ ก.ร. นี้

“ปี” หมายความว่า ปีงบประมาณ

“ครึ่งปีแรก” หมายความว่า ระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม ถึงวันที่ 31 มีนาคม

“ครึ่งปีหลัง” หมายความว่า ระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน ถึงวันที่ 30 กันยายน

“ครึ่งปีที่แล้วมา” หมายความว่า ระยะเวลาครึ่งปีแรกหรือครึ่งปีหลังที่ผ่านมาแล้วแต่กรณี

“ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน” หมายความว่า ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ.2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2535

ข้อ 4 ให้ผู้บังคับบัญชาและผู้ที่ได้รับมอบหมายประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภา

สามัญปีละสองครั้งตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.ร. กำหนด

ข้อ 5 การเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้เลื่อนปีละสองครั้ง ดังนี้

- (1) ครั้งที่หนึ่งครั้งปีแรก เลื่อนวันที่ 1 เมษายนของปีที่ได้เลื่อน
- (2) ครั้งที่สองครั้งปีหลัง เลื่อนวันที่ 1 ตุลาคมของปีถัดไป

ข้อ 6 การเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญ ให้เลื่อนได้ไม่เกินขั้นสูงของอันดับเงินเดือนสำหรับตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งไว้แต่

(1) ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับต่ำกว่าเดิม โดยได้รับเงินเดือนในอันดับและขั้นที่ได้รับอยู่เดิม ให้เลื่อนได้ไม่เกินขั้นสูงของอันดับเงินเดือนเดิม

(2) ผู้ที่ได้รับเงินเดือนถึงขั้นสูงของอันดับและได้รับเงินเดือนในอันดับที่สูงขึ้นอีกหนึ่งอันดับให้เลื่อนได้ไม่เกินขั้นสูงของอันดับเงินเดือนนั้น

ข้อ 7 ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้นในแต่ละครั้งต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(1) ในครั้งที่แล้วมาได้ปฏิบัติงานตามหน้าที่ของตนด้วยความสามารถ และด้วยความอดสาหะจนเกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาประเมินตามข้อ 4 แล้วเห็นว่าอยู่ในเกณฑ์ที่สมควรจะได้เลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้น

(2) ในครั้งที่แล้วมาจนถึงวันออกคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน ต้องไม่ถูกล้างลงโทษทางวินัยที่หนักกว่าโทษภาคทัณฑ์ หรือไม่ถูกศาลพิพากษาในคดีอาญาให้ลงโทษในความผิดที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือความผิดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่

ราชการของตน ซึ่งมีข้อความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดอยู่ในหลักเกณฑ์ที่สมควรได้เลื่อนขั้นเงินเดือนและได้ถูกงดเลื่อนขั้นเงินเดือนเพราะถูกลงโทษทางวินัยหรือถูกศาลพิพากษาในคดีอาญาให้ลงโทษในกรณีนั้นมาแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำครั้งต่อไปให้ผู้นั้นตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน หรือวันที่ 1 ตุลาคมของครั้งที่จะได้เลื่อนเป็นต้นไป

(3) ในครึ่งปีที่แล้วมาต้องไม่ถูกสั่งพักราชการเกินกว่าสองเดือน

(4) ในครึ่งปีที่แล้วมาต้องไม่ขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

(5) ในครึ่งปีที่แล้วมาได้รับบรรจุเข้ารับราชการมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่เดือน

(6) ในครึ่งปีที่แล้วมาถ้าเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ไปศึกษาในประเทศ หรือไปศึกษาฝึกอบรม หรือดูงาน ณ ต่างประเทศ ตามระเบียบว่าด้วยการให้ข้าราชการไปศึกษา ฝึกอบรม และดูงาน ณ ต่างประเทศ ต้องได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการในครึ่งปีที่แล้วมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่เดือน

(7) ในครึ่งปีที่แล้วมาต้องไม่ลา หรือมาทำงานสายเกินจำนวนครั้งที่ ก.ร. กำหนด

(8) ในครึ่งปีที่แล้วมาต้องไม่มีวันลาเกินกว่ายี่สิบสามวัน แต่ไม่รวมถึงวันลาดังต่อไปนี้

(ก) ลาอุปสมบท หรือลาไปประกอบพิธีฮัจย์ ณ เมือง

เมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย เฉพาะวันลาที่มีสิทธิได้รับเงินเดือน
ระหว่างลาตามกฎหมายว่าด้วยการจ่ายเงินเดือน

(ข) ลาคลอดบุตรไม่เกินเก้าสิบวัน

(ค) ลาป่วยซึ่งจำเป็นต้องรักษาตัวเป็นเวลานานไม่ว่า
คราวเดียว หรือหลายคราวรวมกันไม่เกินหกสิบวันทำการ

(ง) ลาป่วยเพราะประสบอันตรายในขณะที่ปฏิบัติ
ราชการตามหน้าที่ หรือในขณะที่เดินทางไปหรือกลับจากปฏิบัติราชการ
ตามหน้าที่

(จ) ลาพักผ่อน

(ฉ) ลาเข้ารับการตรวจเลือกหรือเข้ารับการเตรียมพล

(ช) ลาไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศ

การนับจำนวนวันลาไม่เกินยี่สิบสามวันสำหรับวันลาปฏิบัติงาน
ตัวและวันลาป่วยที่ไม่ใช่วันลาป่วยตาม (8) (ง) ให้นับเฉพาะวันทำการ

ข้อ 8 ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งจะได้รับการพิจารณา
เลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นในแต่ละครั้ง ต้องเป็นผู้อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้
รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้นตามข้อ 7 และอยู่ในหลักเกณฑ์
ประการใดประการหนึ่งหรือหลายประการ ดังต่อไปนี้ด้วย

(1) ปฏิบัติงานตามหน้าที่ได้ผลดีเด่น มีประสิทธิภาพและ
ประสิทธิผล อันก่อให้เกิดประโยชน์และผลดียิ่งต่อทางราชการและสังคม
จนถึงเป็นตัวอย่งที่ดีได้

(2) ปฏิบัติงานโดยมีความคิดริเริ่มในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือ
ได้ค้นคว้าหรือประดิษฐ์สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อทางราชการ
เป็นพิเศษ และทางราชการได้ดำเนินการตามความคิดริเริ่มหรือได้

รับรองให้ใช้การค้นคว้าหรือสิ่งประดิษฐ์นั้น

(3) ปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่มีสถานการณ์ตราครุฑเสี่ยงอันตรายมาก หรือมีการต่อสู้ที่เสี่ยงต่อความปลอดภัยของชีวิตเป็นกรณีพิเศษ

(4) ปฏิบัติงานที่มีภาระหน้าที่หนักเกินกว่าระดับตำแหน่งจนเกิดประโยชน์ต่อทางราชการเป็นพิเศษ และปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่ของตนเป็นผลดีด้วย

(5) ปฏิบัติงานตามตำแหน่งหน้าที่ด้วยความตราครุฑเหน็ดเหนื่อย ยากลำบากเป็นพิเศษ และงานนั้นได้ผลดียิ่งเป็นประโยชน์ต่อทางราชการและสังคม

(6) ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้กระทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งจนสำเร็จเป็นผลดีแก่ประเทศชาติ

ข้อ 9 การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญตามข้อ 7 และข้อ 8 ให้ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายนำผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานที่ได้ดำเนินการตามข้อ 4 มาเป็นหลักในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งที่หนึ่ง และครั้งที่สอง โดยพิจารณาประกอบกับข้อมูลการลา พุทธิกรรมการมาทำงาน การรักษาวินัย การปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ และข้อควรพิจารณาอื่น ๆ ของผู้นั้น แล้วรายงานผลการพิจารณานั้นพร้อมด้วยข้อมูลดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน

ในการพิจารณารายงานตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือแต่ละระดับที่ได้รับรายงานเสนอความเห็นเพื่อประกอบการ

พิจารณาของผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนด้วย

ข้อ 10 การพิจารณาผลการปฏิบัติงานและผลสัมฤทธิ์ของงาน ให้นับช่วงเวลาการปฏิบัติราชการและการปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศตามข้อ 7 (8) (ข) ในครั้งปีที่แล้วมาเป็นเกณฑ์ เว้นแต่ผู้อยู่ในหลักเกณฑ์ตามข้อ 7 (5) หรือ (6) ให้นับช่วงเวลาปฏิบัติราชการไม่น้อยกว่าสี่เดือนเป็นเกณฑ์พิจารณา

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดโอน เลื่อนตำแหน่ง ย้าย สับเปลี่ยนหน้าที่ ไปช่วยราชการในต่างส่วนราชการ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานนอกเหนือหน้าที่หรืองานพิเศษอื่นใด หรือลาไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศตามข้อ 7 (8) (ข) ในครั้งปีที่แล้วมา ให้นำผลการปฏิบัติราชการและการปฏิบัติงานของผู้นั้นทุกตำแหน่งและทุกแห่ง มาประกอบการพิจารณาด้วย

ข้อ 11 ในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนแต่ละครั้ง ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน พิจารณารายงานผลจากผู้บังคับบัญชาตามข้อ 9 ถ้าเห็นว่าข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้นตามข้อ 7 และปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ ให้เลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้นั้นครั้งขึ้น ถ้าเห็นว่าข้าราชการผู้ใดมีผลการปฏิบัติงานอยู่ในหลักเกณฑ์ตามข้อ 8 ด้วย และเห็นควรเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้นั้นหนึ่งขั้นก็ให้เสนอขออนุมัติ ก.ร. เป็นราย ๆ ไป

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งปีแรกไม่ถึงหนึ่งขั้น ถ้าในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งปีหลัง ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนได้พิจารณาผลการปฏิบัติงาน

ครึ่งปีแรกกับครึ่งปีหลังรวมกันแล้วเห็นว่ามีความมาตรฐานสูงกว่าการที่จะได้รับบริการเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นสำหรับปีนั้น ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนอาจมีคำสั่งให้เลื่อนขั้นเงินเดือนรวมทั้งปีของข้าราชการผู้นั้นเป็นจำนวนหนึ่งขั้นครึ่งได้ แต่ผลการปฏิบัติงานทั้งปีของข้าราชการผู้นั้นจะต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ประการใดประการหนึ่งหรือหลายประการดังต่อไปนี้ด้วย

(1) ปฏิบัติงานตามหน้าที่ได้ผลดี มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อันก่อให้เกิดประโยชน์และผลดีต่อทางราชการและสังคม

(2) ปฏิบัติงานโดยมีความคิดริเริ่มในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือได้ค้นคว้า หรือประดิษฐ์สิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นประโยชน์ต่อทางราชการ

(3) ปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่มีสถานการณ์ตราบาตร้าเสี่ยงอันตราย หรือมีการต่อสู้ที่เสี่ยงต่อความปลอดภัยของชีวิต

(4) ปฏิบัติงานที่มีภาระหน้าที่หนักเกินกว่าระดับตำแหน่ง จนเกิดประโยชน์ต่อทางราชการและปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่ของตนเป็นผลดีด้วย

(5) ปฏิบัติงานตามตำแหน่งหน้าที่ด้วยความตราบาตร้าเหน็ดเหนื่อย ยากลำบากและงานนั้นได้ผลดีเป็นประโยชน์ต่อทางราชการและสังคม

(6) ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งจนสำเร็จเป็นผลดีแก่ประเทศชาติ

ในกรณีที่ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดมีผลการปฏิบัติงานอยู่ในเกณฑ์ที่ควรจะได้รับบริการเลื่อนขั้นเงินเดือนครึ่งปีแรกหนึ่งขั้น แต่ไม่อาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นให้ได้เพราะมีข้อจำกัดเกี่ยวกับจำนวนเงินที่

จะใช้เลื่อนชั้นเงินเดือนของส่วนราชการนั้น ถ้าในการเลื่อนชั้นเงินเดือน ครึ่งปีหลัง ข้าราชการผู้นั้นมีผลการปฏิบัติงานอยู่ในเกณฑ์ได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นอีก และไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับจำนวนเงินที่จะใช้เลื่อนชั้นเงินเดือนในคราวนั้น ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือน อาจมีคำสั่งให้เลื่อนชั้นเงินเดือนรวมทั้งปีของข้าราชการผู้นั้นเป็นจำนวนสองขั้นได้

การเลื่อนชั้นเงินเดือนตามวรรคสอง และวรรคสาม ให้เสนอ ก.ร. พิจารณาอนุมัติเป็นราย ๆ ไป

ข้อ 12 การพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนครึ่งปีให้แก่ ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ซึ่งในครึ่งปีที่แล้วมาได้รับอนุญาตให้ลาไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศตามข้อ 7 (8) (ข) ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนพิจารณาสั่งเลื่อนได้ครั้งละไม่เกินครึ่งขั้นเมื่อผู้นั้นกลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยให้สั่งเลื่อนย้อนหลังไปในแต่ละครั้งที่ควรจะได้เลื่อน ทั้งนี้ ให้เสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณาอนุมัติเป็นราย ๆ ไป

ข้อ 13 ในการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนแต่ละครั้ง ถ้าผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนเห็นสมควรให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดได้เลื่อนชั้นเงินเดือน แต่ปรากฏว่าได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ข้าราชการผู้นั้น ซึ่งถูกกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนมีคำสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือน ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนรอการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ก่อน และให้กั้นเงินสำหรับเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ด้วย เมื่อการสอบสวนและการพิจารณาแล้วเสร็จ ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนพิจารณา ดังนี้

(1) ถ้าผู้ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่มีความผิดหรือได้รับการงดโทษให้หรือถูกลงโทษภาคทัณฑ์ ให้สั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอ

การเลื่อนไว้ได้ ถ้าได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้เกินหนึ่งครั้ง ให้ส่งเลื่อนชั้นเงินเดือนย้อนหลังไปในแต่ละครั้งที่ได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ แม้ว่าผู้นั้นจะได้ออกจากราชการไปแล้วก็ตาม

(2) ถ้าผู้ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องถูกลงโทษตัดเงินเดือน หรือลดชั้นเงินเดือน ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ ถ้าได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้เกินหนึ่งครั้ง ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ในครั้งที่จะถูกลงโทษ ถ้าผู้นั้นได้ออกจากราชการไปแล้วด้วยเหตุอื่นที่มีไม่ใช่เพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนในครั้งที่จะได้เลื่อนชั้นเงินเดือนครั้งสุดท้าย แต่ถ้าเป็นผู้พ้นจากราชการไปเพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนที่ผู้มีอำนาจส่งเลื่อนชั้นเงินเดือนได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ในวันที่ 30 กันยายนของครั้งสุดท้ายก่อนที่ผู้นั้นจะพ้นจากราชการ ส่วนในครั้งอื่นให้ส่งเลื่อนชั้นเงินเดือนย้อนหลังไปในแต่ละครั้งที่ได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้

(3) ถ้าผู้ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ หรือจะต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ในกรณีที่ถูกสอบสวนให้งดเลื่อนชั้นเงินเดือนทุกครั้งที่ได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้

การพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนตาม (1) (2) และ (3) สำหรับผู้ที่ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนกรณีที่ถูกลงโทษหรือกรณีเป็นที่สงสัยว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหลายกรณี ให้แยกพิจารณาเป็นกรณีๆ ไป

ข้อ 14 ในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนแต่ละครั้ง ถ้าผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเห็นสมควรให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดได้เลื่อนขั้นเงินเดือน แต่ปรากฏว่าผู้นั้นถูกฟ้องคดีอาญาในความผิดที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือความผิดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ซึ่งมีใช่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ หรือความผิดที่พนักงานอัยการรับเป็นทนายแก้ต่างให้ และศาลได้ประทับฟ้องคดีนั้นแล้วก่อนมีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนรอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ก่อน และให้กันเงินสำหรับเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ด้วย เมื่อศาลได้มีคำพิพากษาแล้ว ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนพิจารณา ดังนี้

(1) ถ้าศาลพิพากษาว่าผู้นั้นไม่มีความผิด ให้สั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ได้ ถ้าได้รอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้เกินหนึ่งครั้ง ให้สั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนย้อนหลังไปในแต่ละครั้งที่ได้รอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ แม้ว่าผู้นั้นจะได้ออกจากราชการไปแล้วก็ตาม

(2) ถ้าศาลพิพากษาให้ลงโทษเบากว่าโทษจำคุก ให้งดเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ ถ้าได้รอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้เกินหนึ่งครั้ง ให้งดเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ในครั้งที่ศาลพิพากษาให้ลงโทษ ถ้าผู้นั้นได้ออกจากราชการไปแล้วด้วยเหตุอื่นที่มีใช่เพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้งดเลื่อนขั้นเงินเดือนในครั้งที่จะได้เลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งสุดท้าย แต่ถ้าเป็นผู้พ้นจากราชการไปเพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้งดเลื่อนขั้นเงินเดือนที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนได้รอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ในวันที่ 30 กันยายนของครั้งปี

สุดท้ายก่อนที่ผู้นั้นจะพ้นจากราชการ ส่วนในครั้งอื่นให้ส่งเลื่อนขั้นเงินเดือนย้อนหลังไปในแต่ละครั้งที่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้

(3) ถ้าศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกหรือโทษหนักกว่าจำคุกไว้หลังเลื่อนขั้นเงินเดือนทุกครั้งที่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้

การพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนตาม (1) (2) และ (3) สำหรับผู้ที่ถูกฟ้องคดีอาญาหลายคดี ให้แยกพิจารณาเป็นคดี ๆ ไป

ข้อ 15 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไว้เพราะเหตุถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ 13 และเหตุถูกฟ้องคดีอาญาตามข้อ 14 ให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวรอการเลื่อนขั้นเงินเดือนผู้นั้นไว้จนกว่าการสอบสวนและการพิจารณาทางวินัยแล้วเสร็จ และจนกว่าศาลมีคำพิพากษาแล้วจึงให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนพิจารณาการเลื่อนขั้นเงินเดือนตามข้อ 13 (1) (2) หรือ (3) หรือตามข้อ 14 (1) (2) หรือ (3) แล้วแต่กรณี ทั้งนี้โดยถือเกณฑ์จำนวนครั้งที่จะต้องงดเลื่อนขั้นเงินเดือนที่มากกว่าเป็นหลักในการพิจารณา เว้นแต่ผู้นั้นได้พ้นจากราชการไปแล้วตามผลของการถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ 13 หรือตามผลของการถูกฟ้องคดีอาญาตามข้อ 14 กรณีใดกรณีหนึ่ง จึงจะพิจารณาการเลื่อนขั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้ได้ตามผลของกรณีนั้น โดยไม่ต้องรอผลของอีกกรณีหนึ่ง

ข้อ 16 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนพิจารณาเห็นสมควรเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใด แต่ผู้นั้นจะต้องพ้นจากราชการไปเพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนสั่งเลื่อนขั้น

เงินเดือนเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้ผู้นั้นในวันที่ 30 กันยายนของครึ่งปีสุดท้ายก่อนที่จะพ้นจากราชการ

ข้อ 17 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนพิจารณาเห็นสมควรเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใด แต่ผู้นั้นได้ตายในหรือหลังวันที่ 1 เมษายน หรือวันที่ 1 ตุลาคม หรือออกจากราชการไม่ว่าด้วยเหตุใด ๆ หลังวันที่ 1 เมษายนหรือวันที่ 1 ตุลาคม แต่ก่อนที่จะมีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนในแต่ละครั้ง ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนจะสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ผู้นั้นย้อนหลังไปถึงวันที่ 1 เมษายนหรือวันที่ 1 ตุลาคมของครึ่งปีที่จะได้เลื่อนนั้นก็ได้ แต่ถ้าผู้นั้นได้พ้นจากราชการเพราะเหตุเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการไปก่อนที่จะมีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญ ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนจะสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ผู้นั้นย้อนหลังไปถึงวันที่ 30 กันยายนของครึ่งปีสุดท้ายที่จะได้เลื่อนนั้นก็ได้

ข้อ 18 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะเลื่อนขั้นเงินเดือนได้ตามกฎ ก.ร. นี้ แต่ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนพิจารณาเห็นสมควรเลื่อนขั้นเงินเดือนให้โดยมีเหตุผลเป็นกรณีพิเศษให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณาอนุมัติให้สั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเป็นการเฉพาะราย

ข้อ 19 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดถูกรอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ก่อน กฎ ก.ร. นี้ใช้บังคับ เนื่องจากอยู่ในระหว่างถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนว่ากระทำความผิดวินัยหรือถูกฟ้องคดีอาญา ถ้าการสอบสวนและการพิจารณากรณีทางวินัยเสร็จสิ้นลง หรือคดีอาญาศาลมี

คำพิพากษาเมื่อกฎ ก.ร. นี้ใช้บังคับแล้ว และเป็นเวลาภายหลังวันที่ 31 มีนาคม 2544 การพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้สำหรับผู้นั้น ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. นี้ แต่ถ้าการสอบสวนและการพิจารณากรณีทางวินัยหรือคดีอาญานั้นเสร็จสิ้นลงก่อนสิ้นวันที่ 31 มีนาคม 2544 การพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนที่รอการเลื่อนไว้สำหรับผู้นั้น ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือน ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎ ก.ร. ฉบับที่ 20 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือน

ข้อ 20 การเลื่อนชั้นเงินเดือนในวันที่ 1 เมษายน 2544 ให้นำผลการปฏิบัติงานและข้อมูลเกี่ยวกับการลา พุทธิกรรมการมาทำงาน การรักษาวินัย การปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ และข้อควรพิจารณาอื่น ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2543 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2544 ที่ข้าราชการผู้นั้นมีอยู่ก่อนกฎ ก.ร. นี้ใช้บังคับ และผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาไว้ตามกฎ ก.ร. ฉบับที่ 16 (พ.ศ.2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ.2518 ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือน ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎ ก.ร. ฉบับที่ 20 (พ.ศ.2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือน มาประกอบการพิจารณาสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนตามกฎ ก.ร. นี้ได้ ทั้งนี้ สำหรับผู้ที่ได้รับบรรจุเข้ารับราชการใหม่ บรรจุกลับ หรือผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ไปศึกษาในประเทศ หรือไปศึกษา

ฝึกอบรม หรือดูงาน ณ ต่างประเทศ ต้องได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการมาแล้วนับถึงวันที่ 31 มีนาคม 2544 เป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่เดือน

ให้ไว้ ณ วันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2544

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผล การปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญ

ก.ร. พิจารณาเห็นสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญไว้ดังต่อไปนี้

1. ให้ใช้หลักเกณฑ์และวิธีการนี้ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2546 เป็นต้นไป

2. หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญที่ ก.ร. กำหนดใหม่นี้ มีหลักการที่จะประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานบนพื้นฐานของผลสำเร็จและผลสัมฤทธิ์ของงานเป็นหลักโดยส่วนราชการกำหนดตัวชี้วัดผลการปฏิบัติงานที่ชัดเจน

3. การประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามหลักเกณฑ์และวิธีการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาใช้เป็นเครื่องมือในการปรับปรุงประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานและนำผลการประเมินไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในเรื่องต่างๆ ดังนี้

3.1 การเลื่อนขั้นเงินเดือน การให้รางวัลประจำปี และค่าตอบแทนอื่น ๆ

3.2 การพัฒนา และการแก้ไขการปฏิบัติงาน

3.3 การแต่งตั้งข้าราชการ

3.4 การให้ออกจากราชการ

3.5 การให้รางวัลจูงใจ และการบริหารงานบุคคลเรื่อง

อื่น ๆ

4. การประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผล ให้ประเมินจากผลงานและคุณลักษณะการปฏิบัติงาน โดยการประเมินผลงานให้พิจารณาจากองค์ประกอบดังต่อไปนี้

(1) ปริมาณงาน

(2) คุณภาพของผลงาน

(3) ความทันเวลา

(4) ผลลัพธ์ ประโยชน์ในการนำไปใช้ และประสิทธิผล

ของงาน

(5) การประหยัดทรัพยากรหรือความคุ้มค่าของผลงาน

ส่วนการประเมินคุณลักษณะการปฏิบัติงาน ให้พิจารณาจากองค์ประกอบดังต่อไปนี้

(1) ความสามารถและความอดุสาหะในการปฏิบัติงาน

(2) การรักษาวินัย

(3) การปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ

ส่วนราชการอาจกำหนดให้มีองค์ประกอบการประเมินอื่น ๆ เพิ่มเติมได้ตามความเหมาะสมของลักษณะภารกิจและสภาพการปฏิบัติงานของข้าราชการในตำแหน่งต่าง ๆ

ทั้งนี้ โดยกำหนดให้มีสัดส่วนคะแนนของผลงานไม่น้อยกว่า

ร้อยละ 70

สำหรับแบบประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงาน ส่วนราชการพิจารณาใช้ตามแบบที่ ก.ร. กำหนดแนบท้ายหลักเกณฑ์นี้

5. ให้มีการกำหนดข้อตกลงเกี่ยวกับผลการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างผู้ประเมินและผู้รับการประเมิน เช่น แผนงาน โครงการ หรือ ผลงานที่กำหนดในการมอบหมายงาน เป็นต้น ทั้งนี้ ให้พิจารณาจากข้อตกลงผลการบริหารงานของส่วนราชการ หรือภารกิจหลักที่ได้มีการกำหนดไว้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงานราชการของรัฐสภา กำหนดไว้ด้วย

6. ให้ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญปีละ 2 ครั้ง ตามรอบปีงบประมาณ คือ ครั้งที่ 1 ระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม ถึง 31 มีนาคม ของปีถัดไป ครั้งที่ 2 ระหว่างวันที่ 1 เมษายน ถึง 30 กันยายน ของปีเดียวกัน

7. การประเมินครั้งที่ 1 ตามข้อ 6 ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้ประเมินจัดลำดับผลการประเมินเรียงลำดับจากผู้ที่มีผลการประเมินดีเด่น ผลการประเมินเป็นที่ยอมรับได้และผลการประเมินต้องปรับปรุงไว้ให้ชัดเจนเพื่อพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนและให้จัดทำบัญชีรายชื่อผู้มีผลการประเมินดีเด่น และผลการประเมินเป็นที่ยอมรับได้ไว้เพื่อประกอบการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งที่ 2

8. ให้มีคณะกรรมการระดับกรมเพื่อวัตถุประสงค์ในการพิจารณากลับกรองผลการประเมินให้เกิดมาตรฐานและความเป็นธรรม

ในการใช้ดุลยพินิจของผู้บังคับบัญชา หรือผู้ประเมินก่อนที่จะเสนอผลการประเมินต่อผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน โดยมีองค์ประกอบตามที่ส่วนราชการเห็นสมควร เพื่อให้การพิจารณาเป็นไปตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว

ทั้งนี้ ส่วนราชการอาจกำหนดให้มีคณะกรรมการช่วยพิจารณาก่อนการก่อให้เกิดความเป็นธรรมในระดับสำนัก/กอง ด้วยก็ได้

9. ให้นำผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการไปใช้ในการพิจารณาให้เงินรางวัลประจำปีตามที่กำหนดใหม่ด้วย

10. เมื่อเสร็จสิ้นการประเมินผลการปฏิบัติงานแต่ละครั้งแล้วผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้ประเมินควรนำผลการประเมินไปใช้ประกอบการให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้รับการประเมิน เพื่อให้มีการแก้ไขปรับปรุงการปฏิบัติงาน และกำหนดแผนการพัฒนาผู้รับการประเมินให้มีสมรรถนะและผลสัมฤทธิ์ของงานดียิ่งขึ้น

11. ให้ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาวางระบบจัดเก็บผลการประเมินเพื่อนำไปใช้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ต่อไป เช่น ผลการประเมินครั้งที่ 1 เก็บไว้ที่ผู้บังคับบัญชา ผลการประเมินครั้งที่ 2 ภายหลังจากการให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้รับการประเมินแล้ว ให้เก็บสรุปผลการประเมินไว้ในแฟ้มประวัติข้าราชการ หรือส่วนราชการสังกัดรัฐสภาจะกำหนดรูปแบบการจัดเก็บเป็นอย่างอื่นตามที่เหมาะสมก็ได้

12. ให้ใช้หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงาน สำหรับข้าราชการทุกระดับ ส่วนแบบประเมินผลการปฏิบัติงานสำหรับข้าราชการระดับ 9 ระดับ 10 และ

ระดับ II ให้เป็นไปตามที่ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาพิจารณากำหนด และเมื่อ ก.ร. ได้กำหนดเรื่องการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของนักบริหารระดับสูงแล้ว ก็ให้ใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าวสำหรับการประเมินผลการปฏิบัติงานของนักบริหารระดับสูงต่อไป

13. กรณีอื่นๆ ที่มีเหตุผลและความจำเป็น สำนักงานเลขาธิการ ก.ร. และส่วนราชการสังกัดรัฐสภา อาจร่วมกันกำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มเติมตามลักษณะงาน สภาพการปฏิบัติงาน และอื่นๆ ได้

แบบประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของ ข้าราชการรัฐสภาสามัญ สำหรับข้าราชการระดับ ๑ - ๘

รายงานการประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่อเลื่อนขั้นเงินเดือน

๑. ชื่อ.....ตำแหน่งในการบริหารงาน.....
 ตำแหน่งในสายงาน.....ระดับ..... สำนัก / กอง / ศูนย์.....
 ส่วนราชการ.....เงินเดือนปัจจุบัน.....บาท
 บรรจุเป็นข้าราชการ / ลูกจ้างเมื่อ.....เลื่อนตำแหน่งครั้งสุดท้ายเมื่อ.....
๒. ข้อมูลเกี่ยวกับเวลาปฏิบัติงานในรอบปี ครั้งที่ ๑ (๑ ตุลาคม..... - ๓๑ มีนาคม.....)
 ครั้งที่ ๒ (๑ เมษายน..... - ๓๐ กันยายน.....)

ประเภท	ครั้งที่ ๑		ครั้งที่ ๒		รวม	
	(วัน)	(ครั้ง)	(วัน)	(ครั้ง)	(วัน)	(ครั้ง)
มาสาย						
ลาป่วย						
ลา กิจ						
ลาคลอดบุตร						
ลาป่วยจำเป็น						
ลาอุปสมบท						
ฯลฯ						

๓. หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งที่จะประเมินโดยย่อ เรียงตามลำดับความสำคัญ

.....

.....

.....

.....

.....

๔. การกระทำผิดวินัย การถูกลงโทษ และการตักเตือน

.....

.....

๕. การอุทธรณ์เวลาให้ราชการ

แบบประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญ

ครั้งที่ 1 (1 ต.ค. - 31 มี.ค.) ครั้งที่ 2 (1 เม.ย. - 30 ก.ย.)

ชื่อผู้รับการประเมิน.....
 ตำแหน่ง..... ระดับ..... เงินเดือน.....
 สังกัด.....

ตอนที่ 1 การประเมิน

1.1 การประเมิน

- 1) ให้ประเมินทั้งผลงานและคุณลักษณะในการปฏิบัติงาน
- 2) หากประสงค์จะประเมินเรื่องใดเพิ่มขึ้น ให้ระบุเรื่องที่จะประเมินในองค์ประกอบอื่นๆ

	รายการประเมิน	คะแนนเดิม	คะแนนที่ได้	
			ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
1	ผลงาน			
1.1	ปริมาณผลงาน (พิจารณาจากปริมาณผลงานเปรียบเทียบกับเป้าหมาย ข้อตกลง หรือมาตรฐานของงาน)			
1.2	คุณภาพของงาน (พิจารณาจากความถูกต้อง ความครบถ้วน ความสมบูรณ์ และความประณีต หรือคุณภาพอื่น ๆ)			
1.3	ความทันเวลา (พิจารณาจากเวลาที่ใช้ปฏิบัติงานเปรียบเทียบกับเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการปฏิบัติงาน หรือภารกิจนั้น)			
1.4	การประหยัดหรือความคุ้มค่าของการใช้ทรัพยากร (พิจารณาจากความคุ้มค่าเพียงในการใช้ทรัพยากรหรือความสัมพันธ์ระหว่างทรัพยากรที่ใช้กับผลผลิตของงาน หรือโครงการ)			
1.5	ผลสัมฤทธิ์ของงานที่ปฏิบัติ (พิจารณาจากผลผลิต หรือผลลัพธ์ของผลงานเปรียบเทียบกับเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของงาน)			
1.6	องค์ประกอบอื่น ๆ 1) 2)			
รวมคะแนนด้านผลงาน		140		

	รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	
			ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
2	คุณลักษณะการปฏิบัติงาน			
2.1	การวางแผนและการจัดระบบงาน (ความสามารถในการคาดการณ์ กำหนดเป้าหมายและวิธีปฏิบัติงานให้เหมาะสม)			
2.2	ความเป็นผู้นำ (การเป็นตัวอย่างที่ดี มีศิลปะในการจูงใจ กระตุ้น และให้กำลังใจแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาและร่วมงานให้ตั้งใจและเต็มใจร่วมกันทำงานให้สำเร็จ)			
2.3	การพัฒนาผู้ใต้บังคับบัญชา (ความสามารถในการแนะนำ สอนงาน กระตุ้น และดำเนินการให้ผู้ใต้บังคับบัญชาเพิ่มขีดความสามารถในการปฏิบัติงานและรับผิดชอบมากขึ้น)			
2.4	ความรับผิดชอบ (การปฏิบัติงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายโดยเต็มใจ มุ่งมั่นทำงานให้สำเร็จลุล่วง และยอมรับผลที่เกิดจากการทำงาน)			
2.5	ความสามารถในการปฏิบัติงาน (ความรอบรู้ในงาน เข้าใจเกี่ยวกับงานในหน้าที่และงานที่เกี่ยวข้อง สามารถคิด วิเคราะห์ เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงาน)			
2.6	ความอดทน (ความขยันหมั่นเพียร ตั้งใจที่จะทำงานให้สำเร็จ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคและปัญหา)			
2.7	การรักษาวินัย (การปฏิบัติตามคำแนะนำและแบบแผนของทางราชการ และประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดีในการเคารพกฎระเบียบต่าง ๆ)			
2.8	การปฏิบัติตนเหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ (การปฏิบัติตนอยู่ในกรอบมาตรฐานทางคุณธรรม และจริยธรรมของข้าราชการและลูกจ้าง และค่านิยมของข้าราชการหรือหน่วยงาน)			
2.9	คุณลักษณะอื่น ๆ (ถ้ามี) 1) 2) (ตำแหน่งผู้ปฏิบัติงานให้ประเมินข้อ 2.4 - 2.8 เป็นอย่างน้อย ตำแหน่งผู้บริหารหรือหัวหน้างานให้ประเมินทุกข้อ)			
คะแนนรวมด้านคุณลักษณะการปฏิบัติงาน		60		
คะแนนรวม 1+2		200		

1.2 สรุปผลการประเมิน

คะแนน	ผลการประเมินดีเด่น (90-100 %)	ผลการประเมินเป็นที่ยอมรับได้ (60-89 %)	ผลการประเมินต้องปรับปรุง (ต่ำกว่า 60 %)
ครั้งที่ 1	()	()	()
ครั้งที่ 2	()	()	()

ตอนที่ 2 ความเห็นของผู้ประเมินชั้นต้นเกี่ยวกับการพัฒนาการเลื่อนชั้นเงินเดือน และอื่น ๆ

2.1 ความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนา ฝึกอบรม และการแก้ไขการปฏิบัติงาน
(ระบุความถนัด จุดเด่น และสิ่งที่ควรพัฒนาของผู้รับการประเมิน)

ครั้งที่ 1 (1 ต.ค. - 31 มี.ค. ของปีถัดไป)	ครั้งที่ 2 (1 เม.ย. - 30 ก.ย.)

ตอนที่ 3 ความเห็นของผู้ประเมินเหนือขึ้นไป

ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
() เห็นด้วยกับการประเมินข้างต้น	() เห็นด้วยกับการประเมินข้างต้น
() มีความเห็นแตกต่างจากการประเมินข้างต้น ดังนี้	() มีความเห็นแตกต่างจากการประเมินข้างต้น ดังนี้
(1) การให้คะแนนในการประเมิน.....	(1) การให้คะแนนในการประเมิน.....
.....
.....
(2) การพัฒนาผู้รับการประเมิน.....	(2) การพัฒนาผู้รับการประเมิน.....
.....
.....
(3) การเลื่อนขั้นเงินเดือน.....	(3) การเลื่อนขั้นเงินเดือน.....
.....
.....
.....
.....
.....
ลงชื่อ..... (.....) ตำแหน่ง..... วันที่.....	ลงชื่อ..... (.....) ตำแหน่ง..... วันที่.....

ความเห็นของผู้ประเมินเหนือขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง

ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
() เห็นด้วยกับการประเมินข้างต้น	() เห็นด้วยกับการประเมินข้างต้น
() มีความเห็นแตกต่างจากการประเมินข้างต้น ดังนี้	() มีความเห็นแตกต่างจากการประเมินข้างต้น ดังนี้
(1) การให้คะแนนในการประเมิน.....	(1) การให้คะแนนในการประเมิน.....
.....
.....
(2) การพัฒนาผู้รับการประเมิน.....	(2) การพัฒนาผู้รับการประเมิน.....
.....
.....
(3) การเลื่อนขั้นเงินเดือน.....	(3) การเลื่อนขั้นเงินเดือน.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

แบบประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของ ข้าราชการรัฐสภาสามัญ สำหรับข้าราชการตั้งแต่ระดับ ๕ ขึ้นไป

รายงานการประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่อเลื่อนขั้นเงินเดือน

๑. ชื่อ.....ตำแหน่งในการบริหารงาน.....
 ตำแหน่งในสายงาน.....ระดับ..... สำนัก / กอง / ศูนย์.....
 ส่วนราชการ.....เงินเดือนปัจจุบัน.....บาท
 บรรจุเป็นข้าราชการ / ลูกจ้างเมื่อ.....เลื่อนตำแหน่งครั้งสุดท้ายเมื่อ.....
๒. ข้อมูลเกี่ยวกับเวลาปฏิบัติงานในรอบปี ครั้งที่ ๑ (๑ ตุลาคม..... - ๓๑ มีนาคม.....)
 ครั้งที่ ๒ (๑ เมษายน..... - ๓๐ กันยายน.....)

ประเภท	ครั้งที่ ๑		ครั้งที่ ๒		รวม	
	(วัน)	(ครั้ง)	(วัน)	(ครั้ง)	(วัน)	(ครั้ง)
มาสาย						
ลาป่วย						
ลากิจ						
ลาคลอดบุตร						
ลาป่วยจำเป็น						
ลาอุปสมบท						
ฯลฯ						

๓. หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งที่จะประเมินโดยย่อ เรียงตามลำดับความสำคัญ
-
-
-
-
-
-
-
๔. การกระทำผิดวินัย การถูกลงโทษ และการตักเตือน
-
-
-
๕. การอุทธรณ์เวลาให้ราชการ
-
-

แบบประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญ
สำหรับข้าราชการตั้งแต่ระดับ ๙ ขึ้นไป

ครั้งที่ ๑ (๑ ต.ค. - ๓๑ มี.ค.) ครั้งที่ ๒ (๑ เม.ย. - ๓๐ ก.ย.)

ชื่อผู้รับการประเมิน.....

ตำแหน่ง..... ระดับ..... เงินเดือน.....

สังกัด.....

ตอนที่ ๑ การประเมิน

๑.๑ การประเมิน

- ๑) ให้ประเมินทั้งผลงานและคุณลักษณะในการปฏิบัติงาน
- ๒) หากประสงค์จะประเมินเรื่องใดเพิ่มขึ้น ให้ระบุเรื่องที่จะประเมินในองค์ประกอบอื่น ๆ

	รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	
			ครั้งที่ ๑	ครั้งที่ ๒
๑	ผลงาน			
๑.๑	ปริมาณผลงาน (พิจารณาจากปริมาณผลงานเปรียบเทียบกับเป้าหมาย ข้อตกลง หรือมาตรฐานของงาน)			
๑.๒	คุณภาพของงาน (พิจารณาจากความถูกต้อง ความครบถ้วน ความสมบูรณ์ และความประณีต หรือคุณภาพอื่น ๆ)			
๑.๓	ความทันเวลา (พิจารณาจากเวลาที่ใช้ปฏิบัติงานเปรียบเทียบกับเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการปฏิบัติงาน หรือภารกิจนั้น)			
๑.๔	การประหยัดหรือความคุ้มค่าของการใช้ทรัพยากร (พิจารณาจากความคุ้มค่าในการใช้ทรัพยากร หรือความสัมพันธ์ระหว่างทรัพยากรที่ใช้กับผลผลิตของงาน หรือโครงการ)			
๑.๕	ผลสัมฤทธิ์ของงานที่ปฏิบัติ (พิจารณาจากผลผลิต หรือผลลัพธ์ของผลงานเปรียบเทียบกับเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของงาน)			
๑.๖	องค์ประกอบอื่น ๆ			
	๑)			
	๒)			
	รวมคะแนนด้านผลงาน	๑๕๐		

	รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	
			ครั้งที่ ๑	ครั้งที่ ๒
๒	คุณลักษณะการปฏิบัติงาน			
๒.๑	การวางแผนงาน และการจัดระบบงาน (ความสามารถในการกำหนดวิสัยทัศน์ ภารกิจของหน่วยงาน การวางแผนการปฏิบัติงาน เช่น แผนกลยุทธ์ในการปฏิบัติงาน ซึ่งสามารถใช้ทรัพยากร คน เงิน วัสดุ อุปกรณ์ให้สอดคล้องกับแผนงานทำให้การปฏิบัติงานเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล)			
๒.๒	การวินิจฉัยสั่งการและการตัดสินใจ (เน้นการทำงานให้ทันตามกำหนดเวลา โดยให้มีการประสานทั้งภายใน และนอกสังกัด ควบคุมดูแลผลงานให้ได้มาตรฐาน วินิจฉัยสั่งการและการตัดสินใจอย่างรวดเร็ว เหมาะสมกับสถานการณ์ สามารถแก้ปัญหาความขัดแย้งในการปฏิบัติงานด้านต่าง ๆ ให้สำเร็จตามภารกิจ)			
๒.๓	การพัฒนาผู้ใต้บังคับบัญชา (ความสามารถในการแนะนำ สอนงาน กระตุ้น และดำเนินการให้ผู้ใต้บังคับบัญชาเพิ่มขีดความสามารถในการปฏิบัติงานและรับผิดชอบมากขึ้น)			
๒.๔	การพัฒนาและการใช้กำลังคน (เน้นการใช้คนให้เหมาะสมกับงาน สนับสนุนข้าราชการในความรับผิดชอบให้รับตัวเข้าทำงานให้โอกาสข้าราชการได้เพิ่มพูนความรู้ ความสามารถอย่างทั่วหน้า มีการประเมินผล การปฏิบัติงานอย่างมีเป้าหมาย)			
๒.๕	การปรับปรุงการทำงานและบริหาร (เป็นผู้นำบุกเบิก ริเริ่มเชิงรุก และปรับกระบวนการในหน่วยงาน ตลอดจนมีการคิดแนวทางใหม่ ในการป้องกันและแก้ปัญหาไว้ล่วงหน้า คิดแผนการหรือแนวทางใหม่ ๆ ที่จะทำให้งานมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลสอดคล้องกับสถานการณ์)			
๒.๖	ความรับผิดชอบ (การปฏิบัติงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายโดยเต็มใจ มุ่งมั่นทำงานให้สำเร็จลุล่วง และยอมรับผลที่เกิดจากการทำงาน)			
๒.๗	ความสามารถในการปฏิบัติงาน (ความรอบรู้ในงาน เข้าใจเกี่ยวกับงานในหน้าที่ และงานที่เกี่ยวข้อง สามารถคิด วิเคราะห์ เชื่อมโยง ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงาน)			

	รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	
			ครั้งที่ ๑	ครั้งที่ ๒
๒.๘	การพัฒนาระบบ (การมีส่วนร่วมอย่างสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาระบบงานด้านต่าง ๆ การริเริ่ม คิดค้น และแสวงหาแนวทางดำเนินงานใหม่ ๆ)			
	คะแนนรวมความสามารถในการบริหารงาน	๖๐		
	คะแนนรวม ๑ + ๒	๒๐๐		

๑.๒ สรุปผลการประเมิน

	คะแนน	ผลการประเมินดีเด่น (๙๐ - ๑๐๐%)	ผลการประเมินเป็นที่ยอมรับได้ (๖๐ - ๘๙%)	ผลการประเมินต้องปรับปรุง (ต่ำกว่า ๖๐%)
ครั้งที่ ๑	()	()	()
ครั้งที่ ๒	()	()	()

ตอนที่ ๒ ความเห็นของผู้ประเมินชั้นต้นเกี่ยวกับการเลื่อนชั้นเงินเดือน

ครั้งที่ ๑	ครั้งที่ ๒
<p>☐ ควรเลื่อนชั้นเงินเดือน ๑ ชั้น (ผลประเมิน ๕๐ - ๑๐๐%)</p> <p>☐ ควรเลื่อนชั้นเงินเดือน ๐.๕ ชั้น (ผลการประเมิน ๖๐ - ๘๔%)</p> <p>☐ ไม่ควรเลื่อนชั้นเงินเดือน (ผลการประเมินต่ำกว่า ๖๐%)</p> <p>ระบุเหตุผลในการเสนอเลื่อนชั้นเงินเดือน (โดยเฉพาะกรณี เสนอเลื่อนชั้นเงินเดือน ๑ ชั้น และกรณีเสนอไม่ควรเลื่อน ชั้นเงินเดือน ให้ระบุให้ชัดเจน)</p> <p>.....</p> <p>.....</p>	<p>☐ ควรเลื่อนชั้นเงินเดือน ๑ ชั้น (ผลประเมิน ๕๐ - ๑๐๐%)</p> <p>☐ ควรเลื่อนชั้นเงินเดือน ๐.๕ ชั้น (ผลการประเมิน ๖๐ - ๘๔%)</p> <p>☐ ไม่ควรเลื่อนชั้นเงินเดือน (ผลการประเมินต่ำกว่า ๖๐%)</p> <p>ระบุเหตุผลในการเสนอเลื่อนชั้นเงินเดือน (โดยเฉพาะกรณี เสนอเลื่อนชั้นเงินเดือน ๑ ชั้น และกรณีเสนอไม่ควรเลื่อน ชั้นเงินเดือน ให้ระบุให้ชัดเจน)</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน (.....)</p>	<p>ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน (.....)</p>
<p>ตำแหน่ง..... วันที่.....</p>	<p>ตำแหน่ง..... วันที่.....</p>
	<p>☐ ควรเลื่อนชั้นเงินเดือน ๐.๕ ชั้น ตามกฎ ก.ร. ว่าด้วย การเลื่อนชั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๑๑ วรรคสาม เหตุผล (ระบุว่าผลการประเมินดีเด่น เข้าเกณฑ์เลื่อนชั้น เงินเดือน ๑ ชั้น ในครั้งแรก แต่มีข้อจำกัดเรื่องโควตา และผลประเมินดีเด่นอีกครั้งที่ ๒ และมีโควตาให้เลื่อน ชั้นเงินเดือนได้อย่างไรบ้าง)</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน (.....)</p> <p>ตำแหน่ง..... วันที่.....</p>

ตอนที่ ๓ ความเห็นของผู้ประเมินเหนือขึ้นไป

ครั้งที่ ๑	ครั้งที่ ๒
☐ เห็นด้วยกับการประเมินข้างต้น	☐ เห็นด้วยกับการประเมินข้างต้น
☐ มีความเห็นแตกต่างจากการประเมินข้างต้น ดังนี้	☐ มีความเห็นแตกต่างจากการประเมินข้างต้น ดังนี้
(๑) การให้คะแนนในการประเมิน.....	(๑) การให้คะแนนในการประเมิน.....
.....
.....
.....
(๒) การพัฒนาผู้รับการประเมิน.....	(๒) การพัฒนาผู้รับการประเมิน.....
.....
.....
.....
(๓) การเลื่อนขั้นเงินเดือน.....	(๓) การเลื่อนขั้นเงินเดือน.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
ลงชื่อ..... (.....)	ลงชื่อ..... (.....)
ตำแหน่ง.....	ตำแหน่ง.....
วันที่.....	วันที่.....

ตอนที่ ๔ ความเห็นของผู้ประเมินเหนือขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง

ครั้งที่ ๑	ครั้งที่ ๒
☐ เห็นด้วยกับการประเมินข้างต้น ☐ มีความเห็นแตกต่างจากการประเมินข้างต้น ดังนี้ (๑) การให้คะแนนในการประเมิน..... (๒) การพัฒนาผู้รับการประเมิน..... (๓) การเลื่อนขั้นเงินเดือน.....	☐ เห็นด้วยกับการประเมินข้างต้น ☐ มีความเห็นแตกต่างจากการประเมินข้างต้น ดังนี้ (๑) การให้คะแนนในการประเมิน..... (๒) การพัฒนาผู้รับการประเมิน..... (๓) การเลื่อนขั้นเงินเดือน.....
ลงชื่อ..... (.....) ตำแหน่ง..... วันที่.....	ลงชื่อ..... (.....) ตำแหน่ง..... วันที่.....

กฎ ก.ร.

ว่าด้วยการยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2518)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการให้ผู้มีความรู้ความชำนาญจากการศึกษา การฝึกอบรม หรือการทำงานสูงกว่าที่ ก.ร. กำหนดไว้เป็น คุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง ได้รับเงินเดือนสูงกว่าขั้นต่ำของ เงินเดือนสำหรับตำแหน่ง

พ.ศ. 2546

ตามที่กฎ ก.ร. ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2518) ได้กำหนดให้ผู้มี ความรู้ความชำนาญจากการศึกษา การฝึกอบรม หรือการทำงานสูงกว่าที่ ก.ร. กำหนดไว้เป็นคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง ได้รับเงินเดือน สูงกว่าขั้นต่ำของเงินเดือนสำหรับตำแหน่ง นั้น

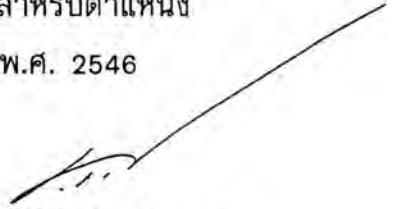
โดยที่ กฎ ก.ร. ดังกล่าวไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน ประกอบกับ ก.ร. ได้มีมติให้นำกฎ ก.พ. ว่าด้วยการให้ข้าราชการ พลเรือนสามัญได้รับเงินเดือน พ.ศ. 2544 มาให้ส่วนราชการสังกัด รัฐสภาถือปฏิบัติโดยอนุโลม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) แห่งพระราช บัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออก กฎ ก.ร. ไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2518) ออกตาม
 ความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่า
 ด้วยการให้ผู้มีความรู้ความชำนาญจากการศึกษา การฝึกอบรม หรือ
 การทำงานสูงกว่าที่ ก.ร. กำหนดไว้เป็นคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง
 ได้รับเงินเดือนสูงกว่าขั้นต่ำของเงินเดือนสำหรับตำแหน่ง

ให้ไว้ ณ วันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2546

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

กฎ ก.ร.

ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน
หรือลดขั้นเงินเดือน

พ.ศ. 2546

ตามที่ได้มีประกาศรัฐสภา เรื่อง การแบ่งส่วนราชการภายในสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา พ.ศ. 2544 ลงวันที่ 3 ตุลาคม 2544 และประกาศรัฐสภา เรื่อง การแบ่งส่วนราชการภายในสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2545 ลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2545 ให้มีการปรับปรุงโครงสร้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภาเสียใหม่ โดยกำหนดให้มีผู้อำนวยการสำนักเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการภายในสำนัก แต่เนื่องจากกฎ ก.ร. ที่เกี่ยวกับอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ยังมีได้กำหนดให้อำนาจผู้อำนวยการสำนักไว้ในกฎ ก.ร. ดังกล่าว

ดังนั้น จึงเห็นควรให้มีการปรับปรุง กฎ ก.ร. ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน เสียใหม่

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 12 (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน

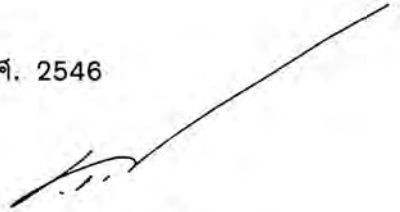
ข้อ 3 ในกฎ ก.ร. นี้

“ผู้อำนวยการสำนัก” หมายความว่า ข้าราชการรัฐสภาสามัญที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าส่วนราชการภายในสำนักหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น โดยกำหนดให้เป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการภายในสำนักหรือส่วนราชการดังกล่าว

ข้อ 4 ผู้อำนวยการสำนัก ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกิน 5% และเป็นเวลาไม่เกินสองเดือน

ข้อ 5 ประธานรัฐสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการวุฒิสภา หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา 6 (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงมีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกิน 5% และเป็นเวลาไม่เกินสามเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งขั้น

ให้ไว้ ณ วันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2546

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

**กฎ ก.ร.
ว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ
พ.ศ. 2547**

ตามที่ได้มีประกาศรัฐสภา เรื่อง การแบ่งส่วนราชการภายในสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา พ.ศ. 2544 ลงวันที่ 3 ตุลาคม 2544 และประกาศรัฐสภา เรื่อง การแบ่งส่วนราชการภายในสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2545 ลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2545 ให้มีการปรับปรุงโครงสร้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภาเสียใหม่ โดยกำหนดให้มีผู้อำนวยการสำนักเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการภายในสำนัก แต่เนื่องจากกฎ ก.ร. ที่เกี่ยวกับการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการที่ใช้อยู่ในปัจจุบันยังไม่ได้กำหนดให้ผู้อำนวยการสำนักเป็นผู้บังคับบัญชาและเป็นกรรมการเกี่ยวกับการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการไว้ด้วย นอกจากนั้น เห็นควรมีการปรับปรุงจำนวนของคณะกรรมการประเมินผลฯ เพิ่มขึ้นกว่าเดิม รวมทั้งกำหนดแบบคำสั่งให้ออกจากราชการ กรณีผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด โดยระบุเหตุผลแห่งการให้ออกจากราชการไว้ด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ดังนั้น จึงเห็นควรให้มีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม กฎ ก.ร. ฉบับที่ 25 (พ.ศ. 2542) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการเสียใหม่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 25 (พ.ศ. 2542) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ข้อ 3 ในกฎ ก.ร. นี้

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนัก หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าสำนัก

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

“ส่วนราชการ” หมายความว่า สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามมาตรา 6 (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535

ข้อ 4 ภายใต้บังคับข้อ 13 (2) ให้ผู้ได้รับบรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา 22 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งเป็นเวลาหกเดือน นับแต่วันเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นต้นไป

ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาดำเนินการในเรื่องการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่างจริงจังซึ่งมีความเที่ยงธรรมและได้มาตรฐานในอันที่จะให้การทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นกระบวนการเลือกสรรบุคคลเข้ารับราชการอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อ 5 ให้ส่วนราชการเจ้าสังกัดกำหนดรายการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ตามความเหมาะสม แต่อย่างน้อยต้องประกอบด้วยความรู้ที่ใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ ความสามารถในการปฏิบัติงาน ปริมาณงาน คุณภาพของงาน ความอดุสาหะ ความรับผิดชอบ ความสามารถในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น ความสนใจที่จะพัฒนาตนเอง คุณธรรมและจริยธรรม การปฏิบัติตามกรอบของจรรยาบรรณ และการรักษาวินัย

วิธีการประเมินและมาตรฐานหรือเกณฑ์การประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามแบบที่ส่วนราชการเจ้าสังกัดกำหนด แล้วรายงานให้ ก.ร. ทราบ

ข้อ 6 ให้ผู้บังคับบัญชาเป็นผู้มีหน้าที่ดูแลและพัฒนาการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและมอบหมายงานให้ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการปฏิบัติ และแจ้งให้ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการทราบอย่างชัดเจนเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงาน การประพฤติตน รายการประเมิน วิธีการประเมินและมาตรฐานหรือเกณฑ์การประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ข้อ 7 ให้ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการทำรายงานการปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนตามที่ได้รับมอบหมายเสนอผู้บังคับบัญชาตามแบบและวิธีการที่ส่วนราชการเจ้าสังกัดกำหนด

ข้อ 8 ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุแต่งตั้งคณะกรรมการ ประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ประกอบด้วย ประธาน กรรมการและกรรมการอีกไม่น้อยกว่าสามคน ซึ่งอย่างน้อยต้องแต่งตั้งจากผู้บังคับบัญชาหนึ่งคน และข้าราชการผู้เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกหนึ่งคน

ในคณะกรรมการนี้ ให้บุคลากรจากสำนักบริหารงานกลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ

ข้อ 9 ให้คณะกรรมการทำหน้าที่ประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามรายการประเมิน วิธีการประเมิน และมาตรฐาน หรือเกณฑ์การประเมินที่กำหนดไว้ในข้อ 5 ทำการประเมินสองครั้งโดยประเมินครั้งแรกเมื่อทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการมาแล้วเป็นเวลาสามเดือน และประเมินครั้งที่สอง เมื่อทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการครบหกเดือน เว้นแต่คณะกรรมการไม่อาจประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในแต่ละครั้งได้อย่างชัดเจนเนื่องจากผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ลาคลอดบุตร ลาป่วย ซึ่งจำเป็นต้องรักษาตัวเป็นเวลานาน ลาป่วยเพราะประสบอันตรายในขณะที่ปฏิบัติราชการตามหน้าที่หรือในขณะที่เดินทางไปหรือกลับจากปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือลาเข้ารับการตรวจเลือก หรือเข้ารับการเตรียมพล คณะกรรมการจะประเมินผลรวมเมื่อทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการครบหกเดือนแล้วก็ได้

ในกรณีที่มีการขยายระยะเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามข้อ 13 (2) เมื่อครบกำหนดระยะเวลาที่ขยายแล้วให้ประเมินอีกครั้งหนึ่ง

ข้อ 10 ผลการประเมินของคณะกรรมการให้เป็นไปตามเสียงข้างมาก กรรมการที่ไม่เห็นด้วยอาจทำความเห็นแย้งรวมไว้ก็ได้

ข้อ 11 เมื่อคณะกรรมการได้ดำเนินการตามข้อ 9 แล้ว ให้ประธานกรรมการรายงานผลการประเมินต่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามแบบหมายเลข 1 ท้ายกฎ ก.ร. ดังนี้

(1) ในกรณีที่ผลการประเมินไม่ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อ 5 ให้รายงานเมื่อทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการครบหกเดือนหรือเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาที่ขยายตามข้อ 13 (2) แล้ว

(2) ในกรณีที่ผลการประเมินต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อ 5 ให้รายงานเมื่อเสร็จสิ้นการประเมินแต่ละครั้ง

ข้อ 12 เมื่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุได้รับรายงานตามข้อ 11 (1) แล้ว ให้ประกาศว่าผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการนั้นเป็นผู้ผ่านการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการพร้อมแจ้งให้ผู้นั้นทราบ และรายงานตามแบบหมายเลข 2 ท้ายกฎ ก.ร. นี้ ไปยัง ก.ร. ภายในห้าวันทำการนับแต่วันประกาศ

ข้อ 13 เมื่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุได้รับรายงานตามข้อ 11 (2) ให้ดำเนินการ ดังนี้

(1) ในกรณีที่เห็นควรให้ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการออกจากราชการให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุแสดงความเห็นในแบบหมายเลข 1 ท้ายกฎ ก.ร. นี้ และมีคำสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการภายในห้าวันทำการนับแต่วันที่ได้รับรายงานพร้อมกับแจ้งให้ผู้นั้นทราบและส่งสำเนาคำสั่งให้ออกไปยัง ก.ร. ภายในห้าวันทำการนับแต่วันที่มิคำสั่ง

(2) ในกรณีที่เห็นควรให้ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปจนครบหกเดือน หรือควรขยายเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปอีกระยะเวลาหนึ่งเป็นเวลาสามเดือน แล้วแต่กรณี ให้แสดงความเห็นในแบบหมายเลข 1 ท้ายกฎ ก.ร. นี้ แล้วแจ้งให้ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ผู้บังคับบัญชา และคณะกรรมการทราบ เพื่อทำการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไป

ในกรณีที่ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการจนสิ้นสุดระยะเวลาที่ขยายแล้ว และผู้มีอำนาจสั่งบรรจุได้รับรายงานว่า ผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้นั้นยังต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานอีก ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุมีคำสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ โดยนำความใน (1) มาใช้บังคับโดยอนุโลม

คำสั่งให้ออกจากราชการตามข้อนี้ ให้ระบุเหตุผลแห่งการให้ออกจากราชการไว้ด้วยตามแบบที่แนบท้ายกฎ ก.ร. นี้

ข้อ 14 การนับเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นเดือนตามกฎ ก.ร. นี้ ให้นับวันที่ผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่ได้มาปฏิบัติงานรวมเป็นเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วย และให้นับวันเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการวันแรกเป็นวันเริ่มต้น และนับวันก่อนหน้าจะถึงวันที่ตรงกับวันเริ่มต้นนั้นของเดือนสุดท้ายแห่งระยะเวลาเป็นวันสิ้นสุดระยะเวลา ถ้าไม่มีวันตรงกันในเดือนสุดท้ายให้ถือเอาวันสุดท้ายของเดือนนั้นเป็นวันสิ้นสุดระยะเวลา

ข้อ 15 ข้าราชการรัฐสภาสามัญซึ่งอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการผู้ใดได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นตามวุฒิ ย้าย โอน หรือออกจากราชการไปรับราชการทหารตาม

กฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารแล้วได้รับบรรจุกลับเข้ารับราชการ เป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญอีก ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและ นับเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ดังนี้

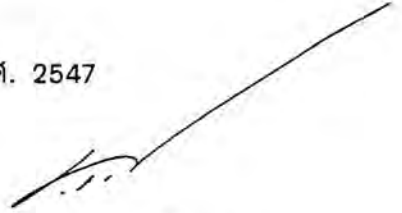
(1) กรณีได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับสูงขึ้นไปในสายงานเดิม ตามวุฒิที่ได้รับเพิ่มขึ้นหรือสูงขึ้น ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและนับเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อเนื่องไปกับตำแหน่งเดิม ถ้าได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับสูงขึ้นไปในต่างสายงานให้ เริ่มทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและนับเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ใหม่

(2) กรณีย้ายไปดำรงตำแหน่งในสายงานเดิม ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและนับเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อเนื่องกับตำแหน่งเดิม ถ้าย้ายไปดำรงตำแหน่งในต่างสายงานให้เริ่มทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและนับเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการใหม่

(3) กรณีออกจากราชการไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารเมื่อได้รับบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา 41 แล้ว ไม่ว่าในสายงานเดิมหรือต่างสายงาน ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและนับเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อเนื่องกับตำแหน่งเดิม

ข้อ 16 ข้าราชการรัฐสภาสามัญผู้ใดอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามกฎหมาย ก.ร. ฉบับที่ 25 (พ.ศ. 2542) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในวันที่กฎ ก.ร. ฉบับนี้ใช้บังคับให้ผู้นั้นทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตามกฎหมาย ก.ร. ฉบับดังกล่าวต่อไป

ให้ไว้ ณ วันที่ 4 มีนาคม พ.ศ. 2547

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

แบบหมายเลข 1

แบบรายงานผลการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ตามที่.....(ส่วนราชการ).....ได้มีคำสั่ง...../.....
 ลงวันที่.....แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ
 เพื่อทำการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการของ*.....
 ซึ่งได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง.....งาน/กลุ่ม/ฝ่าย.....
กอง/สำนัก.....กรม.....
 ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ. นั้น

คณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ทำการประเมินผลการทดลอง
 ปฏิบัติหน้าที่ราชการของข้าราชการดังกล่าว ผลการประเมินการทดลองปฏิบัติราชการเป็นดังนี้
การประเมินครั้งที่ 1

ระหว่างวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ถึงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด

ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด

() เห็นควรให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไป

() เห็นควรให้ออกจากราชการ

เหตุผล.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ประธานกรรมการประเมินผล

การทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

วันที่.....

**ความเห็นของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....

หมายเหตุ * ระบุชื่อผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

** รายงานผู้มีอำนาจสั่งบรรจุเฉพาะกรณีต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด

การประเมินครั้งที่ 2 หรือ ผลการประเมินรวมเมื่อทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการครบหกเดือน

ระหว่างวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ถึงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด

ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด

() เห็นควรให้ขยายระยะเวลาทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปอีกสามเดือน

() เห็นควรให้ออกจากราชการ

เหตุผล.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ประธานกรรมการประเมินผล

การทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

วันที่.....

ความเห็นของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....

การประเมินกรณีขยายเวลาการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ระหว่างวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ถึงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.

- ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด
- ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด

ลงชื่อ.....

(.....)

ประธานกรรมการประเมินผล

การทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ

วันที่.....

ความเห็นของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....

แบบหมายเลข 2

แบบรายงาน ก.ร

ด้วย (ส่วนราชการ) ได้มีคำสั่ง...../.....
 ลงวันที่ บรรจและแต่งตั้ง* เข้ารับราชการใน
 ตำแหน่ง งานกลุ่ม/ฝ่าย กอง/สำนัก.....
 กรม โดยให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง
 วันที่... เดือนพ.ศ. . . เป็นต้นไป

บัดนี้ ข้าราชการดังกล่าวได้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการครบกำหนดแล้วเมื่อวันที่...
 เดือน.....พ.ศ. . . รวมเป็นเวลาทั้งสิ้นเดือน ปรากฏว่ามีผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่
 ราชการไม่ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดและมีความเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่ง
 ที่ได้รับแต่งตั้งต่อไปได้ ซี (ส่วนราชการ) ได้ประกาศให้เป็นผู้ผ่าน
 การทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการและได้แจ้งให้บุคคลดังกล่าวทราบแล้ว

ลงชื่อ.....
 (.....)
 ตำแหน่ง
 วันที่.....

หมายเหตุ * ให้ระบุชื่อผู้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการทุกคน

แบบคำสั่งให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญออกจากราชการเพราะผลการ
ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด

(ครุฑ)

คำสั่ง.....(ระบุชื่อส่วนราชการ)

ที่...../.....(เลข พ.ศ.)

เรื่อง ให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญออกจากราชการเพราะผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ
ต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด

ตามคำสั่ง...(ระบุชื่อส่วนราชการ).... ที่...../..... เรื่อง.....
ลงวันที่..... พ.ศ. บรรจุและแต่งตั้งผู้สอบแข่งขันได้ (หรือผู้ได้รับคัดเลือก)
จำนวน.....ราย เข้ารับราชการเป็นข้าราชการรัฐสภาสามัญ โดยให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ
ในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง

บัดนี้ (นาย/นาง/นางสาว).....ซึ่งเป็นผู้ได้รับบรรจุ
และแต่งตั้งตามคำสั่งดังกล่าว ได้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการมาเป็นเวลา.....เดือน ปรากฏว่า
ผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่ำกว่าเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด ไม่สมควรให้รับราชการต่อไป
ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

.....
.....
.....
.....

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
ฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๘ ประกอบกับกฎ ก.ร. ว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗
จึงให้ข้าราชการรัฐสภาสามัญออกจากราชการ

ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่.....พ.ศ.

.....(ลงชื่อผู้สั่ง).....

(.....)

.....(ตำแหน่ง).....

หมายเหตุ

เหตุผลอย่างน้อยต้องประกอบด้วยข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ ซึ่งปรากฏตามรายงานผลการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ตามที่คณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการเสนอผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ

กฎ ก.ร.
ว่าด้วยโรค
พ.ศ. 2547

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 (3) และมาตรา 24 (๕) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ก.ร. ออกกฎ ก.ร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎ ก.ร. นี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎ ก.ร. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยโรค

ข้อ 3 โรคตามมาตรา 24 (5) คือ

1. โรคเรื้อนในระยะติดต่อหรือในระยะที่ปรากฏอาการเป็นที่รังเกียจแก่สังคม

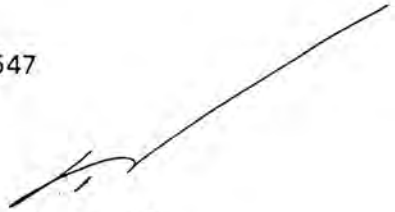
2. วัณโรคในระยะอันตราย

3. โรคเท้าช้างในระยะที่ปรากฏอาการเป็นที่รังเกียจแก่สังคม

4. โรคติดยาเสพติดให้โทษ

5. โรคพิษสุราเรื้อรัง

ให้ไว้ ณ วันที่ 9 กรกฎาคม 2547

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธานรัฐสภา

ประธาน ก.ร.

หมายเหตุ :- ในการประกาศใช้กฎ ก.ร. ฉบับนี้ เนื่องจาก กฎ ก.ร. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ว่าด้วยโรค ที่กำหนดให้ใช้บังคับแก่สำนักงานเลขาธิการรัฐสภาซึ่งหน่วยงานดังกล่าวปัจจุบันได้ถูกยกเลิกไปแล้วตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดระเบียบปฏิบัติราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 นอกจากนั้น กฎ ก.ร. ดังกล่าวไม่ได้กำหนดเวลาในการใช้บังคับไว้เหมือนกับกฎ ก.ร. ฉบับอื่น ดังนั้น เพื่อให้ถูกต้องสมบูรณ์ตามรูปแบบของกฎ ก.ร. และเป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงจำเป็นต้องออกกฎ ก.ร. นี้

คัดจากรายกิจจานุเบกษา วันที่ 2 กันยายน 2547 เล่ม 121
ตอนที่ 56 ก

คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ตามระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

มาตรา 6 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา” เรียกโดยย่อว่า “ก.ร.” ประกอบด้วยประธานรัฐสภา เป็นประธานกรรมการ รองประธานรัฐสภา เป็นรองประธานกรรมการ เลขานุการ ก.พ. เลขานุการวุฒิสภา เลขานุการสภาผู้แทนราษฎรและผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐสภาเลือกจำนวนไม่เกินแปดคน เป็นกรรมการ ในกรณีที่มีสองสภาให้แต่ละสภาเลือกสภาละไม่เกินสี่คน

ให้ประธานรัฐสภาแต่งตั้งเลขานุการวุฒิสภา หรือเลขานุการสภาผู้แทนราษฎรคนใดคนหนึ่งเป็นเลขานุการ ก.ร.

มาตรา 7 ผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา 6 ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(1) เคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่าอธิบดี หรือตำแหน่งเทียบเท่ามาแล้ว หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการข้าราชการประเภทใดประเภทหนึ่งมาแล้ว

(2) ไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่ง หรือเงินเดือนประจำ ข้าราชการการเมือง ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง สมาชิกรัฐสภา กรรมการพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

มาตรา 8 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละ 3 ปี

มาตรา 9 เมื่อตำแหน่งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิว่างลงเพราะ

ออกจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 8 หรือเพราะพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 11 ให้อำนาจรัฐสภาเลือกตั้งผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 7 ขึ้นแทนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ตำแหน่งว่าง หรือวันเปิดสมัยประชุมรัฐสภา แล้วแต่กรณี

ความในวรรคหนึ่ง มิให้นำมาใช้บังคับสำหรับกรณีที่ตำแหน่งว่างเพราะการพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 11 และวาระของกรรมการที่เหลือไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวันหรือเมื่อรัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ

ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งได้รับเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างเพราะพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 11 อยู่ในตำแหน่งตามวาระของกรรมการซึ่งตนแทน

รัฐสภาอาจเลือกตั้งกรรมการ ซึ่งออกจากตำแหน่งให้เป็นกรรมการอีกได้

มาตรา 10 ในการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิเป็นกรรมการ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ประธานรัฐสภากำหนด

มาตรา 11 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ตามมาตรา 8 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(1) ตาย

(2) ลาออก

(3) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 7

มาตรา 12 การประชุมของ ก.ร. ต้องมีกรรมการมาประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในระหว่างที่รัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ ให้ประธานรัฐสภา

และรองประธานรัฐสภาคงดำรงตำแหน่งประธาน ก.ร. และรองประธาน ก.ร. อยู่ต่อไป จนกว่าจะได้ทรงแต่งตั้งประธานรัฐสภาและรองประธานรัฐสภาใหม่แล้วจึงให้พ้นจากตำแหน่ง

ในกรณีที่ตำแหน่งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิว่างลง เพราะออกตามวาระในระหว่างที่รัฐสภาสิ้นอายุหรือถูกยุบ องค์ประชุมของ ก.ร. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการที่เหลืออยู่

มาตรา 13 นอกจากอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ให้ ก.ร. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ด้วย คือ

- (1) ควบคุมดูแลให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
 - (2) ติความและวินิจฉัยปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้พระราชบัญญัตินี้
 - (3) ออกกฎ ก.ร. หรือระเบียบ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ กฎ ก.ร. เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้
 - (4) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้
 - (5) รักษาทะเบียนประวัติข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
 - (6) ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
- ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

มาตรา 14 ก.ร. มีอำนาจตั้งอนุกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภาเรียกโดยย่อว่า “อ.ก.ร.” เพื่อทำการใด ๆ แทนได้

ให้นำความในมาตรา 12 มาใช้บังคับแก่การประชุมของอนุกรรมการโดยอนุโลม

คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ก.ร.)

1. ประธานรัฐสภา
(นายโกศล พลกุล)	ประธาน ก.ร.
2. รองประธานรัฐสภา
(นายสุชน ชาลีเครือ)	รองประธาน ก.ร.
3. เลขาธิการ ก.พ.
(นายสีมา สีมานันท์)	กรรมการ ก.ร.
4. เลขาธิการวุฒิสภา
(นางสุวิมล ภูมิสิงหาราช)	กรรมการ ก.ร.
5. เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
(นายพิฑูร พุ่มหิรัญ)	กรรมการ ก.ร.
และเลขานุการ ก.ร.
6. ศาสตราจารย์นิพนธ์ ศศิธร	กรรมการ ก.ร.
7. นายสมชอบ ไชยเวช	กรรมการ ก.ร.
8. พลเรือเอก เกาะหลัก เจริญรุกข์	กรรมการ ก.ร.
9. นายสมชัย วุฑฒิปรีชา	กรรมการ ก.ร.
10. นายเกษม นาชัยเวียง	กรรมการ ก.ร.
11. นายวิลาศ สิงห์วิสัย	กรรมการ ก.ร.
12. ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล	กรรมการ ก.ร.
13. ศาสตราจารย์ติน ปรัชญพฤทธิ์	กรรมการ ก.ร.

หมายเหตุ :- ข้อมูล ณ วันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2548

**คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ก.ร.) มีอำนาจตั้ง
อนุกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (อ.ก.ร.) ตามมาตรา 14
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา พ.ศ. 2518
เพื่อทำการใด ๆ แทนได้ ปัจจุบันมีทั้งหมด 5 คณะคือ**

1. อ.ก.ร. ระบบงานและอัตรากำลัง

อ.ก.ร. คณะนี้มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

1. การจัดโครงสร้าง การจัดระบบงาน การกำหนดสายงาน การกำหนดตำแหน่ง มาตรฐานกำหนดตำแหน่ง และการใช้ตำแหน่ง
2. การกำหนดคุณสมบัติของผู้ดำรงตำแหน่ง และการสร้างทางก้าวหน้าของตำแหน่งในสายงานต่าง ๆ
3. ปรับปรุงโครงสร้าง ระบบงานและอัตรากำลังของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา
4. แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อปฏิบัติงานใด ๆ ตามที่ อ.ก.ร. มอบหมาย
5. ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่ ก.ร. มอบหมาย

2. อ.ก.ร. สรรหา พัฒนาและส่งเสริมสมรรถภาพข้าราชการ

อ.ก.ร. คณะนี้มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

1. การสรรหาบุคคล การบรรจุและแต่งตั้ง การเลื่อนตำแหน่ง การประเมินบุคคลในสายงานต่าง ๆ
2. การพัฒนาและส่งเสริมสมรรถภาพข้าราชการ
3. แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อปฏิบัติงานใด ๆ ตามที่ อ.ก.ร. มอบหมาย
4. ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่ ก.ร. มอบหมาย

3. อ.ก.ร. กฎหมายและระเบียบ

อ.ก.ร. คณะนี้มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

1. ดำเนินการเกี่ยวกับงานด้านระเบียบและกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภาและการบริหารราชการฝ่ายรัฐสภา
2. กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ กฎ ระเบียบ หรือแนวทางปฏิบัติในการเสริมสร้างวินัย การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณ
3. การดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ การร้องทุกข์ และการออกจากราชการ
4. แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อปฏิบัติงานใด ๆ ตามที่ อ.ก.ร. มอบหมาย
5. ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่ ก.ร. มอบหมาย

4. อ.ก.ร. ประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงานราชการของรัฐสภา

อ.ก.ร. คณะนี้มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

1. พิจารณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการรัฐสภาสามัญ
2. ให้คำปรึกษาแนะนำแก่ส่วนราชการสังกัดรัฐสภาในการจัดทำคำรับรองการปฏิบัติราชการ
3. พิจารณากำหนดกรอบ หลักเกณฑ์การเจรจาข้อตกลงผลงาน เป้าหมาย วิธีการประเมินผลและจัดสรรสิ่งจูงใจ แก้ไขปัญหาอันเกี่ยวกับการจัดทำข้อตกลงและประเมินผลการปฏิบัติราชการรวมทั้งเจรจาเพื่อตกลงผลการพัฒนาการปฏิบัติราชการ ตัวชี้วัด เป้าหมาย และสิ่งจูงใจของส่วนราชการและประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามข้อตกลงที่

ได้ทำไว้ ตลอดจนให้ความเห็นชอบการจัดสรรเงินรางวัลประจำปี

4. แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อปฏิบัติงานใด ๆ ตามที่ อ.ก.ร. มอบหมาย
5. ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่ ก.ร. มอบหมาย

5. อ.ก.ร. เฉพาะกิจ

อ.ก.ร. คณะนี้มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

1. พิจารณาดำเนินการปรับปรุงแก้ไขกฎ ระเบียบ ประกาศ หรือ คำสั่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของ ก.ร. และเมื่อดำเนินการในเรื่องดังกล่าวแล้วให้เสนอ ก.ร. เพื่อพิจารณา
2. ในกรณีที่การปรับปรุงแก้ไขกฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งดังกล่าวเกี่ยวข้องกับหน่วยงานใด ก็ให้คณะอนุกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา เฉพาะกิจเสนอแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อพิจารณาเรื่องดังกล่าวนั้นได้
3. ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ ก.ร. มอบหมาย

ประกาศคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
เรื่อง มาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของข้าราชการและ
ลูกจ้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 77 บัญญัติว่า “รัฐต้องจัดให้มีแผนพัฒนาการเมือง จัดทำมาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ข้าราชการและพนักงานหรือลูกจ้างอื่นของรัฐ เพื่อป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบ และเสริมสร้างประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่”

ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ และเพื่อเป็นการปลูกจิตสำนึกของข้าราชการ และลูกจ้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ให้ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดำรงไว้ซึ่งศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิ มุ่งมั่น สร้างความเสมอภาค ศรัทธา ให้ได้รับความเชื่อถือยกย่องจากบุคคลทั่วไป จึงกำหนดมาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของข้าราชการและลูกจ้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภาขึ้นไว้ ดังนี้

1. จงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ โดยมุ่งมั่นปฏิบัติหน้าที่เพื่อสนองคุณของแผ่นดิน รักษาประโยชน์ของประเทศชาติ ปฏิบัติตนตามหลักของศาสนา และเทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์

2. ภักดีต่อองค์กร โดยเชิดชูองค์กร ปฏิบัติงานโดยยึดมั่นเป้าหมายขององค์กรเป็นหลัก รักษาความลับของทางราชการ อนุรักษ์วัฒนธรรมและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กร รวมทั้งเคารพสถานที่ และช่วยกันรักษาความสงบเรียบร้อยในองค์กร

3. มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน โดยมุ่งมั่นที่จะทำงานให้เกิดผลดี แก่องค์กรและประโยชน์ส่วนรวม มีแบบแผน เป็นมืออาชีพ มีการทำงานร่วมกันอย่างเป็นทีมโดยยึดผลลัพธ์ขององค์กรเป็นหลัก และให้แล้วเสร็จตามกำหนดอย่างมีคุณภาพ ตลอดจนมีการติดตาม ตรวจสอบ วัตถุประสงค์และค่าใช้จ่ายอย่างเป็นรูปธรรม

4. โปร่งใส ตรวจสอบได้ โดยเน้นการปรับปรุงกลไกการทำงานขององค์กรให้มีความโปร่งใส มีกลไกให้ประชาชนตรวจสอบความถูกต้องได้ และจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายใต้กรอบของกฎหมาย

5. ซื่อสัตย์ สุจริต โดยยึดมั่นปฏิบัติตนให้อยู่ในหลักคุณธรรม มีความซื่อตรง ไม่คดโกง ปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมา กระทำแต่ความดีละเว้นความชั่ว ไม่ประพฤติดนเป็นทีเสื่อมเสีย และไม่คิด ไม่พูด ไม่ทำในสิ่งที่ไม่ดี

6. กล้ายืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง โดยยึดมั่นในหลักการ และถือปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด ยึดหลักวิชาและจรรยาวิชาชีพในการปฏิบัติงาน กล้าคิด กล้าทำ และกล้ารับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมาย มุ่งที่จะกระทำในสิ่งที่ถูกต้องดีงามโดยปราศจากอคติ และไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนตามอิทธิพลใด ๆ

7. มีจิตให้บริการ โดยมีใจรักที่จะให้บริการด้วยความจริงใจ สุภาพ อ่อนโยน ยิ้มแย้มแจ่มใสด้วยมิตรไมตรี มีความเอื้ออาทรต่อกัน ไม่นิ่งดูดาย และพร้อมให้บริการอยู่เสมอด้วยความรวดเร็ว ถูกต้อง ครบถ้วน โดยไม่หลบหลีกหรือเลี่ยงการให้บริการแก่ผู้มาติดต่อ

8. ไม่เลือกปฏิบัติ โดยการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเป็นกลางทางการเมือง มุ่งที่จะปฏิบัติต่อผู้มาขอรับบริการด้วยความเสมอภาคและเป็นธรรม โดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ไม่ยึดระบบอุปถัมภ์ และความใกล้ชิดส่วนตัวในการให้บริการ

9. เคารพซึ่งกันและกัน โดยการรู้จัก สามัคคี ให้เกียรติกับสมาชิกรัฐสภา ประชาชน ผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานด้วยความจริงใจ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และไม่ก้าวก่ายสิทธิส่วนบุคคล หรือเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น

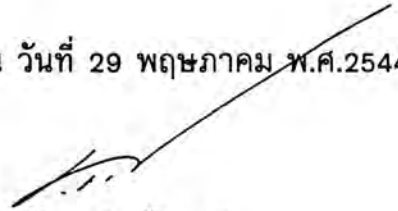
10. เสียสละ โดยการทุ่มเทกายใจและอุทิศเวลาให้งานอย่างเต็มที่ เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ ช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานและผู้อื่นด้วยใจบริสุทธิ์ และมุ่งที่จะทำงานโดยไม่หวังอามิสสินจ้างหรือผลประโยชน์ตอบแทนอื่นใด

11. พัฒนาตนเองอยู่เสมอ โดยการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ทั้งทางด้านวิชาการ ประสบการณ์และวิทยาการใหม่ๆ ให้ทันโลก ทันการณ์ อยู่เสมอ มุ่งที่จะพัฒนา ฝึกฝนตนให้เป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์ มีทักษะ และเชี่ยวชาญในงานสร้างสรรค์ผลงานให้เป็นที่ยอมรับ รวมทั้งพร้อมที่จะรับการเปลี่ยนแปลงในสิ่งใหม่ ๆ

12. ประหยัด โดยการใช้ทรัพย์สินของทางราชการให้เหมาะสม ถูกวิธี คุ่มค่า ไม่สิ้นเปลือง สูญเปล่า รวมทั้งจัดการ ดูแล บำรุงรักษา

ทรัพย์สินทางราชการเสมือนเป็นของตน และดำรงชีวิตอยู่อย่างพอเพียง
สมฐานะ รู้จักประมาณตน ไม่ฟุ่มเฟือย

ประกาศ ณ วันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ.2544

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธาน ก.ร.

คำอธิบายความหมายประกอบ
ประกาศคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา
เรื่อง มาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของข้าราชการและ
ลูกจ้างของส่วนราชการสังกัดรัฐสภา

1. จงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

- หมายถึง - สนองคุณของแผ่นดิน
 - รักษาประโยชน์ของชาติ
 - ปฏิบัติตนตามหลักศาสนา
 - เทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์

2. ภักดีต่อองค์กร

- หมายถึง - เชิดชูองค์กร
 - มุ่งปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงเป้าหมายองค์กร
 - รักษาความลับขององค์กร
 - รักษาวัฒนธรรมและภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กร
 - เคารพสถานที่และช่วยกันรักษาความสงบเรียบร้อยใน
 องค์กร

3. มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน

- หมายถึง - ทำงานให้เกิดผลดีแก่องค์กรและประโยชน์ส่วนรวม
 - ทำงานอย่างมีแบบแผน เป็นมืออาชีพ
 - เน้นการทำงานเป็นทีม โดยยึดผลลัพธ์เป็นหลัก
 - มุ่งมั่นทำงานให้แล้วเสร็จตามกำหนดอย่างมีคุณภาพ

- มีการติดตาม ตรวจสอบ วัดผลลัพธ์และค่าใช้จ่าย
อย่างเป็นรูปธรรม

4. โปร่งใส ตรวจสอบได้

- หมายถึง
- ปรับปรุงกลไกการทำงานขององค์กรให้มีความโปร่งใส
 - มีกลไกให้ประชาชนตรวจสอบความถูกต้องได้
 - เปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายใต้กรอบของกฎหมาย

5. ซื่อสัตย์ สุจริต

- หมายถึง
- ซื่อตรง
 - ไม่คดโกง
 - ปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมา
 - กระทำความดี ละเว้นความชั่ว ไม่ประพฤติดนเป็นที่
เสื่อมเสีย
 - ไม่คิด ไม่พูด ไม่ทำ ในสิ่งที่ไม่ดี

6. กล้ายืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง

- หมายถึง
- ยึดมั่นในหลักการและถือปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่าง
เคร่งครัด
 - ยึดหลักวิชาและจรรยาวิชาชีพ
 - มุ่งมั่นกระทำในสิ่งที่ถูกต้องดีงาม โดยปราศจากอคติ
 - กล้าคิด กล้าทำ และกล้ารับผิดชอบในหน้าที่
 - ไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนตามอิทธิพลใด ๆ

7. มีจิตให้บริการ

- หมายถึง
- บริการด้วยความจริงใจ ยิ้มแย้มแจ่มใสด้วยมิตรไมตรี

- บริการด้วยความสุภาพ อ่อนโยน เอื้ออาทรต่อกัน
- บริการรวดเร็ว ถูกต้อง ครบถ้วน
- ไม่นิ่งดูดาย
- ไม่หลบหลีก เลี่ยงงาน
- พร้อมบริการอยู่เสมอ

8. ไม่เลือกปฏิบัติ

- หมายถึง
- มีความเป็นกลางทางการเมือง
 - บริการด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม
 - ไม่เลือกที่รักมักที่ชังในการให้บริการ
 - ไม่ยึดระบบอุปถัมภ์ และความใกล้ชิดส่วนตัว

9. เคารพซึ่งกันและกัน

- หมายถึง
- ให้เกียรติกับสมาชิกรัฐสภา ประชาชน ผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชา และเพื่อนร่วมงานด้วยความจริงใจ
 - รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นด้วยความเต็มใจ
 - รู้รัก สามัคคี
 - ไม่ก้าวก่ายสิทธิ์ส่วนบุคคลและเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น

10. เสียสละ

- หมายถึง
- ท่วมเทกายใจให้งานเต็มที่
 - อุทิศเวลาให้งานก่อนเรื่องส่วนตัว
 - เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ
 - ทำงานโดยไม่หวังอามิสสินจ้างหรือผลประโยชน์ตอบแทนอื่นใด
 - ให้ความช่วยเหลือเพื่อนร่วมงาน

- ให้ความช่วยเหลือผู้อื่น

11. พัฒนาตนเองอยู่เสมอ

- หมายถึง
- มุ่งเฝ้หาความรู้ วิทยาการใหม่ ๆ ทันโลก ทันการณ์ อยู่เสมอ
 - ฝึกฝนตนให้เกิดความเชี่ยวชาญในงาน
 - มองการณ์ไกล ใฝ่พัฒนา
 - มุ่งสร้างสรรค์ผลงานให้เป็นที่ยอมรับ
 - พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงทุกเมื่อ

12. ประหยัด

- หมายถึง
- ดูแล บำรุง รักษาทรัพย์สินของทางราชการเสมือน ทรัพย์สินของตน
 - ใช้ทรัพยากรอย่างเหมาะสม ถูกวิธี คุ่มค่า ไม่สิ้น เปลืองและสูญเปล่า
 - ดำรงชีวิตอยู่อย่างพอเพียงสมฐานะ
 - ไม่ฟุ่มเฟือย และรู้จักประมาณตน

จัดทำโดย กลุ่มงานผลิตเอกสาร สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
พิมพ์ที่ สำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

<http://www.parliament.go.th>